

ВОЙНАТА НА ВЕЩИЦИТЕ

Майтс Каранса

ЛЕДЕНАТА ПУСТИНЯ

Бестселър за

УНИС
КОРП

тийнсайджъри

МАЙТЕ КАРАНСА ЛЕДЕНАТА ПУСТИНЯ

Превод: Александрина Кузманова

chitanka.info

Майте Каранса е родена през 1958 г. в Барселона. Следва антропология. Преди да се посвети на писателската дейност, е била преподавателка в гимназиално училище. Публикувала е повече от четиридесет произведения и заслужено получава престижни литературни награди, между които Награда на критиката на Сера д'Ор и Награда на Едебе за детска литература. Романите ѝ са преведени на: английски, френски, немски, датски, португалски, гръцки, словашки и руски език.

„Войната на вещиците“ е нещо съвсем ново в литературата за тийнейджъри.

Нейната магия е уникална.

La Vanguardia

Трилогията Войната на вещиците: Кланът на вълчицата, Ледената пустиня и Проклятието на Оди е прочетена от 3 милиона деца и родители в 22 страни.

Анаид постепенно разплита истината за произхода си и ужасена научава, че по баща е наследница и на злите вещици Одиш. Майка ѝ разказва за своите младежки години и за любовта си към баща ѝ, за невероятното пътешествие из владенията на Ледената кралица. Легенди, предания, черни и бели магии се преплитат със съдбата на тийнейджърката, предопределена от древно пророчество да властва над света. Разкритията са драматични, а Анаид няма представа дали ще успее да прости на баща си и да се спаси от преследванията на Плитките, за да изпълни мисията си.

Майте Каранса изкусно оплита мислите и чувствата на едно съвременно момиче с древните митове, предсказания, пророчества и заклинания, за да създаде романи, които се четат на един дъх.

ГЛАВА ПЪРВА

НОЩТА НА ИМБОЛК

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОМ

*Ще се роди в далечния край на света,
в замръзналия леден ад;
там, където морето се слива с небесната синева,
а ще израсне в сърцевината на земята,
там, където планинските върхове допират звездите.*

*Ще се захрани от силата на мечката,
ще расте под топлата прегръдка на тюлена,
ще попива мъдростта на вълчицата
и накрая ще дължи живота си на хитростта на лисицата.*

*Избраницата, щерка на земята,
ще се появи от недрата ѝ,
които са я кътали в пазите си
и
са я сгрявали с обичта си.
Пленница на хладното ѝ усое,
ще остане сляпа и глуха,*

*приспивана от потайните си
майки,
завита в сладките им лъжи.*

Анаид спеше безгрижно, с протегнати ръце и блажено изражение, необезпокоявана от светлината, която се процеждаше през капаците на прозореца.

Наоколо се носеше ароматът на настъпващата смяна на сезоните. В стаята, с висок таван и многократно варосвани стени, имаше натрупани дрехи, разпилени книги, подредени в редица обувки — всичко готово да бъде натъпкано във все още празния огромен куфар, който чакаше реда си до леглото.

Селене влезе тихомълком с разчорлена коса и с чаша димящо кафе в ръка. Зад нея безшумно вървеше човешка фигура, загърната в кожух. С грейнали очи и с изражение на палавница, готова да погоди обичайната си шегичка, Селене се надвеси над Анаид и лекичко й духна в ухото. После ѝ прошепна:

— Добро утро!

В просъницица Анаид махна с ръка, сякаш да отпъди досадника от ухото си. Селене се усмихна. Беше тяхната си закачка открай време.

Отново духна лекичко върху меката част на ухото ѝ, като така накара дъщеря си да се обърне с рязко движение и да се събуди. Погледна я със смесица от гордост и тъга. Дъщеричката ѝ бе пораснала прекалено бързо. Така заспала, невинно отпусната ръка до главата си, с изящни пръсти, леко докосващи полуотворените ѝ устни, все още имаше вид на безпомощно момиченце, но източените ѝ крака, закръглените бедра, заоблеността на гърдите, които се повдигаха в ритъма на дишането ѝ, както и безупречната ѝ гладка и еластична кожа красноречиво говореха, че вече е станала хубава девойка.

Селене промълви в ухото на Анаид:

— Събуди се, спяща красавище!

— Остави ме — се чу в отговор. — Няма ме.

И в потвърждение на думите си се зави презглава.

Майка ѝ обаче упорито продължаваше да ѝ досажда.

— Твойт принц е дошъл да те събуди.

— Стига, мамо, остави ме!

Тогава безмилостно я загъделичка, а после повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Бъди готова да получиш целувка от любимия — предупреди Селене.

И наистина, нечии палави устни заиграха по лицето на момичето, зацелуваха го по брадичката, по бузите, а когато доближиха устните, Анаид отвори очи и тутакси скочи, грейнала от радост:

— Клодия!

Наистина, любвеобилната нашественичка не бе друга, а сицилианската приятелка на Анаид — симпатичната Клодия, закачлива, печена и първа писта в дискотеките. Също като нея на петнайсет години. Също като нея магьосница Омар. Девойка от клана на делфините, на която дължеше живота си и с която бе преживяла огромно премеждие в Таормина под лавата на Етна, когато двете бяха заложнички на Салма — вещицата Одиш.

Селене излезе от стаята, като тактично ги остави насаме — да се прегръщат и да се нарадват на срещата си.

По-късно щяха да се заемат с куфара.

Анаид все още не можеше да се съвземе от изненадата:

— Селене ми каза, че няма да можеш да дойдеш.

— Да, да! Да пропусна твоето първо тържество по повод рожденияти ден, да не съм изперкала.

— Каза ми, че си много заета в училище — възбудено бъбреше тя, докато показваше новите си дрехи на Клодия.

Клодия изпадна в истински възторг от покупките на Анаид. Особено ѝ хареса един минижуп.

— Беше супер оправдание. Как да не се възползвам. Това ми позволи да не се ява на класното по математика. Обичам те, Анаид. А тази пола е страховта, ще я пробвам.

Свали си панталоните за отрицателно време.

— Значи си дошла, за да избягаш от скапаното класно и да ми отмъкнеш дрехите?

— Така де... Да не си си помислила, че идвам на купона само защото си ми приятелка?

— А кой ще заколи заека за гаданията?

— Разбира се, аз, но това после.

— Кога после?

— След като пробвам всичките ти супер модни дрехи и след като съм ти дала последен урок по гримиране. Нали не си правиш илюзии, че ще можеш да свалиш някого в този си вид?

— Ама аз току-що ставам.

— Там е въпросът. Ако сега, когато се събуждаш от сън, физиономията ти е толкова заспала, как ли ще изглеждаш в дванайсет часа през нощта?

— Ужасна си!

— Ела тук, да ти сложа очната линия както трябва.

— Първо ти ела да ти покажа нещо.

Анаид отвори широко прозореца и студеният пиренейски въздух се вмъкна като вихрушка, повличайки със себе си слаб дъжд от окапали листа и прах, от който Клодия кихна.

— Това си е чист тероризъм! При този хладилник навън не можеш да отваряш прозореца в присъствието на една сицилианка със средиземноморска кръв като мен.

— Млъквай и погледни.

И Анаид показа с ръка внушителната пиренейска планинска верига от върхове, обагрени в бяло. Двете се полюбуваха на пейзажа в продължение на няколко мига, а единственият звук идващ от пропукването на клоните от вятъра. Клодия не можеше да издържи повече от половин секунда, без да бръщолеви:

— Прилича на пощенска картичка. На една замръзнала пощенска картичка.

— Штт...

— Онова там, бялото, да не е сняг?

— Ами естествено.

— Какъв ужас, толкова близко.

— Прекрасен е, забележи само как блести.

Зъзнеща, Клодия затвори прозореца и се обърна към Анаид:

— Сега разбирам защо майка ти е така запазена. При тези температури всеки би се консервира.

Двете се хвърлиха към леглото, боричкайки се за една синя тениска.

Все още разрошена и сънена, Селене се върна в уютната кухня на къщата си в Урт, сложи на котлона заредената кафеварка и постави

още едни прибори за хранене на масата с жълта мушама, където вече закусваха Валерия, Карен и Елена.

Трите бяха дошли току-що ненадейно и тази закуска до известна степен представляваше среща и раздяла.

Карен — местна лекарка, която познаваше като дланта си тесните пиренейски пътища, бе посрещната Валерия — биоложка и вожд на клана на делфините — и дъщеря ѝ Клодия на гарата в Хака. Така двете сицилиански магьосници се присъединиха към тържеството по повод изпращането на Анаид и Селене, което щеше да се чества тази вечер преди потеглянето им.

— Хайде, пробвай сладкиша, току-що го извадих от фурната — изкушаваше я дебеланката Елена, библиотекарка, която имаше осем деца и твърде много излишни килограми, но беше любимката в селската хлебарница.

Примрялата от глад след дългото пътуване Валерия облизваше лакомо омазаните си със захар пръсти.

— Ако ни беше казала, че по тези земи правите такива вкуснотии, с Клодия щяхме да идваме по-често.

Селене ѝ се усмихна, гребна с нежелание парченце от сладкиша, отпи от кафето си, почувства, че ѝ се завива свят, залитна и седна до Карен, най-добрата ѝ приятелка, която с професионален маниер я изгледа и веднага ѝ постави диагнозата:

— Уплашена си.

Селене кимна утвърдително с глава. Изпълнена с решимост, Валерия енергично я стисна за ръката и я увери:

— Разчитай на нас.

Селене въздъхна:

— Никой не бива да знае местонахождението ни, дори и вие.

— Кога тръгвате?

— Утре сутрин.

— Анаид знае ли вече?

Селене поклати глава.

— Гледам да знае колкото се може по-малко. Твърде е млада, няма да осъзнае сериозността на положението. Може да го приеме като авантюра и да се изкуши да се похвали на някоя приятелка. Би било пагубно.

Никой не се усъмни, че положението, в което се намираше Селене, е отчайващо, въпреки това Елена възрази:

— Анаид е много зряла за възрастта си.

— Да, „за възрастта си“ — ти го каза. Във всеки момент може да реагира като такава, каквато действително е — момиче на петнайсет години — отвърна Селене.

— Нима искаш да кажеш, че все още не е готова да използва скриптьра?

Селене се изненада от наивността на Карен:

— Разбира се, че не. Посветена е само от няколко седмици. Узна, че е магьосница преди няколко месеца...

Беше самата истина. За кратък период се бяха случили много неща. Първо бе смъртта на Деметер — великата материарша и майка на Селене, погубена преди една година от вещиците Одиш. Няколко месеца по-късно безследното изчезване на червенокосата Селене и нейното издирване. Трансформацията на Анаид в магьосница, нейното посвещаване, а после и голямото разкритие — че Анаид, а не майка ѝ Селене, е избраницата от пророчеството, жената с огнена коса и невероятна мощ, която Одиш и Омар очакваха в продължение на хилядолетия, за да реши изхода от вечната им вражда веднъж завинаги.

Само преди няколко седмици настъпи съвпадът на планетите, подреждането в една линия на небесните светила, което известяваше началото на царуването на избраницата. Анаид със своя скриптьр, който се появи от дълбините на земята, трябваше да бяга, да се крие и да укрепне, докато се почувства способна да го управлява с умение, за да предприеме трудната задача, предопределена от античните писания — да възстанови вечния мир, като унищожи безсмъртните и кръвожадни вещици Одиш, вечни врагове на Омар, на които те пиеха кръвта още като момиченца и девойки, за да увековечат младостта и красотата си.

Карен изпитваше силно възхищение от Анаид.

— Да, но за това кратко време Анаид успя да научи всичко, което магьосниците цял живот с труд се мъчат да усвоят. Коя от нас е била способна да направи заклинание за летене, без да се е упражнявала никога преди? Коя е успяла да се превърне в делфин и да пори морските вълни, да се потопи в ледено езеро във вид на шаран, да прелети над Апенините и Алпите с окрилени ръце и пера на орел?

Смаяни, трите жени се съгласиха с нея. Валерия добави:

— И възседна слънцето и се завърна от Мътния свят с теб, след като бе унищожила Салма. Анаид е много силна.

Селене не възрази.

— Вярно е, че ни превъзхожда по умения. Неслучайно според пророчеството тя е избраницата.

— Тогава може би има необходимата подготовка — осмели се Карен.

Селене убедително отрече:

— Още не.

— Какво още трябва да научи?

Селене поклати глава:

— Не става въпрос да се научи, не става въпрос да запомня наизуст знания или да упражнява техники. Става въпрос да намери вътрешно равновесие, да постигне хармония между мисъл, тяло и умения. Анаид все още е подрастваща, все още опознава себе си и не се обича достатъчно.

— Прекрасна е.

— Интелигентна.

— И умна.

Селене отсече:

— Прекалено бързо порасна. Оставил я като малко грозно патенце, а сега се е превърнала в лебед и Umee да лети, но все още не може да се ориентира в бурята... — въздъхна тя. — Не познава Пътя на Ом.

Само от споменаването на това име ги побиха тръпки.

— Ами ти, Селене, нима го познаваш? Нима си го изминавала? Кажи, извървя ли ти Пътя на Ом? — смъмри я Карен. — Никоя Омар досега не е извървяла Пътя на Ом, който свързва двата свята — на живите и на мъртвите. Всичко това са слухове и митове.

Селене беше красива, от нея се изльчваше сила и решителност, цялата бликаше от жизненост и неизчерпаема енергия. Когато обаче преживяваше отново миналото си, иначе закачливите ѝ будни очи придобиваха цвета и дълбочината на езерната вода, ставаха зрели и мъдри.

— Не, не е никакъв мит. Аз го извървях и Анаид ще трябва да го стори. Това е най-трудната ни задача.

Трите жени замълчаха, удивени от признанието на Селене.

— Да, изминах го, и то преди много години. Бях почти толкова млада, колкото Анаид, и нямаше кой да ме напътства.

На никоя от тях не ѝ бе хрумнало, че червенокосата лудетина с непокорен нрав и с предизвикателно поведение бе влизала в царството на мъртвите.

В миналото на Селене имаше период, забулен в мъгла. Годините, през които бе изчезнала и жените Омар я бяха изпуснали от контрол, бяха белязани с много неизвестни. Като млада Селене била вироглава и непослушна и изчезнала безследно. Никой, освен нея самата и покойната ѝ майка Деметер, не знаеше какво се е случило през това време. Носеха се какви ли не слухове. Говореше се, че се е споразумяла с Одиш, говореше се за предателство от нейна страна, за придобиване на окултни умения, за постигнати амбиции. Селене току-що бе издала една от тайните си. Призна за пътуването си по Пътя на Ом, който водеше към смъртта.

— Но как си извървяла Пътя на Ом и си оцеляла? — възклика Валерия, потръпвайки дори само от споменаването на името, което бе произнесла.

— Тогава си имах причина. А вероятно стана така, за да мога да напътствам дъщеря си отново, за да се създне предсказанието и да държи здраво скръстъра.

— Необходимо ли е да извърви Пътя на Ом?

Селене трепна. Почувства се длъжна да даде разумно обяснение. Бе казала твърде много. Сдържаността не беше нейната сила.

— Досега смъртта е била територия на Одиш. Жените Омар винаги сме я избягвали, но избраницата няма да може да победи Одиш, ако преди това не измине пътя, който е извървяла Ом, за да се скрие в пещерата с дъщеря си Ома, защитавайки я от Од. Освен това...

— Освен това какво?

— Има и друг сериозен аргумент, но не мога да ви го споделя.

Настъпи краткотрайно мълчание, прекъсвано от бавното им дъвчене.

— Долц и Глабутц са писали много за пътуването — отбеляза Елена, вечно най-осведомена и най-информирана.

— Знам. Деметер и аз четяхме и се подготвяхме заедно за този труден момент. Макар и да не мина през главата, че Деметер няма да я има. Ще трябва да я придрожа сама.

— Кога?

— Възможно най-скоро. Времето ни притиска, дебнат ни.

Елена си намаза с масло още една препечена филийка и обилно я гарнира с мармелад.

— Анаид има вид на спокойна и уверена. Раздаваше поканите за тържеството в Урт. Тя сама нае балната зала, купи напитките и с Рок композираха музика да танцуват най-малко една година. Помоли ме да й помогна със сандвичите.

— Мен също — добави Селене. — Това тържество я е въодушевило. Пред нея се преструвам на сигурна, но се забавихме с отпътуването. Тази вечер навършва петнайсет години и трябваше да сме тръгнали вече.

— Предусещаш ли нещо?

Селене потвърди:

— Всяка вечер правех защитното заклинание на Дидо, което е най-мощното и най-пълното, подсилвах ефекта му с пентаграма от малахит, но въпреки това долавям нечие враждебно присъствие.

Валерия протегна длани напред и ги задържа, затворила очи. Жилестите ѝ ръце се напрегнаха изпънати, за миг тя цялата потрепери, веднага след което се отпусна и излезе от краткотрайното си състояние на транс. Потънала в мълчание, разбърка кафето, изпи го на един дъх, погледна утайката в дъното на чашата и рече:

— Действително, Селене е права.

Това, че етруската гадателка потвърди опасенията за евентуална намеса на Одиш, не вещаеше нищо добро. Атмосферата стана крайно напрегната.

Елена обаче, добродушната Елена, излапа последната препечена филийка с масло и мармелад и плесна с ръце:

— Вие какво, да не сте си наумили да ми опропастите закуската? Да, ама няма да го постигнете. Щом осемте ми деца не могат, нито пък мъжът ми, тая няма да я бъде. Дори самата графиня или възкръсналата Черна дама няма да успеят, колкото и недружелюбно да е присъствието им.

Селене се разсмя.

— Дано графинята да ти отваря този добър апетит дълги години. Дори и в нейно присъствие няма да престанеш да ядеш.

— Само това остава... Ако не, бедният ми Росарио какво ще суче?

Името на новото ѝ бебе предизвика бурен смях.

— Голяма откачалка си. Росарио е име на момиче.

Елена имаше осем момчета и мечтаеше за момиченце.

— Затова го кръстих така.

— Обеща, че ще го кръстиши Рос.

— Да, ама Росарио е по-изчерпателно и когато порасне, ще ми благодари за това.

Така Елена постигна каквото целеше — да се върнат доброто настроение и оптимизъмът. Леко почисти ръцете и устата си и шаговито обяви:

— Имам добри новини. Открих заклинанието за хамелеон, за което ни бяха казали, че се е загубило окончателно при пожара в Александрийската библиотека.

— Наистина?

— Упражнявах се и действа превъзходно.

Внимателно премести чинията с препечените филийки и извади от грамаданския си куфар един дебел, пожълтял, мухлясал том, подвързан с кожа. С изненадваща ловкост дебелите ѝ пръсти отметваха страниците, докато откри това, което търсеше. С триумфален жест го показа на публиката:

— Може да се изрече от разстояние и няма значение къде се намира магьосницата в опасност.

Селене се усмихна и я изпревари в следващото ѝ обяснение:

— Искаш да кажеш, че можете да ме откриете, където и да съм?

— Именно. Стига само да ни повикаш и ще можем мигновено да реагираме.

Селене се хвърли на врата на Елена да я целуне, но се препъна в куфара. От удара кафето ѝ се изля на масата. Погледът на Валерия, която принадлежеше на етруското племе и притежаваше невероятни гадателски умения, веднага помръкна и всички мълкнаха. Когато си даде сметка за зрелището, тя се опита да омаловажи станалото.

— Няма нищо, не е важно.

— Важно е — прошепна Селене, втренчила очи в черното петно с неопределената форма върху жълтата покривка. — Кажи, какво видя?

— Не мога да го изтълкувам — настоя нервно Валерия.

— Да повикам ли Клодия? — закани се Селене.

Валерия отказа и с бързо движение взе кърпа, за да попие кафето.

— Само разлято кафе, нищо повече.

Всички знаеха, че не е вярно.

Анаид бе в еуфория. Всичките ѝ приятели бяха откликали на поканата. Беше наела помещението на мечтите си. Имаше музика, светлини, пиене колкото искаш, а майка ѝ и нейните приятелки щяха да помогнат за сандвичите.

Най-хубавото от всичко обаче беше приятната изненада от пристигането на Клодия.

Всичко това и неизбежното отпътуване оправдаваха донякъде нервното ѝ състояние, желанието ѝ да крещи и да се смее, нетърпението да дойде най-после вечерта и мигащите светлини да прикрият нейното вълнение.

Нямаше да има фиксиран час — такава беше уговорката със Селене — нямаше да има досаден надзор. Щяха да са сами и да танцуват, да шуреят до зори, да вдигат шум колкото си искат. Анаид се готовеше да преживее най-хубавата нощ в живота си. Клодия беше наясно с положението.

— Тази вечер ще свалиш Рок, нали?

Анаид се изчерви:

— Какво? Не знам как се прави това. Никога никого не съм сваляла.

— Нали си магьосница. Ами следвай инстинкта си. Моят инстинкт ми казва, че Рок е луд по тебе.

— Не бъди досадна.

— Досадна, не, вманиачена. Няма да си тръгна оттук, ако не те напия и не те уредя с гадже.

Рок беше най-големият син на Елена. Тъмнокос, сдържан, с черни очи, с пиърсинг на ухoto, мотор и тесни дънки. Като деца с Анаид се кърпеха заедно в реката. По-късно, като гадже на най-красивото момиче от класа — Марион, Рок се преструваше, че не я познава. Но откакто се върна, Анаид беше пораснала на ръст толкова, че можеше почти да го гледа очи в очи и Рок преоткри приятелката,

дружката си от детинство. Прекарваха повече време заедно, отколкото разделени, и постоянно си звъняха. Първоначално Рок я помоли да му помогне с един поправителен изпит. Анаид беше най-добра по математика и макар да бе с две години по-малка от него, не ѝ представляваше никаква трудност да го научи как се решават уравнения и да му помогне да се подготви за изпита. Свикнаха да седят един до друг часове наред. Анаид не му отдаваше такова значение, докато не го видя в града един следобед да излиза от киното с Марион. Вървяха, хванати за ръце, а когато я забеляза, Рок незабавно пусна дланта на момичето. Но беше достатъчно. Анаид почувства, че някъде в тялото я пробожда нещо, което до момента не познаваше. Черният дроб? Далакът? Белите дробове? А може би сърцето? Във всеки случай си беше дала сметка, че с Рок са се сближили дотолкова, че привързаността им беше надхвърлила обикновените отношения между съученици. И оттогава го преживяваше ужасно. Най-вече на другия ден, когато имаха среща и той ѝ обясняваше, че с Марион са скъсали, но останали добри приятели. Не знаеше какво да прави, нито накъде да гледа. Срамуваше се от чувствата си, тъй като бяха нови, странини, великолепни...

След като осъзна, че Рок ѝ харесва, не можеше да се владее и в негово присъствие вечно се изчервяваше. А при всяко негово обаждане, подхвърлена шега или случайно докосване страните ѝ неизбежно пламваха.

През последните дни се засрамваше постоянно, тъй като се виждаха по всяко време, за да уточняват детайли по подготовката на тържеството. Заедно почистиха помещението, свързаха кабелите, закараха тонколоните и местиха столове и маси до късни доби. Всеки път, когато неволно се докоснеха, Анаид настръхваше. Усещаше сладък трепет, приятен гъдел, внезапно я обливаше топла вълна, която я караше да иска да удължи момента на допира, а даже понякога да го търси уж случайно.

Но не си правеше илюзии.

Най-вероятно Рок просто я считаше за добра приятелка.

Най-ужасното — Рок ако дойде с Марион на купона тази вечер.

Най-драматичното — и за миг не ѝ мина през ума, че Рок я харесва.

Най-тъжното — че трябваше да тръгне с майка си скоро, много скоро.

Най-тежкото — че не можеше да използва уменията си за собствени облаги.

Най-абсурдното — че тя, едно срамежливо момиче, бе сочената от пророчеството като избраницата.

И Клодия все още не можеше да го асимилира.

— Когато майка ми каза, че ти си избраницата, се почувствах много странно. Хрумна ми да върна лентата назад с всички неща, които бях изрекла в твоето присъствие, сякаш щеше да ме упрекнеш. Нали разбиращ, сигурно станах за смая.

— Не съм си носила магнетофонче.

Клодия настоя:

— Това е като един хубав ден да си включиш телевизора и да разбереш, че другарчето ти по чин е много известна актриса, която се появява във всички филми. Чувствувах се ужасно.

Анаид я хвана за ръцете.

— Погледни ме добре, същата съм, както когато се запознахме, но по-уплашена.

— Ти да си уплашена!

Анаид никога нямаше да разбере доброто мнение, което имаше Клодия за нея.

— Тежи ми ужасно много.

— Жезълът ли?

— Отговорността, глупаче.

— Къде е властелиновият жезъл?

— Скрит.

— Ще ми го покажеш ли?

Анаид се поколеба:

— Ами... Точно сега ли? Не съм сигурна дали моментът е подходящ. Ако ти го покажа, не знам дали не излагам на риск бъдещето на всички Омар. Кълбо от нерви съм и въобще не се чувствам готова за всичко, което вещае предсказанието.

— И аз бих се чувствала така, но по-зле, със сигурност много по-зле.

Анаид се изправи, отвори гардероба, извади кутия от обувки и я показа на Клодия. Там, покрит със смачкани хартии, блестеше

митичният скръбът на избраницата. Изработен от злато, той беше прелестен, но най-силно впечатляващ бе митът за него. Според легендата, самата майка О го извяла, а после го хвърлила в дълбините на земята, за да не попада в ръцете на дъщеря й Од. Клодия беше силно впечатлена.

— И казваш, че когато заклинаваше Етна да избухне, земята го изхвърли?

— И Салма го открадна, по-късно майка ми го взе и сега е мой.

Замислена, Клодия протегна ръка към скръбъта, но Анаид бързо дръпна кутията.

— Не, не го докосвай!

— Защо?

— Има много силно влияние и може да пречупи волята на който го притежава.

Клодия го гледаше, без да откъсва очи.

— Предсказанието на Требора.

Анаид изрецитира:

*Огън и кръв неразделни ще бъдат
в скръбъта на властта на майката О.*

*Огън и кръв за избраницата, която ще
притежава скръбъта.*

*Огън и кръв за избраницата, която ще
бъде притежавана от скръбъта.*

Скръбът на О ще властва над потомките на О.

— Благородно злато, от мъдри слова извяно, предназначено за ръце, които още не са родени, скръбен изгнаник, прокуден от света по волята на майката О.

Клодия се присъедини към стиховете:

— Тя така пожела. Тя така реши. Скрито ще останеш в дълбините на земята, докато не настъпи мигът, когато

небосводът ще засияе и небесните тела ще поемат своя път.
Тогава и само тогава земята ще те изхвърли от недрата си,
покорно ще отидеш в бялата й длан и ще я обагриш в
червено.

Анаид довърши:

— Огън и кръв неразделни ще бъдат в скриването на
властта на майката О. Огън и кръв за избраницата, която
ще притежава скриването. Огън и кръв за избраницата, която
ще бъде притежавана от скриването.

Тръпки побиха Анаид. Клодия произнесе последния стих:

— Скриването на О ще властва над потомките на О.

И се изсмя.

— Не го приемай толкова на сериозно. Когато си сериозна,
изглеждаш по-възрастна.

Но Анаид беше сериозна.

— Всичко се сбъдна. В момента, в който се случи звездното
подреждане, взех жезъла и разгромих Салма. Изцапах ръцете си с
кръв.

Клодия я прегърна.

— Забрави го и се забавлявай. Тази вечер се забавлявай много и
забрави преживяното.

Анаид се съвзе. Прибра кутията, затвори внимателно гардероба и
си даде сметка, че умира за сън. Клодия се бе отпуснала върху леглото.

— Събуди ме в десет. Не бих искала да пропусна купона — успя
само да каже тя, преди да заспи дълбоко.

Анаид я зави с кувертурата и излезе на пръсти към хола.

В хола Анаид режеше хляб и обмисляше всичко, което би могло да се случи на тържеството. Щеше ли да прекара цялата вечер, седнала на стола и заета да си гризе ноктите? Щеше ли да прекара нощта в сервиране на напитки и сандвичи и да пуска музика, сякаш е Пепеляшка, без никой да ѝ обръща внимание? Щеше ли да прекара нощта в приказки с Рок като приятели от детството, без изобщо да се докоснат? Цялата нощ ли щеше да клюкарства по женски с Клодия, обсъждайки присъстващите, и разяждана от ревност, да гледа как Рок и Марион се натискат? Щеше ли да прекара нощта в опит да танцува, без да предизвика съжаление? Щеше ли да прекара нощта, бленувайки напразно за една целувка от любимия?

И от прекаленото обмисляне на стресиращи ситуации накрая се изнерви толкова, че си поряза пръста. Селене веднага ѝ се притече на помощ, за да я превърже и да спре кръвта.

— Подай ми ножа. Ще е по-добре само да намажеш хляба с домат^[1].

Селене донесе купата с домати и застана до Анаид. Двете запретнаха ръкави и рамо до рамо заработиха с премерени и съгласувани движения, като на конвойер. Селене режеше хляба на филийки, Анаид го намазваше с домат и после го овкусяваше с олио и сол, както я беше учила майка ѝ от малка, за да придаде по-добър вкус на сандвичите. Накрая го поставяше върху подноса.

— Хубава ли съм така? — осмели се да попита внезапно Анаид.

— Изглеждаш ми различна.

— Гримирама съм се. По-точно казано, гримира ме Клодия, но се чувствам странно с тази черна очна линия и блестящи клепачи.

— Ами изчисти се.

— Значи не ти харесва?

— Не трябва да ти пушка какво ми харесва или не на мен. Ти трябва сама да се харесваш. Останалите ще открият красотата ти, дори и да не си гримирана.

— Не е лесно.

— Знам. Важно е да се пробва от всичко.

Анаид винаги се задоволяваше с малко, ала сега се възмути от свойския начин, по който майка ѝ се отнасяше към нейния проблем. Беше нещо като да го омаловажи.

— Моля те, мамо, ти нямаш представа.

— От какво?

— От това, което чувствам, от това, колко съм изнервена.

— Заради жезъла ли?

— Даа...

— Знам, отговорността е прекалено голяма, но аз няма да те оставя сама.

— Къде ще отидем?

— Не мога да ти кажа. Ще тръгнем на път двете заедно и не знам колко ще трае пътуването.

— Но аз бих предпочела да си остана тук, с приятелите. Наистина ли се налага да ходим? Няма ли да е достатъчно да направим заклинание за защита?

Селене замълча. Думите на Анаид я връщаха към болезнен спомен.

— Разбирам какво ти е. Разбирам колко ти е трудно да приемеш, че на твоята възраст трябва да загърбиш интересите си заради доброто на общността ни.

Анаид кимна в знак на съгласие. Беше го формулирала перфектно.

— И не е само това. Тази нощ е много важна за мен и ме е страх да не стана за посмешище.

— Ама че глупост! — поклати неодобрително глава Селене.

— Глупост ли? — обиди се Анаид. — Нямаш представа какво е да си на петнайсет години и да се появяваш за първи път в общество.

Селене застана с ръце на кръста. Беше прелестна и много млада, за да е майка на Анаид.

— Какво си мислиш, че винаги съм била на трийсет и три години ли?

И Анаид си даде сметка, че бе изрекла пълна глупост.

— Извинявай. Исках да кажа, че винаги съм била странна птица, различна.

— И аз бях като теб.

На Анаид не ѝ се вярваше. Селене беше дръзка, решителна, съблазнителна, сигурна в себе си. И дума не можеше да става за сравнение.

— Ти? Да бе, да.

— Ами, разбира се, на всички магьосници Омар детството ни пропада под наблюдение и строг контрол. Пубертетът ни е травмиращ, а юността ни е трудна. Не сме свободни и обикновени простосмъртни.

Анаид мислено извади известно количество годинки от възрастта на майка си и без никакво усилие си я представи като млада — дръзка и самоуверена.

— Твърде различни сме с тебе.

— Възможно е, но това не означава, че не знам какво е да си влюбена, да мразиш майка си, да те е страх от отговорността, да нямаш желание да си магьосница или да искаш да умреш от мъка. Винаги съм мечтала да съм простосмъртна.

Изведнъкът Анаид почувства огромно любопитство към тази Селене, която никога не бе познавала, но можеше да я предусети и да си я представи.

— Искала си да бъдеш обикновена простосмъртна?

— Това бе моята драма... или моят късмет.

— Мамо, кога бе твоето първо тържество?

Селене си прехапа устните.

— Преди много време, но си го спомням, сякаш беше вчера.

— Беше ли важно за теб?

Селене разтърка леко очи с ръката на ризата си. Беше усетила внезапно парене.

— Там започна всичко, на това тържество се решиха много важни и съдбовни за живота ми неща.

— На колко години си била тогава?

— На седемнайсет, живеех сама в града и учех журналистика.

— Леле, майчице! Колко неща не знам за тебе.

— Ще ги узнаеш всичките, имам намерението да ти ги разкажа.

— Кога?

— По път. Ще имаме много време, за да си говорим.

— Започни сега, моля те.

— Сега?

— Моля те, имаме време, Клодия спи, а Рок помага на баща си.

Селене се поколеба за миг. Погледна часовника си и склони. До вечерта имаше предостатъчно време.

— Откъде искаш да започна?

— От това тържество.

Селене леко примигна и си избърса ръцете в престилката.

— Наистина ли си готова да изслушааш нашата история? Твоята и моята.

— Да. Напълно.

— Може би има много неща, които ще те изненадат, други ще те наранят, а за трети ще съжалиш, че изобщо си ги чула. Предупреждавам те, нищичко няма да ти спестя, дори най-малката подробност. Всичко или нищо. Това е моето предложение.

Анаид не можеше да повярва.

— Сериозно?

— Говоря най-сериозно — потвърди Селене.

— Няма да скриеш нищо? — настоя Анаид.

— Нищичко.

— Ще ми кажеш ли кой е баща ми?

Селене не се поколеба и за миг:

— Да.

Анаид притисна ръка към сърцето си. Никога не се бе осмелила да зададе този въпрос на майка си, а сега Селене беше готова да изясни нейния произход, нейното минало, нейните корени.

* * *

ВСИЧКО започна един февруарски следобед. Отлично си спомням, защото беше много студено и нямахме отопление. Живеех в Барселона в малък апартамент със стари балкони с дървени врати, мириз на пържено и дървояди по вратите. Нищо особено, но на шестнайсет години ми изглеждаше дворец.

Съжителствах в апартамента с Карла, Мерицел и Лола.

Карла беше студентка по химия, леко закръглена, доста властна, голяма купонджийка, която по-скоро обичаше да приготвя китайска храна и да танцува кубинска салса, отколкото да учи за натриеви съединения. Мерицел беше от Андора, нежна и прелестна, малко слабичка, със сламена коса и очи с меден цвят, учеше приложни изкуства и украсяваше тавана на жилището, като по него рисуваше блестящи падащи звезди, а по стените — улейчета дъжд. Лола, пухкава

топка, глезена и мъркаща, живееше свободно в стаята на Мерицел — нейната господарка. Не бягаше, не се отдалечаваше никога в радиус на повече от десет метра от своята уютна клетка, винаги с прясна зелена салата, винаги с изчистени стърготини. Лола беше хамстерът на Мерицел и всички я глезехме и ѝ угаждахме като на малко момиченце. Беше нашият домашен любимец.

Аз учех журналистика и допринасях за нуждите на апартамента, като се заемах с нощната обстановка и пиенето. Бях очаровала съквартирантките си със своите свещи и чайове, с еликсири и ексцентричния си стил. Тогава, признавам си, бях твърде самонадеяна, обичах да излагам на показ прелестите си и да извличам максимална полза от всичките си предимства — от дългите си крака, от къдравата си коса с червеникави отблъсъци и от зелените си очи. Харесваше ми да се обличам дръзко, предизвикателно и екстравагантно, с което карах почти всички момчета да жадуват да ме свалят, но те не се влюбваха в мен, а и повечето момичета страняха и избягваха да са ми приятелки. С изключение на Карла и Мерицел, две превъзходни простосмъртни.

Сутрин отивах към университета, но се разсейвах дори с полета на мухата и винаги имах извинение, за да не присъствам в час. Не беше трудно да бягам. Далеч по-интересен бе претъпканият със студенти бар, където ненаситно четяхме вестниците, измисляхме си най-невероятни репортажи и оправяхме света.

През тези месеци се бях вманиачила да се ровя във всеки нашумял скандал и направих толкова репортажи, че някои от преподавателите, на които вече им беше втръснало от дразнещата ми активност, ме увериха, че няма нужда да се явявам на изпит. Вероятно това беше просто отчаян опит да се отърват от мен. Съчувствах им. Бях досадна и не мърквах. Бях се специализирала да обръщам всичко нагоре с краката, да го разнищвам и да изкарвам кирливите ризи пред света. После със същата страсть организирах и подгответях купоните.

Много добре си спомням, че аз записах за участие Карла и Мерицел в конкурса за маски, който студентите по журналистика организирахме в нощта на карнавала. Първоначално и двете категорично отказаха под различен претекст. Карла твърдеше, че понеже е толкова дебела, щяла да продълни подиума и не ѝ хрумвало нищо друго, освен да се маскира като пита кашкавал. За разлика от Карла Мерицел сподели, че би потънала от срам, ако трябва да се

излага на показ като манекен пред погледа на хиляди непознати, защото щяла да се чувства разголена пред тях. Аз обаче се заинатих и постепенно, с много упорство, започнах да пречупвам съпротивата им, докато накрая те склониха и дори се въодушевиха от идеята почти колкото мен.

В един зимен февруарски следобед с Карла и Мерицел, премръзнали, решихме собственоръчно да ушием маскарадните си костюми, за да са готови седмица преди изпитите. Бяхме твърде заети с шиенето на копчета и подгъви, с тропосване на ципове. Нямахме пари, бяхме ги похарчили, но преливахме от ентузиазъм, пръстите ни изтръпваха и при всяко убождане на иглата, а това ни се случваше често, виехме от болка.

Трите се смеехме на всичко с онзи глупав смях, който ме обземаше на седемнайсет години, когато зашиех нещо накриво и не знаех как, по дяволите, да го разпоря, тогава Карла казваше някоя глупост от рода на „прилича на пържена маргаритка“ и се кикотехме до сълзи, даже се превивахме от смях.

Докато не обърнаха внимание на маскарадния ми костюм.

Зашо ли го избрах?

Днес все още не мога да си дам ясен отговор на този въпрос. Само знам, че спорният маскараден костюм донесе нещастietо.

Видът му заинтригува приятелките ми. Нито една от тях не можеше да отгатне какъв е.

— Подскажи ни с нещо, някакъв знак.

Не възнамерявах да им кажа. Не можех да произнеса нито едно от имената на богинята. Понеже това бе един от начините да бъде призована, майка ми Деметер ми беше забранила да го правя. Имаше много имена, с които е била наричана. Единственото, което исках, като се маскирам в нейния облик, беше да докажа на себе си, че не ме е страх от суеверията на клана на вълчицата — моят клан — които ми бяха наложени от малка. Грешах. Само като си помислех за злото, ме побиваха тръпки.

— Властна жена.

— Колко властна?

— Като стомана.

— Маргарет Тачър.

Понякога Карла правеше гафове, изтърсвайки някоя голяма дивотия. Как изобщо можа да ѝ хрумне, че ще се облека за празничния карнавал като бившата английска премиерка? Вярно е, че бях ексцентрична, ама чак толкова... Майтапеше ли се с мен? Щом ставаше въпрос за Карла, най-вероятно.

— Една кървава дама — добавих.

— Касапка? — извика Карла.

— Убийца? — присъедини се Мерицел.

И двете бяха на прав път. Тя наистина беше такава, че дори и повече. Богинята искаше човешки жертви, и то за да им изпие кръвта. Но не бих произнесла името ѝ. Облякох си туниката с бродирания змия и пухеното наметало и им позволих да докоснат двуострата кама — моят кинжал, който никога не трябваше да им показвам и от чиста непокорност бях прибавила към своето облекло.

— Богиня съм.

Карла и Мерицел бяха превъзбудени, заинтригувани, аз от месеци ги разигравах, като пробуждах любопитството им с моите нощи предсказания или елисирите си. Не бях артистична като Мерицел, нито пък забавна като Карла. Бях загадъчна и подхранвах онази тъмна страна, която магьосничеството подсилваше и доставяше удоволствие на моите съквартирантки. Искаха още и още и така започна всичко, под формата на игра. Застанаха на колене пред мен с поклон.

— Покажи ни силата си, велика богиньо.

— О, Селене, призоваваме те.

— В краката сме ти и ни замръзват коленете. Удостои ни с дарбата да стоплим ръцете си.

— О, да, велика Селене, пусни ни отоплението.

— Така да бъде.

Беше толкова силен импулс, че нямах време да го обмисля. От едно бързо движение на пръчицата ми излезе искра и подпали стените, които Мерицел беше декорирала с дъжд, и капчиците се превърнаха в дребни огнени петна. Беше блажена магия. Замръзналият хол пламна като огнище, стопляше се и излъчваше светлина и удовлетворение от всяко свое кътче.

Захласната, Мерицел отвори широко очи. Не се мъчеше да си обясни явлението, възприе го само като нещо красиво и затанцува под

мигашата светлина на капките огън. Обратно на Карла, която се уплаши, може би защото беше биохимичка, може би защото беше готвачка, може би защото беше разумна. Спомням си, че изпища, и едва тогава си дадох сметка, че съм извършила истинско светотатство.

Веднага прекратих магията и се престорих, че нищо не се бе случило, но вече беше твърде късно. Загубих симпатията на Карла. Оттогава тя ме гледа с подозрение и никога повече не повярва на думите ми.

— Беше илюзия. Фокус, който научих като малка — упорито се мъчех да се оправдая.

Карла недоверчиво опира все още топлата боя на дъжда и се убеди, че стайната температура се бе покачила до двайсет и пет градуса. Проклетата му наука.

— Не, не беше фокус, беше истинско. Предизвика енергиен източник на светлина и топлина.

За късмет, Мерицел беше очарована.

— Беше превъзходно, трябва да го повторим. Как го направи?

Карла попита подозрително:

— Именно, как го направи?

Бях неспособна да измисля убедително оправдание и изломотих нещо несвързано. Започнах да проумявам, че си бях играла с огъня. В конкретния случай бе точно така — и в преносния, и в буквалния смисъл.

Същата вечер у дома дойде Деметер.

Приятелките ми не познаваха Деметер. Такава ни беше уговорката. Срецахме се насаме и нямаше да се намесва в живота ми, стига аз да не застрашавам общността. Тя спази своята част от договорката, докато аз престъпих моята.

Карла и Мерицел не можеха да повярват. Ако аз им се бях сторила интересна, то Деметер ги остави без дъх. Де да познаваше тогава баба си. Една-единствена дума я определяше — „внушителна“ Деметер беше висока, но не ръстът ѝ бе от значение. Най-силно впечатляваха сивите смразяващи очи, тежката пепеляворуса коса, сплетена на плитка до кръста, хипнотизиращите движения на ръцете и авторитетният, непоколебим тембър на гласа ѝ. Бях я надраснала с

няколко сантиметра, но винаги се чувствах дребна до нея. Беше усещане за безсилие и слабост. Деметер беше много властна.

Появи се у дома без предупреждение и щом я видях, разбрах, че идва, за да ме отведе. Нямах ни най-малка представа как, по дяволите, бе разбрала за моето неблагоразумие, но неслучайно беше магьосница.

Узнах също, че този път няма да е на нейното.

Майка ми Деметер подуши из стаята като истинска вълчица. Търсех присъствието, колкото и слабо да беше, на някоя вещица Одиш. Най-накрая седна пред мен, очи в очи.

— Беше излишно, Селене.

— Знам, знам... Сърках и съжалявам.

— Не е достатъчно да кажеш „съжалявам“. Злината вече е сторена.

— Не е възможно Одиш да ме открият само за това, че съм позатоплила един леден хол. Леля Криселда приготвя сладкишите без фурна. Знаеше ли го?

— Но ти не си леля ти Криселда. Знаеше ли го?

В това се състоеше проблемът. Аз бях специална. Бях белязано момиче, бях посочена от гадателката като извор на беди и опасности. Бях нападната от една Одиш, когато навърших седем години, и оттогава живеех закриляна, следена и пленничка на всички Омар. Беше ми писнalo да съм под контрол. Жадувах за свобода, анонимност, да бъда простосмъртна и толкова.

— Няма да го правя повече, кълна се.

— Не е възможно вече, Селене. Развали всичко.

— Мамо, моля те... — умолявах.

Деметер беше непреклонна. Бях й обещала да не използвам никаква магия без строгия надзор на някоя Омар. Доброволно живеех откъсната от клана на мравките, които се събираха в града. Отхвърлих предложението да присъствам на сбирките им и убедих Деметер, че се налага да остана под прикритие. Исках да бъда обикновено момиче, което учи желаната специалност и живее с други обикновени момичета. Деметер ме подкрепи, макар и с известни резерви. И сега заради една глупост бях провалила всичко. Свободата ми бе траяла само няколко месеца. Деметер размисли и даде заден ход, настоявайки да си бъда отново магьосница, свързана с общността, отدادена изцяло

на клана, ангажирана с племето, със сабатите и есбатите, с недоразуменията между матриаршите и преследването на Одиш.

— Ще дойдеш с мен в нощта на Имболк. Ще се съберем в Кадакес.

Почувствах, че земята се продънва под краката ми. Деметер ми заповядваше да се откажа от единственото, което ме вълнуваше и вдъхновяваше.

— Не мога, ще има карнавал.

— Време е да вземеш участие в сабата за плодородие.

Бях чувала чудесните разкази за сабата за плодородие, за честването на „луперкалес“^[2], което се провеждаше по стръмните брегове на нос Креус.

Дотам прелитаха магьосници от клановете на вълчицата, гълъбицата, орлицата, мравката, саламандъра и шарана при възвищението Трамонтана, брулено от студените северни ветрове и тласкано от пяната на разбиващите се вълни. Деметер, освен моя майка, беше и великата матриарша на полуострова. Беше в борба с галийската матриарша на клана на орлицата и навярно на този *сабат* щеше да се решава лидерството на племето. Не ми пукаше. В продължение на много години понасях раздорите и караниците им и ми беше писнalo от историите им. Въобще не ми дремеше.

Станах и я предизвиках:

— Няма да дойда. Вече съм си ушила маскарадния костюм.

Може би ми потрепна гласът, сигурно бях произнесла „маскараден костюм“ със страх, защото светкавично си спомних за светотатството, което бях извършила, маскирайки се като богинята, и ми хрумна, че именно зловредното й влияние ме бе подтикнало да прибегна към магията. Напразно се надявах Деметер да не забележи притеснението ми. Но тя беше магьосница, и то не коя да е. Деметер можеше да усети смущението ми и да разгадае безпокойствието ми.

Веднага го разбра. Потърси маскарадния ми костюм, откри го и след като го държеше в ръцете си, не се показа нито ввесена, нито ядосана. Думата, която можеше най-добре да опише примигването, гримасата на устата и това леко потрепване на ръцете й, беше „страх“. Деметер уплашена?

На моменти дъщерите смятаме, че майките ни са несломими, не се боят от нищо, не усещат страх от никого. Когато видях, че Деметер

се страхува от богинята, се окуражих. Бе за миг, но достатъчно.

— Как стана, Селене?

— Кое?

— Откъде ти дойде наум да се облечеш като Баалат?

И тогава разкрих, че се боеше не от нея, защото се осмели да произнесе първото й име, а да не съм станала подвластна на влиянието ѝ.

— Не вярвам в нея, затова го сторих.

Деметер се срина.

— Знаеш историята. Знаеш, че Баалат, великата Одиш от Билбос, е царувала над финикийците и е искала човешки жертвоприношения.

— Знам.

— И че всъщност тя е въплъщение на кръвожадния безмилостен бог Баал.

— Знам.

— Била е позната като Великата магьосница, тъй като красотата ѝ можела да се сравни с тази на Венера или Афродита.

Знаех го, разбира се, че го знаех, от малка само за това бях слушала да се говори.

— Запозната съм с легендата. Знам, че е подлудявала мъжете и ги разделяла от съпругите им, че е предизвиквала глад и унищожение за растенията, че е всявала смърт, че е призовавала мъртвите, че е била бич за Омар. Онази, която е отнела живота на най-много девици Омар, задминавайки дори графиня Ержебет. Която е изпила кръвта на най-много бебета Омар, която е унищожила клановете на елена, жирафа и на скорпиона.

— Не е никаква легенда. Защо я предизвикваш, като я призоваваш.

— Защото не ме е страх. Не вярвам в Астарта.

Тогава Деметер си изпусна нервите и ми удари силна плесница.

— Как се осмеляваш да произнесеш едно от имената ѝ.

Бузата ми се зачерви, но не заплаках. Усещах топлите сълзи да напират, парейки на очите ми, но не заплаках. Бях горда и не исках Деметер да ме види разплакана. Напротив, вдигнах надменно глава и я предизвиках отново:

— Няма да дойда с теб да чествам нощта на Имболк.

— Дай ми пръчицата си — изиска майка ми в отговор.

Когато ѝ я подадох, сякаш се разделих с част от себе си. Онази част, която се предполагаше, че отхвърлям, единствената, която познавах до този момент. Да отнемеш пръчицата на една магьосница, означаваше голямо наказание. И опасност. Може би не знаеш, че без пръчица магьосниците Омар ставаме безпомощни, подвластни на всяко нападение на вештица Одиш. Затова Деметер ме обърка. Ако ми беше майка, как можеше да ме остави в ръцете на съдбата.

— Искаш Одиш да ме довършат ли?

Деметер ме смрази с отговора си:

— Одиш ли? Нали не вярваш, че съществуват? Нали твърдиш, че дамата от Билбос никога не е съществувала.

Беше изпитание, Деметер ме изпитваше. Съгласих се и предадох пръчицата си. Знаех, че ще затегне моя щит с още по-голяма сила, и на излизане ще отправи заклинание за моята защита. Но съркях. Почувствах как топлината от предпазния щит, който стягаше корема ми и с който бях свикнала от малка, се разпръсква, докато изчезна.

— Какво правиш?

— Освобождавам те от веригите. Свободна си.

Изпаднах в паника. Свободата може да предизвика истинска паника, ако не си свикнала.

Завъртя собствената си пръчица и промълви няколко думи, беззвучни и безизразни, също като погледа ѝ. Усетих огромна празнота, от която ми се зави свят. Деметер бе оттеглила защитата, която ме обгръщаше.

— Сега си свободна да произнасяш името на богинята, ако искаш.

Тръгна си и ме остави разголена и беззащитна.

Искаше да ми даде урок. Беше убедена, че ще умра от страх и ще изтичам при нея незабавно със сълзи на очи да я умолявам да ме защити, съгласявайки се с всичките ѝ условия. Правеше го със съзнанието, че ме излага на голяма опасност. Правеше го със съзнанието, че предизвиква съдбата: да се съдне пророчеството на гадателката.

Деметер беше непоклатима като камък. Лошото е, че ме бе възпитала в тази непоклатимост и колкото и да ѝ тежеше, бях нейна дъщеря. Коя от коя по инат.

И същата вечер, още щом майка ми излезе през вратата, в къщата нахлу леден вятър и внезапно ме побиха тръпки. Когато ни се засякоха погледите с Карла, трябваше да сведа очи. Почувствах се слаба. Почувствах се зле.

Така ли се чувстват простосмъртните?

Мисля, че от момента, в който призовах името на богинята, стихията на злото се промъкна в живота ми. И там започна моята история. По-точно казано, нашата история.

Все още оставаше седмица до тържеството и бяхме в сесия. Ужасна комбинация. Студ, лоша обстановка, недоверие и скучни записи за изпитите, взети и копирани както падне в последния момент.

Отношенията ни с Деметер се бяха пропукали и нямах намерение да предприема каквото и да било, за да поправя нещата. Тогава не знаех, че ако спуканото не се залепи навреме, то се уголемява, докато не се превърне в непреодолима пропаст. Бях твърде млада и исках да стигна докрай. Макар и да не знаех къде точно е краят.

Единственото, което знаех, е, че при тези обстоятелства не бях в състояние да изкарам и един изпит. Случваше ми се много странно нещо. Чувствах се толкова оголена и беззащитна, че треперех като лист и едва можех да направя две крачки, без да се спра и да се обърна, притеснена от погледите, които усещах през дрехите си. Под никакъв претекст не можех да седна с гръб към останалите. Чуждите очи не само ме смущаваха, те ме дразнеха, драскаха ме по кожата, деряха ме, причиняваха ми дори болка. Някои погледи бяха свирепи, като отровни стрели. До този момент винаги бях живяла защитена от уроци, а сега майка ми ме оставяше безпомощна и изложена на всякакви външни влияния и опасности. Не можех да си обясня как Карла и Мерицел ходеха до мен така безгрижни, без да се притесняват дали някой върви зад тях, без да се чувстват застрашени от чужди очи. Заприличах на луда и в деня, в който ме задължиха да седна на първия ред в залата, където се провеждаше изпитът по съвременна история, трябваше да стана след няколко минути с празен лист, без да имам време да отговоря на нито един въпрос. Беше жалко. За този изпит бях учила и

със сигурност, с абсолютна сигурност щях да се справя блестящо и да изкарам добра оценка. Знаех всички въпроси, така че напуснах залата бясна. Няма нещо, което да предизвика повече яд от това, да не можеш да изпълниш очакванията си, когато са налице.

Хрумна ми, че може да е отмъщение на Деметер, задето отказах да уча медицина. Майка ми искаше да продължа семейната традиция и да се посветя на акушерството. А още по-добре — на лекарската професия. Родословното дърво на Цинулис изобилстваше от акушерки и бях прекарала живота си сред раждания, бабувания, плач на новородени, кърпи, пропити с кръв, и родилни плаценти. Бях твърде свикнала с това и можех да помогам за контрола на дишането при контракция, да срежа пъпна връв или да извъртя заклещено бебе и да го освободя. Бях приела, че като порасна, също ще израждам деца, ще помогам на майките им да родят. Всички магьосници Омар вярваха в това — леля ми Криселда го вярваше, братовчедка ми Лето го вярваше и майка ми Деметер също го вярваше.

Докато не се случи злощастието на Лето, на което бях свидетел.

Дори и днес ми е трудно да извикам спомена за случилото се. Много трудно ми беше да забравя жестоката сцена. Някой ден ще ти го разкажа, но сега не мога. Само знам, че след като Лето роди, прекарвах цели нощи в неутешим плач. Не можех да приема тревогата от това, да стана акушерка и да израждам чудовищни същества. Не можех да се посветя на тази професия, без да си представям раждане след раждане, че някой ден ще акуширам една безутешна майка, едно безформено дете, неизбежната смърт, безсилието да не мога да помогна на нито един от двамата. Затова, без да кажа на никого, реших, че няма да бъда нито акушерка, нито лекарка, че няма да присъствам на раждания, а ще се посветя на пътувания и писателство. Затова се записах във Факултета по журналистика и имах първото си пререкание с Деметер.

Оттогава бяха минали няколко месеца и бях излязла победител. Деметер се оказа с напредничаво мислене и се съгласи да живея сама в града, докато уча, заобиколена от много простосмъртни, без да се бъркам прекалено в работите на клана и като се стремя да не се набивам на очи.

Бяха смутни времена. Астроложките предсказваха, че идването на избраницата наближава, и Одиш, които в продължение на дълги години се бяха крили в бездействие, започнаха да дават признания за

живот. Ако беше вярно, че избраницата ще се появи, то войната на вешниците щеше да се задълбочи. А Деметер имаше достатъчно работа с ръководенето на племето, за да се занимава и с мен.

Затворих се вкъщи след изпита и останах на легло. Имах големия късмет да разчитам на сладката Мерицел. Веднага разбра, че съм притеснена, и рисуваше до мен, като ми предлагаше молива си да се разсея, показваше ми как да драскам силуети и пропъждаше страховете ми. И го постигна.

Дотогава мислех, че Мерицел е добра съквартирантка, която се появява в неделя вечер с мляко под мишница, масло и тостери на оферта, и че ни пълни стените със звезди и дъжд. През тази седмица открих, че е и търпелива, любвеобилна и може да бъде много добра приятелка. Не бързаше и в това се състоеше магията на нейната компания. През времето, прекарано с Мерицел, се научих, че добрата приятелка не трябва никога да бърза. С първия слънчев лъч Мерицел сядаше до мен на леглото със скицника си и ми носеше мляко и бисквити. Извиняваше се, че не умее да готови, но беше голям жест. Успокояваха ме повече разговорите ни, смехът и рисунките, отколкото цялата храна на света.

Мерицел беше в превъзходен период. Беше изкарала много добри оценки на изпитите. Баща ѝ току-що ѝ бил казал, че за края на учебната година ще ѝ подари кола — страхотен синьо-зелен нисан патрол, сто и двайсет коня, пет цилиндъра и гуми от 250 милиметра. Истински всъдеход, с който можеха да се изкачват върхове, да се прекосяват реки и да се предприемат всякакви авантюри като на телевизионна реклама. Може би не беше най-подходящото превозно средство за нежната и сладка Мерицел, но тя толкова се бе ентузиазирала, че носеше снимка на своя нисан по пътищата и я показваше на всеки, сякаш беше племенник или кученце, току-що влезли в семейството. Мерицел бе преизпълнена с щастие. Цялата сияеше, очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха зачервени, а на лицето ѝ грееше усмивка. Не след дълго ме зарази със своята жизнерадост. Но ме обърка. Щастието ѝ не идваше от чисто новия джип. Една сутрин, полуzasрамена, ми изясни погрешното ми впечатление:

— Имам си гадже.

Останах като гръмната. Мерицел беше влюбена. Беше прекрасно.

— Хайде, кажи ми нещо за него.

Изчери се.

— Тайна е.

— И защо да е тайна?

Усмихна се.

— Защото винаги, когато говоря за гаджето си предварително, нещо се обърква, но този път е сериозно.

Все още не разбирах. Не схващах това „сериозно“.

— Искаш ли да се омъжиш за него?

Мерицел се изсмя.

— Ти си побъркана.

— След като казваш, че е сериозно, какво имаш предвид?

Мерицел лукаво ми намигна:

— Ами... ти знаеш... преспахме.

Като че ли ме заля с вряла вода. Отнесената Мерицел, която летеше в облаци като дъждовните си капки, бе правила любов с момче, без да знам, и лудо се влюбаше за отрицателно време. Ами аз? Аз бях взискателна, толкова взискателна, че досега не бях открила момче, което да ме заинтригува повече от първите десет секунди. С погледа си на магьосница бях експерт по отгатването на най-скритите им страхове и несигурността им, долавях проблемите и детинщината им на пръв поглед и вече не ме интересуваха. Ще се влюбя ли някой ден? Ще намеря ли като Мерицел някой? Тя не разбра добре мълчанието ми.

— Извинявай, знам, че ти нямаш тайни от мен.

И тогава тази, която се засрами, бях аз. Ако Мерицел знаеше всички мои тайни, щеше да ме накара да ѝ върна шоколадовите бисквити, които ме бе накарала да изям. Освободих я от угризенията ѝ, без да се преструвам ни най-малко. Нищо не ми костваше, тъй като наистина се радвах за нея. Мерицел беше очарователна и заслужаваше цялата любов на света.

— Прекрасно е. Ще ме запознаеш ли с него?

— Да, на карнавала.

Не можах да потисна разочарованието си.

— Не знам дали ще дойда на тържеството.

— Разбира се, че ще дойдеш. Дотогава сигурно ще се оправиш.

Нямах намерение да се излагам на опасности и да живея без предпазен щит, без протекция, без пръчица. Не исках да се предавам и

да позволя на Деметер да ми се налага насила. Щях да изтърпя на легло колкото е необходимо.

— Заради майка ти ли?

Уплаших се. Дали Мерицел не усещаше, че има нещо нередно?

Тя самата разсея опасенията ми:

— Чух ви да се карате вчера, когато дойде. Знам, че го прие много зле, и мисля, че оттогава си болна. Защо не се одобриш с нея?

Отрекох с глава:

— Майка ми е много твърдоглава.

— Сигурно те обича прекалено.

— Да бе.

Тя си нямаше никаква представа какво е да съжителстваш с Деметер.

Тогава Мерицел ми сподели за втори път още нещо от живота си:

— Аз нямам майка. Не знаеш каква си късметлийка, щом имаш майка.

Само можех да я хвана за ръцете и да ги стисна здраво. В някои моменти думите са излишни.

Предполагам, че се дължеше на този жест, но Мерицел направи нещо за мен, което никой преди не се бе осмелил. Спонтанно стана посредник между мен и майка ми.

Деметер притеснена се появи вкъщи. Мерицел ѝ бе съобщила за състоянието ми и без да продума нищо, ми нареди да се съблека и прегледа тялото ми милиметър по милиметър. Чувстваше се виновна за това, че ме бе оставила беззащитна и на волята на която и да е Одиш от чисто високомерие.

— Имаш ли затруднение при дишане?

— Не.

— Да си усещала задушаване, пробождане, болка?

— Не.

— Повтарящи се сънища?

— Не.

— Побивали ли са те тръпки?

— Понякога.

— Внезапно затопляне по гърба?

— Това да. Всеки път, щом ме погледнеха. Не можех да го понасям.

Деметер докосна челото ми и ми премери пулса, после ме прегърна.

— Горкичката ми.

Почувствах се облекчена. Мерицел беше права. Майка ми се беспокоеше за мен и аз бях щастливка, че я имам. Извади пръчицата ми от куфарчето си и ми я даде.

— Сега вече знаеш какво е да живееш извън клана. Които така са решили, е трябвало да живеят с тази тревога.

— Имало ли е магьосници, които са се отделили от племето?

— Някои.

— А оцелели ли са?

— Някои.

Деметер не беше много словоохотлива. От друга страна, не исках да я разпитвам за причините, принудили жените да се отрекат от магьосничеството, нито пък какво точно се е случило на тези, които не са оцелели...

— Ти принадлежиши към клана, не го забравяй.

И ми върна предпазния щит, който стегна корема ми. На мига усетих благополучието да живея под благодатното заклинание на защитата ѝ.

Разположи пет ароматни свещи във всеки ъгъл на стаята, които образуваха перфектна пентаграма, и ги запали; приготви ми ободрителна отвара и после ми даде едно камъче малахит. Притиснах го здраво към гърдите си и усетих равномерното си дишане и свободното циркулиране на кръвта по вените ми. Страховете ми бяха изчезнали и започвах да се чувствам сигурна с щита си, с камъчето си, пазена от светлата пентаграма и благодатната сила на майка ми.

Деметер си помисли, че съм се поучила от урока. Колко малко ме познаваше.

— В петък трябва да си готова. Ще мина да те взема, за да отидем заедно на честването на Имболк.

— Не възнамерявам да ходя.

Беше вярно, но далеч по-вярно бе, че все още се чувствах отпаднала и зависима. Мисля, че в този момент Деметер можеше да ме убеди да се върна към стадото. Но тя доста глупаво изпусна сгодния случай.

— Селене, много е важно за мен да дойдеш на сабата.

— Така ли? И защо? — Беше ми приятно да настоява, искаше ми се да ме помоли.

Мислех си, че ще ми говори колко ще е горда да ме представи публично, правех си илюзии, че ще се радва да сме двете заедно... Деметер обаче не можеше да се постави на мястото на едно седемнайсетгодишно момиче.

— Ще се провеждат избори за вожд на племето. Твойт глас се зачита, а двете с Клаудина сме в почти равни позиции.

Беше по-лошо, отколкото ако ми бе ударила шамар. За нея бях това, още един глас, подкрепа за нейните лични амбиции.

— Няма да дойда. Не искам да участвам във вашите глупави спорове.

— Не са глупави, Селене, политиката е в основата на всичко.

— Не ми харесва политиката, повръща ми се от вашата политика.

Опита се да ме вразуми. Напразно.

— Ако не ти харесва нашата политика, ще трябва да се намесиш, за да я промениш.

— Дума да не става.

— Законите на магьосниците Омар ги съставяме ние, не са никаква измислица.

— Не искам да съм магьосница Омар.

— Какви ги говориш? Такава си, и точка.

— Попита ли ме, когато се родих? Даде ли ми правото да избирам?

Деметер се обърка:

— Кой ти е казал, че е възможно да се избира?

Аз я обърках още повече, като ѝ подадох пръчицата.

— На.

— Полудя ли?

Не бях луда. Пробвах докъде мога да стигна.

— Ако си дошла да ме шантажираш, предпочитам да остана на легло или да рискувам да умра.

Този път Деметер не ме удари, нито ми отне пръчицата, но възмущението я задушаваше:

— Когато имаш проблеми, не идвай да ми искаш помощ.

— Нито пък ти на мен. Не възнамерявам да ти помогна да се докопаш до властта, нито пък да се караш с тези кресливи вещици.

Вместо отговор Деметер махна бързо с пръчицата си и унищожи костюма ми на Баалат.

— Все ми е едно. Ще си направя друг! — изкрещях сърдито аз.

Деметер отвори вратата и излезе.

Отношенията ни за малко да се изгладят, но аз се бях заинатила и задълбочих проблема.

След няколко минути Мерицел влезе на пръсти и тревожно ме погледна:

— Пак ли се скарахте?

Благодарих ѝ за интереса с прегръдка. После станах от леглото и погледнах през прозореца. Сухите и студени дни в средиземноморските страни са ведри. Когато вятерът замита облаците, ясното небе проблясва, като че ли е лято.

Подмамват. Карат да си мислиш, че слънцето излъчва топлина и температурата е приятна, но всъщност под този приятен вид студът хапе. Мислех си за Деметер, за нейния вид на майка и защитница. Нейната нежна плитка, нейните опитни и обгръщащи ръце. Но беше и ще си остане студена магьосница. Магьосница, която предпочиташе да властва и да определя чуждите съдби, вместо да се опита да разбере собствената си дъщеря. Майка ми беше избрала политиката и в онзи момент чувствах дълбока омраза към племето. Взех си кърпа и се запътих към банята.

— Ще излизаш ли?

— Имам много неща да свърша преди тържеството — отговорих.

— Ще дойдеш на карнавала? — възклика тя, докато пляскаше с ръце.

— Да, ама имам един проблем.

— Какъв?

Във въпроса се подразбираше желанието ѝ да ми помогне.

— Нямам костюм, майка ми го взе.

Мерицел въздъхна облекчено.

— Няма значение. Ще ти помогна да си го ушиеш отново.

Очарова ме змията.

Учудено я погледнах. Кървавата богиня, вещицата на любовта бе съблазнила Мерицел.

И тя, без да знае, пагубно реши съдбата си, както и моята.

[1] Томатека — питка или традиционен хляб, разпространен в Каталуния и Валенсия. Приготвя се, като доматите се натриват с кръгови движения върху нарязания хляб, докато не го напоят хубаво. — Б.пр. ↑

[2] Тържество на римляните през февруари в чест на бог Пан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ОДИН — БОГ НА ВИКИНГИТЕ

И отново уших маскарадния костюм на Баалат. Ако първия път бе действие на невинно непокорство, то този път го направих умишлено. Шиех и шиех с огромното желание Деметер да узнае за кощунството и другите Омар да ѝ натрият носа с провокацията ми.

Провокация е това: да търсиш скандал, полемика, а най-вече да станеш център на всички погледи и коментари. И го постигнах. Само как го постигнах...

И сега не съм дискретна, но тогава, на седемнайсет години — още по-малко. Обичах да привличам вниманието върху себе си. Косата ми беше дълга и къдрава. И в онази студена зима се запалих по минижупите, мрежестите блузи, високите ботуши, шеметните деколтета и ризи от кашмир в студени цветове. При едно от сезонните намаления си бях купила палто с качулка, което бледо напомняше пелерините на елфите. Малко преди тържеството се затворих в банята на университета с Шахида — една приятелка от Пакистан, и я помолих да ме научи да си гримирам очите като нея. Оттогава използвам черна сурма.

— *Hello, Miss Cool* — ме поздрави същата вечер Карла.

Подари ми един ръждясал пирон, който намери на пода, и самотен чорап, без другарче за чифт.

— Сигурно ще им намериш приложение.

Не знам дали го направих, за да ѝ доставя удоволствие, или за да докажа, че не ме е страх, но я изненадах по време на вечерята с висящия от ухото ми пирон като обица и продупчения чорап на дясната ми ръка, направен като ръкавица без пръсти.

Чиста постановка.

Беше ясно, че предпочитам да съм в главната роля, отколкото да гледам филма от залата.

В нощта на карнавала аз бях главната героиня! И още как! Достатъчно е да ти кажа, че Карла отказа да дойде с мен, и то облечена

като прельстителка и боядисана като мулатка, носеше на главата си украсение, с което не можеше да премине през вратата.

— Не искам да съм незабележима, сякаш съм прозрачна.

— С тези цветове? Приличаш на дъгата.

— Ами затова де. Погледите на момчетата ще се насочват първо към мен, ще се пълзгат само по повърхността, предизвиквайки насмешката им, след което ще отскачат отразени и ще се впиват право в теб.

— Като карамбол!

— По-скоро бих го нарекла предварително обречен, уреден мач. Не може да си приятелка на толкова готина като тебе.

Карла беше шеговита и много откровена. Казваше каквото мисли и винаги ми натякваше, че като мина покрай някой строеж, отнасям погледите и подсвиркванията на строителите. Дали беше права, или не, но факт е, че ме заряза и не ми остана друго, освен да ида сама на тържеството.

Сама, колкото да кажа нещо. Залата на Факултета по инженерство беше претъпкана, в това число и с нахалници, веднага бях буквально притисната от всянакъв род маскирани същества, които ме канеха на чашка или да си поговоря с тях. Опитаха се: един хобит, един римлянин, Спайдърмен и даже Дарт Вейдър, но аз се измъквах с танци.

Веднага забелязах приятелите си от моя факултет и останах с групата, вдигайки шум до момента на ревюто. Всички ме окуражаваха да се кача по дървената стълбичка, но нямаше нужда. Странно, колко самоуверена бях, колко сигурна в дрехите си, в движенията си, в аурата си, сякаш ме водеше нечия сила. Триумфирах. С всяка стъпка, която правех по тесния подиум, завладявах публиката. Шумно ми ръкопляскаха, подсвиркваха и аз, със съзнанието, че в мен са приковани хиляди очи, вместо да се притесня или потисна, се чувствах горда и зашеметена от успеха. Тогава си дадох сметка, че тълпата опиянява. Изпитах насладата от това да се видиш в очите на множеството и да усетиш възхищението и одобрението му. Проумях суетата и тълпестията на артисти и знаменитости.

Докато не започна бъркотията.

Когато слязох от подиума, ми налетяха куп ухажори. Един от тях беше доста напорист и не знаех как да го разкарам. Беше призрак —

буквално казано, с чаршаф и тям подобни — и очевидно си падаше много по мен. Беше пийнал и си бе наумил непременно, на всяка цена да ме повози в колата си. Отказах му, но се направи на разсеян и ме дърпаше насила за ръката. Не виждах лицето му, защото беше покрито с чаршафа, и влачеше никаква верига. Това е смешното, но в същото време и досадното на карнавала, че никой не е този, за когото се представя, и че всеки се прикрива зад маската си и своя външен вид. Или може би е точно обратното, може би търсим маската, която най-добре да ни охарактеризира. В случая призракът искаше да ме отвлече, а аз яростно се отбранявах. Бих се, дърпах се, даже мисля, че го ухапах по ръката, но без никакъв резултат. Призракът беше висок около два метра и тежеше близо сто килограма. Бях на косъм да извадя пръчицата си, но преди да стигна до крайната мярка, публично да прибягна до магията — нещо напълно забранено за Омар — реших да викам за помощ и отчаяно изкрешъях.

Никой не се застъпи за мен, макар че не след дълго ни оградиха зяпачи. Не можех да повярвам — никой не ме защити, никой не се осмели да се изправи пред призрака, който буквално ме влачеше към изхода.

Никой, освен викинга.

— Остави я, не иска да дойде с теб.

Заплени ме. Имаше осанката на принц и величието на бог. Висок, загорял, със строги очи, въоръжен с меч и щит, а от русолявите му коси стърчаха зловещите рога на каската му.

Хвана здраво призрака и рязко го дръпна от мен, а тъй като той взе да се съпротивлява, му удари едно кроше толкова силно, че го запрати зад редицата от заобиколилите ни любопитковци. После галантно ми предложи да го хвана под ръка. Коленете ми омекнаха. Разтреперих се. Никога не ми се беше случвало. Викингският воин излъчваше никакво сияние, направо ме хипнотизира.

В момента, в който протегнах ръка към неговата, усетих силна пареща болка в слепоочието, като че ме бе ударил гръм. Тогава времето сякаш спря, движенията станаха забавени, а от светлината и музиката се почувствах замаяна. Усетих как губя почва под краката си.

Признавам си, че беше болезнен, но вълшебен момент.

Звучаха келтски ритми, обгърната от мелодията на виолончело и учудващо отпаднала, се почувствах изолирана от останалите потни

лица, които ме заобикаляха, докато очертанията на залата ми се размазваха и преливаха в неясна завеса от дим.

С изключение лицето на викинга.

Изведнъж изпаднах в безтегловност и усетих как той ме хваща през кръста и ме вдига във въздуха.

Бях там, в ръцете на викингския воин и с голяма цицина на главата, която ми бе направил обиденият призрак, подло нападайки ме в гръб. Това обаче не го знаех. Имах очи само за викинга. Виждах го в голям хубав кораб с фигура на дракон, изваяна на носа. Виждах го да плава по река под закрилата на нощната тишина. Виждах го да атакува непристъпна крепост под дъжд от горящи факли.

Истината бе, че ме носеше на ръце, бягаше бързо под трепкащите светлинни, а аз му се усмихвах глупаво. Това звезди ли бяха? Дали беше нощ? Отвличаше ли ме? Викингският воин беше дошъл закрилян от сенките, за да ме отведе на кораба си.

Стори ми се, че ми говори нещо, че ме пита. Чувах го да шепне. Не го разбирах, защото гласът му бе заглушаван от силния шум на оркестъра и от хилядите гласове на околните. Полуотворих уста, за да му кажа името си, и тогава, тогава мисля, че ме целуна, а в момента, в който почувствах топлите му устни върху своите, светът потъна в мрак.

Събудих се с убеждението, че всичко е било плод на халюцинация. Най-реалната халюцинация, която съм имала някога, макар че, когато се събудих, първото, което видях, бяха дълбоките му сини очи, втренчени в мен.

Бързо затворих очи и после пак ги отворих.

Не, не беше халюцинация. Бях в ръцете му и ме носеше като перце, пробивайки си път през тълпата.

Бях припаднала като първа глупачка и моят викинг се опитваше да ме изведе от онзи ад.

Усмихнах му се. И той ми се усмихна.

— Как си? — произнесе ясно с пълтен глас и лек акцент на чужденец.

Разбрах го. Малко по-малко се съвземах. Потреперих от удоволствие. Усещах ръцете му, обхванали кръста и краката ми. Сигурно можех да се изправя, но предпочетох да се наслаждавам няколко мига на това чудесното усещане.

— Върхът.

— За богинята Истар върхът са моите ръце?

Неописуема бе изненадата ми.

— Позна ли ме?

Никой до момента не се беше сетил, че предизвикателната ми маска имаше нещо общо с финикийското божество, въпреки обагрените ми в червено ръце, церемониалния нож, увиснал на кръста ми, и бродираната змия на туниката.

Викингът ми намигна.

— За разлика от теб.

Признавам си, че бе събудил любопитството ми.

— Не си ли викингски воин?

— Берсекер? — Той поклати глава.

— Ами носиш оръжие, щит и каска — настоящ аз.

— Знаеш ли как са били берсекерите?

— Как?

— Голи до кръста и в транс. Погльщали са халюцигени гъби и са се втурвали напред, изложили безстрашно гърди пред сабята на противника.

— Тогава като какъв си се дегизирал?

— Като бог на божовете. Один за викингите, Вотан за немците, Уоден за англичаните. Значението и на трите езика е „гняв“.

— Един гневен бог.

Поправи ме:

— Сприхав. Останалото е плод на въображението на скалдите, на поетите, на остроумието на витките, изобретателите на руните и мощта на берсекерите — воините.

Посочих покритото му око.

— Случайно да не си бог пират?

Моят викинг се засмя, докато се провираше сред навалицата.

— Один е загубил едното си око при извора на Мимир, за да получи мъдрост, но гарваните му Хюгин и Мюонин са го придружавали винаги и са виждали онова, което хората са криели от погледа на своя бог.

В съзнанието ми изплуваха с носталгия чудните саги, които ми разказваше Деметер, когато бях малка, и изведенъж си спомних:

— Също така са го придружавали вълци.

Погледна ме с възхищение.

— Точно така, верните Гери и Фреки, предани и смели, както и конят му Слейпнир с осем копита, който е яздил в дългите си пътувания по деветте свята.

Гласът му беше нежен като ласка. Искаше ми се да го слушам как разказва за подвизите на Один, исках историите на неговия бог да ме залюлеят като приспивна песен. Изпълни желанието ми, без да стане нужда да го моля.

— Яхнал Слейпнир, Один оглавявал зверския лов, който се провеждал всяка година по време на честването на Холблот. В зимната нощ на слънцестоенето — гласът му стана по-хриплiv, като шепот — Один повеждал въоръжена банда от човешки, кучешки и конски духове, които тръгвали на лов за душите на покойните. Но горко на живите, които дръзтели да наблюдават спектакъла.

Впечатли ме.

— Опасно ли е било?

— Можело е да полудеят, а даже и да умрат.

— И за какво Один е искал душите на мъртвите?

— За да обнови духовните сили на земята и да я очисти от вредното влияние на блуждаещите духове.

— Един вид ритуал за плодородие — отбелязах.

Отново ме погледна с възхищение. Вече бяхме излезли от салона. Лекият бриз ме освежи. Моят викинг ме сложи на тревата под клоните на един кестен в двора на университета. Придържаше леко главата ми, с умело напипване преглеждаше мястото от удара и без да искам, изкрешъях.

— Ay!

— Няма разкъсване, но ти нанесе много силен удар.

Тогава научих какво ми се беше случило.

— Кой?

— Призракът. Удари те с веригата... Не усети ли?

Едва тогава свързах внезапната болка с нападението и с отпадналостта, но почувствах разочарование. Беше далеч по-романтично да си мисля, че бях прималяла от любов, след като го бях видяла, така си го обяснявам понякога. Истината е, че се влюбих от първия миг, в който го видях, и това не ми се беше случвало никога преди.

— А сега разкажи ми за твоята финикийска богиня.

Уплаших се. Как можех да сравня неговия героичен Один с презираната дама от Билбос?

— Финикийците не са произнасяли името ѝ, защото са се страхували да не я призоват.

Той самият ме измъкна от неудобното положение:

— Красотата ѝ е заслепявала всеки, който я погледнел. Бъркаше я с богинята Танит, подобна на Венера. Възползвах се от грешката му, за да не го уплаща.

— Била опасна за мъжете, по-добре било да не я поглеждат.

— А тези окървавени ръце?

Набързо си измислих извинение. Срамувах се от жестокостта на богинята.

— Това е фаталността.

Моят викинг ме наблюдава дълго.

— Да, така е. Фаталността и бедите винаги са редом до красотата. Трябва добре да го знаеш.

Дали ме наричаше красива? Не успях да го разбера. Погледът му ме замайваше, както и думите му. Отново се почувствах прималяла.

— Името ти е? — попитах го, като доделих лицето си до неговото.

— Гунар.

— Какво означава?

— Воин.

— Откъде идваш, Гунар? Откъде дойде, за да ме отвлечеш посред нощ?

— От много далече, от ледената земя Исландия.

Исландец. Гунар, моят викинг, беше дете на леда и мъглата. Потреперих. Имах чувството, че бълнувам.

— Аз съм Селене — прошепнах. — Името ми е гръцко и означава Луна. Фамилията ми произхожда от Пелопонес.

Гунар не откъсваше очи от мен. Погледът му ме галеше като милувка.

— Луната, променлива и своенравна. Излизаш нощем, за да омагьосаш боговете?

Погледнахме се продължително и аз го целунах. За мен беше толкова естествено, сякаш се бях родила в прегръдката му. Смятам, че

тази нощ след припадъка се събудих и се родих отново в обятията му. Оттогава вече не бях същата.

Целувахме се толкова много, че останах без дъх и загубих представа за времето. Докато Гунар не ме възпря:

— Това е лудост.

Несъмнено беше прав. Никога не ми се беше случвало подобно нещо. Беше толкова сладко безумие, че не исках да си губя времето в мисли, понеже се страхувах, че от прекаленото мислене магията може да се разпадне. И точно това се случи.

Гунар стана, погали ме по косата, погледна ме в очите с нежност и ми прошепна ужасни думи:

— Забрави случилото се, Селене. Невъзможно е.

— Защо?

— Не е редно.

Не беше редно да се целуваме? Не беше редно да се влюбя лудо? Не беше редно да се чувствам на върха? Какво не беше редно?

Веднага си дадох сметка.

Щом влязохме повторно в салона, Мерицел, маскирана като дива виолетка, изтича към нас, размахвайки някакъв флакон в ръката си.

— Селене, Селене, къде беше?

Кимнах неопределено с глава.

— Излязох да подишам малко въздух.

Подаде ми флакона.

— Вземи и помириши това.

Оставих се на грижите на моята приятелка и склоних да вдишам няколко пъти лавандуловия спирт, който ми предлагаше с усмивка.

После светът потъна под краката ми. Мерицел хвана под ръка Гунар и го доведе при мен.

— Ами мисля, че вече се познавате. Беше като пръста на провидението това, че с Гунар пристигнахме точно когато този тип те отвличаше.

Гунар се наведе и ме целуна по бузите — естествено и невинно. Първо по едната буза, после по другата. Вкамених се. Останах без дъх, смразена и неподвижна.

Онемях.

Гунар също нищо не казваше.

За сметка на нас двамата Мерицел не спираше да бърбори:

— Все още не си оздравяла напълно. Беше неблагоразумно от твоя страна да дойдеш тази вечер. По-добре върви да си почиваш.

Раздвиших се, без да чувствам краката си. Бях като в безтегловно състояние. Не исках да ходя където и да било, не исках да се отделям от Гунар, не исках Мерицел да е тук, щеше ми се изобщо да я няма, да не съществува.

Но няя я имаше и освен че бе най-добрата ми приятелка, тя по принцип беше чудесен човек и другар и като такава се грижеше за мен и за благополучието ми, вярваше в мен. Мерицел ме завлече до гардероба, взе палтото ми и ми предложи каска.

— Гунар ще те изпрати с мотора. Нали, Гунар?

Усетих неудобството му толкова осезаемо, колкото и моето собствено. Усещах, че Гунар се чувства също като мен. Искаше ми се да се съгласи и същевременно знаех, че ако склони да ме изпрати, щеше да се случи неизбежното, за което по-късно щях да съжалявам.

Какво нещо е. Вярвах в съдбовността, но освен това я желаех.

И то толкова силно, че съдбовността нахлу в живота ми.

— Може би возенето на мотор ще й подейства зле — извини се Гунар. — Тя не се чувства добре, вие ѝ се свят. Нали така, Селене?

Гунар се измъкваше. Оставяше на мен да реша, но аз не се давах.

— Напротив, смятам, че ще ми дойде добре да ме поодуха вятърът — измърморих, като не откъсвах поглед от Гунар. — Бих предпочела да ме изпратиш.

Сигурна съм, че размърдах пръчицата си и устните ми произнесоха заклинание, макар че, дори и да го бях сторила, го забравих тутакси, понеже знаех, че не е редно.

Същата нощ с Гунар се любихме, въпреки приятелството, което ме обвързваше с Мерицел, и въпреки чувството за вина, което изпитваш.

Привличането между нас беше сильно и непреодолимо. Безсмислено беше да му се противопоставяме. И макар че той все пак опита да се пребори с него, аз не му го позволих. Дадох му да пие любовен еликсир, който ме научи да забърквам братовчедка ми Лето още в детството, като деца, които правят бели скришом от майките си. Еликсир, който прекърши волята му и го накара да забрави принципите си.

Беше истинска лудост.

Гунар бе нежен, внимателен и страсен, и при все че нямах никакъв опит, успя да събуди у мен чувствеността.

Влюбих се лудо, защото няма нищо по-възбуждащо от забранената любов.

Деметер беше права. Бях обладана от богинята.

На другия ден си помислих, че съм сънуvalа.

— Съжалявам. Събудих ли те?

Беше едва по обяд, бях спала не повече от пет-шест часа, а бях схваната, с изтръпнало тяло, с пресъхнала уста, мъгливи спомени и гузна съвест. Мерицел лежеше до мен, сгущена, пъхната глава под ръката ми, търсеща топлината ми. Беше със зачервени очи и гласът ѝ леко потрепваше:

— Как ти се стори?

Уплаши ме. Мерицел ме разпитваше, а аз все още не бях имала време да осъзная вината си, да си я призная и да я проглътна.

— Кое?

Отвърнах уплашена. Не бях сигурна дали случилото се не бе само един сън.

— Гаджето ми, Гунар. Допада ли ти?

Идеше ми да ревна. Дали ми допада? Как е възможно Мерицел да не си бе дала сметка, че съм се влюбила в него?

— Прекрасен е — отговорих, без да изльжа ни най-малко.

Мерицел тъжно се усмихна.

— Значи и ти мислиш същото?

Кимнах утвърдително, безмълвно. Наивността на приятелката ми ме трогна и разчувства.

— Смятах, че е моя измислица — сподели ми Мерицел.

— Гунар ли?

— Прекалено приказен е, за да е истински. Затова не ви го бях представила — от страх, че може да изчезне като дим.

Точно това изпитвах и аз. Мерицел продължи монолога си:

— Може би е истински. Съществува ли Гунар? Ти се запозна с него. Кажи ми: наистина ли го има?

Бях поразена от прямотата и откровеността на приятелката си. Изразяваше с думи всичко онова, което аз изпитвах.

Измънках как да е някакво извинение. Имах нужда от време, да изясня нещата за себе си.

— Не знам, Мерицел. Та аз едва го познавам. Беше толкова набързо...

Прекъсна ме:

— Гунар е исландец, от много богато семейство, доколкото разбрах. Прави докторат по филология и е специалист по викингски саги, затова искаше да ме изненада с маската на Один. Знаеш ли кой е Один?

— Божество? — предположих колебливо.

Не знаех каква е играта на Мерицел и затова бях нащрек.

— Името му означава „Омраза“.

— Гняв — бързо я поправих.

— Гняв ли? — изненадано ме попита тя. — Откъде знаеш?

В този момент трябваше да проявя смелост и да призная на приятелката си, че Гунар ми го е обяснил, че се целувахме, че се любихме, че след това той изчезна, а аз сега бях объркана и не знаех със сигурност какво ще стане оттук насетне. Но не го сторих. Вътрешно изпитвах задоволството да разбера, че Гунар бе разкрил пред мен неща, които с нея не бе споделил, и така аз проумявах по-добре метафоричната сила на Один. И реших да го пазя в тайна.

— От това, че се мъча да си го преведа. То е нещо като порив и вдъхновение. Один придава светлина и мощ на героичните действия, също както поезията, войната и мъдростта.

— Колко ти завиждам!

— На мен?

— Бих искала да съм начетена колкото теб.

— Защо?

— За да разказвам истории на Гунар.

Мерицел ми поверяваше страховете си, несигурността си. Можех да откажа да ги слушам, но нейните слаби места бяха мои предимства. Държах се като мръсен паяк, който привлича към мрежата си нещастна пеперуда, за да я залови.

— Харесват ли му историите?

— Знае много истории, а понякога се чувствам малко глупаво до него. Аз умея само да рисувам.

Мерицел се сви до мен като малко момиченце. Прегърнах я.

— Много ли го обичаш?

— Ако Гунар ме остави, ще умра.

Решителността в гласа ѝ ме уплаши.

— Не драматизирай.

Мерицел ме погледна с онези нейни очи с жълти точки като на цветенце.

— Бих умряла от мъка.

Представих си я безжизнена, бяла като платно, обезкървена от скръб.

— Не говори глупости.

— Не са глупости. Когато майка ми почина, започнах да слабея и слабея, докато не станах само кожа и кости. За малко да умра, вкараха ме в болница и ме сложиха на системи. Продължих да живея по задължение, докато не срещнах Гунар. С него ми се върна желанието за живот.

Представих си го и гледката ме покърти със сила далеч поголяма от всичко изречено преди това и в мен се надигна абсурдното чувство да защитавам по-слабия. В този момент се почувствах съпричастна с болката на Мерицел и неизмерно по-силна от нея, за да се изправя пред нещастието. Аз, просветената магьосница, можех да преодолея липсата на Гунар по-лесно и по-безболезнено, отколкото крехката Мерицел. Бях обучена да живея без мъж, като майка си, като леля си, като толкова други Омар. Аз не бих умряла от мъка. Бих изпитала ярост и гняв, бих крещяла, но не бих загубила желанието си за живот.

Реших да поема този товар на гърба си.

— Той няма да те изостави.

— Откъде знаеш?

— Няма да му позволя да го направи.

Мерицел беше възхитена.

— Невероятна си. Толкова смела и дръзка.

И не проумях, че току-що бях дала дума на съперницата си. Тя ме хвана за ръцете.

— Ще говориш ли с него?

Тогава започнах да схващам.

— Искаш да говоря с Гунар?

Мерицел кимна и ме прегърна.

— Снощи се върна на купона много късно и беше някак далечен, студен...

Изтръпнах. Дали Мерицел не се досещаше какво се бе случило между мен и Гунар? Дали не ме изпитваше, или ми залагаше капан? Дали наистина ме молеше да й посреднича в любовта? Мен, натрапницата?

— Каза ли ти нещо?

Мерицел потвърди:

— Че карал дълго време, че мислил много и че може би сме избързали.

Притиснах ръка към сърцето си. Толкова силно биеше, че нямаше как Мерицел да не го чуе. Кънтеши. Бълскаше в гърдите ми и сякаш напираше да изскочи от устата ми.

Гунар предпочиташе мен и ме обичаше.

Но... Ами аз? Какво щях да правя със съзнанието, че лишавам приятелката си от единственото, което я е съживило след смъртта на майка ѝ?

Борех се между дълга и желанието. Но се успокоявах с мисълта, че съдбата чрез Мерицел ми поднасяше възможността да действам като истинска Омар и да поправя грешката си. Не трябваше да въздействам върху волята на Гунар с пръчицата си. Не трябваше да му предлагам любовния еликсир. Играх нечестно и постигнах любовта си с непозволени средства, използвайки черна магия. И изведнъж ми се изясни всичко. Бях изживяла прекрасна любовна нощ, но тя бе открадната. По право принадлежеше на Мерицел. Щях да й я върна и така аз щях да възстановя душевния си мир, а тя — стабилността.

По настояване на Мерицел се обадих на Гунар и се разбрахме да се видим някъде, където можем спокойно да поговорим. Гунар ме покани у тях.

Понякога нещата не са толкова прости и лесни, колкото изглеждат при планирането им.

Гунар живееше сам в уютен *лофт*, с под от брезови дъски и стени целите в рафтове, претъпкани с книги.

Отвори ми небрежно облечен в дънки, носеше сандали и незакопчана карирана риза с навити над лакътя ръкави, откриващи здравите му ръце, покрити с руси косми. Обгърна ме през кръста с дясната си ръка и ме притисна към себе си, докато с лявата затваряше вратата зад мен. Краката ми омекнаха, а погледът ми се замъгли. Намерението ми да го изпратя отново в обятията на Мерицел изчезна

като дим. Без дума да си кажем, жадно сляхме устни. Чух го само да прошепва, докато ме вдигаше на ръце, че е имал *hamindje*, че ме е срещнал. После разбрах, че е искал да каже „късмет“.

Късмет?

Гунар се смяташе за късметлия, затова че се е влюбил в мен. Мерицел се смяташе за късметлийка, затова че ми е приятелка. А аз ги обичах и двамата и отказвах да се отрека както от единия, така и от другия. Деметер щеше да го приеме като израз на ненаситността ми да удовлетворявам собствените си желания, леля Криселда би го кръстила „лакомия“ а братовчедка ми Лето би го нарекла „каприз“. Знаех как щях да реагират и се чувствах ужасно.

Колко грешки допускаме! Колко нещастници прегазваме по пътя си в лудата ни надпревара да оцелеем.

Бях принудена да нараня или единия, или другия, а най-лошото, най-сложното в тази ситуация беше, че трябваше да решава сама проблема. Не можех да разчитам нито на Деметер, нито на клана. Бях ги предала. Непозволеното използване на магия беше тежко провинение, което се наказваше много строго.

За момента бях решила да опипам почвата.

Когато излизах от Гунар, горещо го помолих да не казва нищо на Мерицел за връзката ни, да я запазим в тайна, докато тя не бъде готова да я приеме.

Гунар ме ухапа по врата. Обхвана главата ми с грамадните си ръце и ме принуди да го погледна.

— Не обичам да лъжа.

Сините му очи проблясваха. Накара ме да се почувствам зле.

— Не те моля да лъжеш, а да не й казваш истината.

Гунар възрази:

— Не мога. За мен истината стои на първо място. По нашия край предателството е недопустимо.

Караше ме да се чувствам като дolen червей, но страхът ми да се изправя пред болката на Мерицел ме накара да настоявам:

— Не те карам да станеш предател, а те моля да не казваш нищо. Остави аз да говоря с нея и...

— И да удължиш страданието й — отсъди Гунар с точност.

Знаех, че съм права и че понякога истината наранява като острие, за разлика от времето, което спомага болката да премине. Затова

настоях:

— В момента Мерицел копне за любовта ти и ако я отнемеш внезапно, ще остане без въздух. Трябва малко по малко да свикне без теб.

Гунар беше твърдоглав.

— По-добре ужасен край, отколкото ужас край. Ако отсечеш ръката с един удар, ще те боли по-малко, отколкото ако я режеш бавно с тъп меч.

Военните му метафори ме плашеха. Моят викинг беше поривист и лоялен, но ако размаха сабята на истината с яростта на разгневен берсекер, то би разбил на парченца сърцето на горката Мерицел.

— Умолявам те, направи го заради мен. Не ме споменавай и се отдръпни постепенно от Мерицел.

И той отстъпи.

Пред Мерицел излязох с версията, че Гунар изживява болезнено носталгията си по родината и се колебае дали да се установи на средиземноморска земя, или да се върне към северните мъгли и ледове, откъдето идваше; че иска да вземе бързо решение, но без да замесва никого.

Мерицел учудена примигна.

— И защо не ми е казал?

— За да не те тревожи.

— Нелепо е.

— Мъжете са доста нелепи.

Мерицел се усмихна.

— Ако иска да се върне в Исландия, ще го придружа.

Останах като гръмната.

— Луда ли си? Смразяващ вятър, дълга зима, вечна нощ...

— И какво от това?

— Ще увехнеш като перуника в хладилник. Не можеш да се присадиш на друга географска ширина, на друг климат.

— Бъркаш, родила съм се в долината на Ордино, моята земя са Пиренеите.

Макар че изглеждаше нежна като парниково цвете, беше вярно. Беше израснала по планините, сред снега и ниските температури. Сигурно се е научила да кара ски, преди да проходи, и си е играла с шейната в двора на училището.

— Ами езикът? Никога няма да свикнеш с езика.

— Много ли е труден?

— Меко казано труден: скандинавски с влияние от немския и английския.

Мерицел пребледня. Бях открила ахилесовата ѝ пета.

— Трудно ми се удават езиците.

Видях, че се колебае, и се възползвах от най-слабото ѝ място:

— Ами светлината? В продължение на шест месеца не би виждала дневната светлина.

Мерицел, художничка и поклонничка на светлината, загуби почва.

— Колко време?

Не разбрах въпроса:

— Какво?

— Колко време му е нужно на Гунар, за да мисли?

— Един месец — отвърнах, без да се колебая.

Мерицел кимна.

— Добре.

Учудих се на способността си да лъжа, на самоувереността да разреша един проблем, който бях създала самата аз.

Разполагах с един месец, за да реша какво да правя с любовта си и с моята приятелка. И като глупачка си мислех, че съм единствената, която имаше волята да решава. Не допусках, че другите сами ще вземат решенията си.

* * *

Селене замълча и Анаид си даде сметка, че се беше стъмнило, а Клодия стоеше с ръце на кръста и в много сицилиански стил ги бе прекъснала:

— Мама миа! Все още не си облечена?

Селене погледна часовника си и загуби ума и дума.

— Много е късно.

Анаид се притесни. Оставаха няколко минути до купона. Скоро хората щяха да заприиждат. Сандвичите бяха готови и помещението — подредено и украсено, но тя още не се беше преоблякла.

И докато тичаше към къщи, хванала Клодия за ръката, и възможно най-бързо си навлече едно бюстие и лъскав панталон, вникващ в историята за невъзможната любов, която ѝ бе разказала Селене.

— Ако се влюбиш в гаджето ми, без да знаеш, че е той, какво би направила? — направо попита тя Клодия.

— Вече ми се случи.

Анаид пребледня.

— Какво каза?

Клодия ѝ посочи младежа, който слизаше от мотора си и им махна с ръка.

— Току-що хълтнах по това момче. Страшно е готино.

Анаид се изчерви като домат.

— Струва ми се... че е Рок. Нали? — добави Клодия и ѝ намигна.

Беше Рок.

— И ако не побързаш да го свалиш, то аз...

Анаид обаче не беше особено бърза в тези работи. Беше много нервна на купона, бе първото ѝ празненство, чувствуващо се задължена да разговаря с всички през цялото време, да сервира, да се прави на домакиня, да се движи насам-натам и да е вечно заета. Избягваше сенките и тишината и едва се завъртеше на дансинга.

Купонът беше пълен успех. Беше забавно, имаше хубава музика, много пиеене и готина обстановка. Всички пиеха, смееха се, танцуваха, а някои двойки се усамотяваха по ъглите. Клодия дойде да я тормози:

— Онази, с три четвърти панталоните не е ли Марион?

— Да.

— Ами непрекъснато зяпа Рок.

— И мен какво ме засяга тая работа?

Анаид подреждаше поднос със сандвичи и нервно опипваше хапките с пастет и кашкавал.

— Ти си патологичен случай — прошепна ѝ на ухото Клодия. — Смени им местата пет пъти. Стига си пренареждала сандвичите, ами отиди при Рок.

Анаид скришом го погледна. Както винаги, беше заобиколен от момичета и приятели. Говореха си за нещо забавно, смееха се.

— Зает е, не виждаш ли?

Клодия хвани за ръка Анаид и я повлече до мястото, където беше уредбата. Там, между тонколоните, синтезатора и стотици дискове, се криеше някакъв смотаняк с тенденции към аутизъм и шини на зъбите, наблюдаваше отстрани.

— Как се казваш? — подхвана Клодия.

— Джонатан.

— Много библейско име, много хубаво. Ти, Джонатан, би ли ми донесъл чаша портокалов сок с малко водка и да ме изчакаш там до прожектора?

Хипнотизиран, Джонатан бе неспособен даже и да кимне. Просто излетя, за да изпълни желанието на Клодия.

— Не си поплюваш — възхити ѝ се Анаид.

Но тогава Клодия внезапно бутна с ръка всички дискове на земята. Анаид се ядоса:

— Да не си мръднала? Защо ги хвърли?

— За да си ангажирана с нещо, това ти е наказанието, че не можеш да се забавляваш.

И смеейки се, изчезна, като остави Анаид смутена и объркана. Полудяваше ли Клодия? Да не би да беше пила някаква странна отвара?

Наведе се, изпълнена с желанието да извие врата на приятелката си, и прокле часа, в който я беше поканила на купона. Единственото, което можеше да потвърди, е, че Клодия беше същото симпатично и общително момиче, както когато се запознаха, докато тя продължаваше да стои зад бариерата, без да се осмели да направи скок. Откъде ли извади сили, за да се изправи пред опасностите на вещиците Одиш и да освободи майка си от света на мрака, щом беше неспособна да се преори със сценничната треска, която я обземаше в присъствието на едно момче?

На колене, ядосана и опипваща пода с ръце, безполезно търсеше диска на Лорена Макенит, който трябваше да пусне веднага, когато пътният тембър на познат глас я парализира:

— Клодия ми каза, че имаш нужда от помощ.

Анаид вдигна бавно глава нагоре и... почувства как премалява. На сантиметри от лицето ѝ черните очи на Рок я наблюдаваха от тъмнината. Можеше да усети дъха му, чуваше дишането му.

— Какво е станало?

За късмет, беше много тъмно и Рок не забеляза смущението ѝ.

Готовеше се да измисли някакво сносно оправдание, но не се наложи. Рок се наведе и започна да ѝ помага.

— Страшна бъркотия.

— Стана случайно — промълви Анаид, засрамена от слабото си въображение и от неспособността си да обясни абсурдната „случайност“ причинила зрелищното падане на стотици перфектно подредени дискове.

— Щастлива случайност — бавно произнесе Рок.

— Щастлива? — повтори глупаво Анаид, която се чувствува глупачка на квадрат — от това, че първоначално не разбра намека, а и че не се смяташе за достатъчно интересна, за да бъде възприемана като причината за тази „щастлива случайност“.

— Търсех претекст, за да остана насаме с теб, и... ето че неочеквано... то стана.

Анаид помисли, че той говори на някой друг. Не беше възможно Рок да изгответя стратегии, за да остане насаме с нея. Защо? За какво?

— И защо? — попита тя, без да си даде сметка, че сам по себе си наивен, въпросът ѝ криеше известна доза обидна нетактичност.

Изненадата ѝ бе толкова искрена, толкова лишена от каквото ѝ да било кокетство, че на Рок му подейства като студен душ.

Анаид веднага разбра, че е сгафила.

— Исках да ти кажа, че съм ти много благодарен за уроците по математика — отсече Рок, а гласът му звучеше странно учтив и официален, с известна студенина, сякаш идваше от телефонен апарат.

После се отдръпна от нея и ръцете им вече не се допираха.

Анаид искаше да възстанови загубената интимност. Вълшебството, което се провали от един грешен отговор, заради проклетата липса на самоувереност, която ѝ пречеше да реагира спонтанно.

— Беше ми приятно да ти давам уроци, прекарвах си супер. Обичам... да давам уроци по... математика.

Идеше ѝ да се скрие вдън земя. Рок ѝ харесваше. Защо не му го признае, вместо да увърта? Едно, две... Но Рок се надигна от пода и си изтупа панталоните. Сега беше невъзможно да му каже каквото и да било. Анаид също се изправи. Двамата застанаха един срещу друг като статуи — студени, сковани, в неловко мълчание.

— Както и да е, благодаря. Кога заминаваш?

— Не знам.

— Къде отиваш?

— Ами... все още не е решено.

Анаид се отчая. Не можеше да му даде адрес, дата, никакви данни. Дори не знаеше дали ще го види отново.

— А с училището какво смяташ да правиш? Как ще завършиш годината?

— Може би задочно — импровизира тя.

— По интернет ли? — поинтересува се той.

Анаид реши, че нищо не рискува и че това е приемлива възможност.

— Да.

Рок извади листче от джоба си.

— Когато влизаш в електронната поща за упражненията... пиши ми и аз ще ти отговоря.

Написа си имейла и й го подаде.

Анаид го взе и си го прибра в джоба. Сви рамене смутена.

— Мога да ти дам адреса си — промълви Анаид, в опит да си спомни дали беше „Анаиийд14“ или „14Анаиийд“. Толкова рядко го ползваше...

— Не е необходимо. Когато ми пишеш.

— Ами аз нямам какво да ти дам.

— Мисля, че имаш.

Анаид не проумяваше.

— Нямам мобилен, нали знаеш.

Рок направи крачка към нея и този път тя не се помръдна. Краката й омекнаха, а очите на Рок не се откъсваха от нейните и не й позволяваха да шавне.

— Ще ме целунеш ли за сбогом?

За частица от секундата тя се поколеба какво да каже или направи. Стори й се цяла вечност.

Но точно в този момент, за добро или за лошо, бръмченето в главата й я накара да отреагира с изненадваща бързина. Отскочи от Рок и се втурна към вратата, като махаше с ръка в знак на извинение.

— Довиждане, чао, трябва да тръгвам, ще ти пиша.

Получаваше спешен телепатичен призив от страна на Селене.
Нещо ставаше.

Пристигна вкъщи разтревожена и плувнала в пот. Сериозното изражение на жените, които я очакваха, показваше, че работата е спешна и не търпи отлагане. Карен, Елена и Валерия я напъхаха в колата, връчиха ѝ пръчицата, *атамето* и пентаграмата и удвоиха силата на защитата около нея. Селене незабавно потегли.

— Ами Аполо?

— Не можем да го вземем с нас. Карен ще се грижи за котката ти.

Тръгваха, отиваха си, нямаше да види повече нито Рок, нито Клодия. Не успя да се сбогува както трябва, не успя дори да целуне Рок, макар че беше на косъм. Чувстваше се много нещастна. Ако такава ѝ беше съдбата, то очевидно още не беше готова да я посрещне.

След тях трите магьосници зашепнаха магически слова и Анаид осъзна, че благодарение именно на тяхната магия мъглата щеше да ги скрие от очите на простосмъртните и мощното им заклинание щеше да ги защитава от нападките на Одиш. По-късно трябваше да се справят сами.

— Какво стана?

Селене държеше здраво волана и ѝ зададе само един въпрос:

— Отваряла ли си кутията с жезъла?

Анаид притисна ръка към гърдите си.

— Показах го на Клодия.

Селене я предупреди:

— Никога повече да не си го показвала. Открили са ни.

— Кой?

— Не знам. Само знам, че се опитаха да ни го отнемат.

— Как така?

— Кутията беше отворена, а жезъльт — до прозореца.

Анаид се разтрепери и се сви в колата. Селене включи отоплението.

— Искаш ли да слушаш музика?

— Каквото и да направя, го правя зле, нали?

— Не е задължително.

— Чувствам се виновна.

Селене не я утеши.

— Както и да се чувстваш, някоя Одиш се опита да ни вземе жезъла. Дори не се и представи. Не знаем коя е, но след като си отворила кутията и си показала жезъла на Клодия, си разкрила тайната пред Одиш... Знаеш ли какво означава това?

— Да, че съм безразсъдна, наивна, глупава, която само мисли за купона и приятелите си и че въобще не мисля за Омар, затова че зависят от мен...

И в крайна сметка Анаид се разплака.

Селене се разчувства и ѝ подаде носна кърпичка.

— Избърши се.

Селене я остави да се успокои. Когато забеляза, че дишането ѝ се е нормализирало, прошепна:

— Съжалявам. Не искам да те разстройвам. Но е много трудно да правиш забележки за поведение, без да внушиш чувство за вина. Деметер винаги ме караше да се чувствам ужасно. Беше типично в неин стил и аз се заклех да не го повтарям с дъщерите си.

— Не ни сравнявай — запротестира Анаид. — Ти не може да си се чувствала зле, не си била потисната от отговорността, която имам, не си притежавала жезъла.

— Грешиш в някои отношения. Аз имах огромна отговорност, която тогава не знаех, и, да, чувствала съм се зле, прекалено зле, защото по моя вина умряха много невинни.

Анаид остана без дъх.

— Какво каза?

Селене заговори отново:

— Ще продължа с историята си оттам, докъдето бяхме стигнали. От деня след празненството. След като се бях влюбила в Гунар и разбрах, че е гаджето на най-добрата ми приятелка, опитах да се откажа от него, но без успех.

ГЛАВА ТРЕТА

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БААЛАТ

Същия следобед Деметер ме извести, че иска да ме види колкото е възможно по-скоро. Използва телепатичното повикване, което използваме ние, магьосниците Омар, при спешни, нетърпящи отлагане случаи. То може да бъде неуместно, рисковано и дори проблематично, но получиш ли го, няма как да откажеш и да не дотичаш. Веднъж леля Криселда на път за Ню Йорк настоя да се приземи самолетът, но разбира се, не ѝ обърнаха никакво внимание.

Когато ѝ се обадих, установих, че Деметер е твърде загрижена. Нареди ми да се срещнем след половин час и да се пригответя за път.

Неохотно ѝ се подчиних. Нарежданията и бързането не предвещаваха нищо добро. Освен моя майка Деметер беше водач на клана на вълчицата, на скитското племе, на конфедерацията на племената на Иберийския полуостров и най-вероятно — ако стратегията ѝ се окажеше успешна, което впрочем не ме вълнуваше ни най-малко — матриарша на западните племена. Не можех, под какъвто и да е предлог, да не се подчиня на ръководител от такъв ранг.

Трябваше да взема всички необходими предпазни мерки, за да се подгответя добре за пътуването, а това означаваше преди всичко да се пречистя добросъвестно, да направя заклинание за защита, да взема в един сак най-необходимото за два дни и без да вдигам шум, да сменя до три таксита, за да пристигна на гара Север в Барселона.

Старата железопътна гара приличаше на огромен хангар. Беше претъпкана с автобуси, от мегафоните постоянно обявяваха потеглянето им за всички краища на Испания и макар да цареше ужасен хаос, беше едно от най-сигурните места за обмен на информация, документация и безпроблемно пътуване до различни точки. За момента това беше мястото, където провеждахме тайните си срещи. Гарата беше заменила вече старите и неизползвани явки, където преди са се събирали магьосниците, пратенички на племена от четирите посоки на света.

Реших, че наметалото ми на елф ще е подходящо за целта, и така маскирана се появих в кафенето на гарата.

Както и се боях, Деметер ме упрекна:

— Махни наметалото, Селене. Това не е игра, не си играем на елфи и принцеси.

— Модерно е.

— Омар трябва да минаваме незабелязани и дискретни.

— Плитката ти не е незабележима — възразих аз. — И косата ми също. Простосмъртните не носят толкова дълга коса.

— Знам и неотдавна го обсъждахме на един събор. Решихме да крием косите си, като си ги сплитаме и връзваме, а също и да позволим на някои девойки да си ги подкъсят, но сега не е време да говорим за маловажни неща. Нуждаем се от теб за много важна мисия.

Сърцето ми подскочи. Бях помагала при някои раждания и бях носила спешни съобщения, но мисия, това беше друго нещо.

— Отнася се до смъртта на едно бебе... в някакво малко селище.

Издръпнах. Няма нищо по-ужасно за една Омар от това да посрещне болката на майка, която е загубила чедото си.

— И аз трябва да я утеша?

Погледът на Деметер стана по-суров.

— Не, няма да я утешаваш. Затова си има близки.

— Ами аз не разбирам от мъртвци.

— С установяването на смъртта се е заела доктор Бауман.

— Тогава?

— Случаят е по-специален. Направи ни впечатление начинът на извършването. Прилича на ритуал. Може да има нещо общо и с други такива случаи.

— Искаш да кажеш, че подозирате намесата на някоя Одиш?

— Така изглежда.

— И какво трябва да сторя аз?

Замълча, беше притеснена.

— Да направиш репортаж. Нали учиш журналистика. Необходимо ни е, от една страна, добре обосновано обяснение, което да бъде официално и публично разпространено, и друга версия, която да ни даде вярната посока в нашите разследвания.

Изненада ме.

— Искаш от мен да изльжа Омар и само пред материаршите да разкажа истината.

Деметер потвърди:

— Бързо схващаш.

Едва от три месеца бях във Факултета по журналистика, но ако имаше нещо, което ни бяха набили в главата още от първия ден, то бе използването на журналистиката за незаконни цели.

— Етиката на журналист не ми го позволява. Истината е една и мое задължение е да я предавам вярно и точно.

— Задължение ли? Какво ти задължение! — Деметер се разяри.

— Нямаш ни най-малка представа какво означава тази дума. Докато се веселеше на карнавала, стана най-потресаващото клане на магьосници Омар от двеста години насам.

Замълчах. Не знаех нищо. Никой не ми беше казал нищо. Деметер се успокои и пое въздух, за да събере кураж и да ми обясни какво се е случило.

— Одиш са се възползвали от отсъствието ни в ноцта на Имболк, за да се доберат до много бебета и момиченца. Трийсет и седем жертвии, а боя се, че може и да са повече, но това са данните до момента. Все още сме покрусени.

Онемях от ужас. Най-щастливата нощ в досегашния ми живот е била нощ на смърт и отчаяние. Беше несправедливо. Дори паметта ми играеше лоша шега. Според календара на Омар, първата ми любовна нощ щеше да е след злокобен ден, черен ден, в който ще бъдат призовавани имената на множество невинни, ден на ритуали за пречистване и заклинания за покой.

Имаше нещо странно. Ако тази нощ беше опасна за всички Омар, защо Деметер не ми се бе обадила веднага, за да се увери, че съм жива и здрава? Не се ли тревожеше за мен?

Майка ми прочете мисълта. Можеше да го прави в мое присъствие и в близост до мен.

— Обадих се у вас и говорих с Карла. Тя ме успокои, че си добре, че и трите сте добре.

Отдъхнах си облекчена. За момент си помислих, че майка ми не се интересува от мен. Деметер ми подаде билет за автобуса.

— Чуй ме сега. Ще отидеш в това село, Урт. Ще разпиташ майката на бебето, вълчица, наречена Елена, библиотекарка е. Ще се

настаниш на този адрес и ще се свържеш с онези Омар, които са имали връзка с малката при убийството й. Ще разследваш всичко, което ти се стори важно. Ясно ли е?

— Ясно — промълвих аз, впечатлена от гласуваното ми доверие и от отговорната задача, която ми възлагаше.

— Обмисли добре каква официална версия ще предложим. Не бива да допускаме паниката да обземе общността.

Изплаших се. Една нощ на кърваво насилие не вещаеше нищо добро. Не можеше да остане безнаказана.

— Но какво става?

Деметер въздъхна:

— Изпълняват се предсказанията. Одиш излизат на бял свят и се подготвят за война.

— Каква война?

— Войната, която е предсказала Ом в пророчеството си. Войната на вещиците, която ще започне с идването на избраницата.

Настръхнах. Никога не бях обръщала ни най-малко внимание на пророчествата. Вярно е, че се говореше за идването на избраницата, но това винаги ми се бе струвало мит, неясен и далечен.

— Коя е новата матриарша на Западна Европа? — попитах без особен интерес.

— Аз — отговори Деметер, без да се прокрадне и капчица задоволство.

Не ѝ честитих, не исках новото звание на майка ми да ме впечатли ни най-малко. С течение на годините тя все повече се отдалечаваше от мен и ако, от една страна, бях благодарна за това, то, от друга, ми беше болно.

Деметер ми даде пари и ми отправи последно предупреждение.

— Помисли върху убедително алиби. Не забравяй, че ще разговаряш с обикновени простосмъртни.

Не ме целуна. Не ми помаха с ръка през прозореца. Просто изчезна.

Такава си беше Деметер и това беше животът ми с нея. Сменяхме града, къщата, приятелите, училището, без да пускаме корени някъде. Винаги в бягство, винаги нащрек от дебнешците ни предполагаеми опасности. Деметер се появяваше и изчезваше и аз свикнах да живея

до майка-призрак, която никога не показваше любовта си нито с целувки, нито с ласки. Не ѝ оставаше време.

В автобуса седнах на мястото си и загледах разсеяно през прозореца. Пътувах часове наред на север, към планината, към върховете и езерата, покрити с лед и сняг. С напредването на нощта студът ставаше все по-осезаем, вмъкваше се през пролуките на недобре затворения прозорец. Старият автобус издъхваше на байрите и опасно поднасяше по банкетите, осияни с пластове лед.

Беше облачна нощ. След като смених автобуса в Хака и хапнах само един нещастен сандвич и кафе с мляко, пристигнах на място, наречено Урт — отдалечен край, където времето се отчиташе с ударите на камбаните на църквата и където телефонът все още не беше познат.

Тогава ми се стори като края на света. То така си и беше. Нямаше ски писти, нямаше туризъм, на никого не му хрумваше да посети това селце с каменни къщи и покриви от плочи, в което малцина старци все още отглеждаха кравите и овцете си, а младите, още по-малобройни, обикаляха възседнали тракторите си като самотни каубои.

Библиотекарка на това място? — запитах се учудена. Макар че от комините на обитаваните къщи излизаше приветлив дим от горящи дърва, миришеше на дъб и мащерка и подканваше да сгрееш ръцете си около огнището. Колко огнища горяха в Урт? Докато слизах от автобуса и вземах твърде лекия си багаж, се заех с любопитната задача да преброя жителите по стария изпитан начин, както открай време се е правило, а именно по огнищата. Семейството е това — огън с пращащи цепеници и ръце, протегнати към него да се стоплят. Семейно огнище. Закачена над огъния тенджера и дълги часове, понякога цяла зима, прекарани заедно, в разказане на истории, легенди, приказки и песни. Изпитах носталгия към това, което никога не бях имала: огнище, семейство, дом.

Въпреки първото впечатление и външно видимото Урт ме изненада. Имаше деца, имаше живот и бъдещето пулсираше във всеки един от хилядолетните камъни, съхранили тайните на нашествията през вековете, на завоеватели, проникнали в Иберийския полуостров през пиренейските върхове.

Заедно с други Омар, дошли за погребението също като мен, отседнахме в стара вила, която е била резиденция на виконта на околията по време на летния лов. На тежката дървена врата беше изобразен гербът му, с прославеното име на знатната му фамилия. Къщата беше хубава, здрава, с високи тавани и много стаи. В огромната, направена с прекрасни плочки кухня се събрахме около масата: доктор Бауман, дъщеря ѝ Карен, студентка по медицина, и други роднини и приятелки на Елена, които прииждаха цяла нощ. Всички бяхме сломени от загубата на момиченцето.

Там разбрах обстоятелствата около убийството на Диана. Беше дъщеря на Елена, която все още не познавах, и на ковача на селото, здрав млад мъж, широкоплещест и с черни като въглен очи, известен с шегите и любвеобилността си.

Диана току-що била навършила един месец, а Елена била безкрайно щастлива с дъщеричката си, защото етруска пророчица предсказала, че ще зачева само момчета. Но когато се е прибрала от събора в нощта на Имболк, открила бебето си проснато на мрамора в кухнята, безжизнено, обезкървено и със сериозни изгаряния. Печката с дърва все още горяла, а по-големият ѝ син с широко отворени, изпълнени с ужас очи наблюдавал мълчаливо сестричката си. Бил единственият свидетел на престъплението. Беше само на година и половина и се казваше Рок.

Всички разговори се въртяха около смъртта на Диана. При други обстоятелства вероятно щях да бъда съсипана и дълбоко разстроена от трагедията, но бях толкова влюбена. Докато се отдалечавах от Гунар, вместо да го забравя, долавях отсъствието му толкова осезаемо, че ми липсваше с всяко вдишване на въздух, което достигаше до белите ми дробове. Липсваха ми кислородът от ръцете му, устните му, шепотът на гласа му в ухото ми, допирът на кожата му до моята... Никога не ми се беше случвало подобно нещо. Затова действах с усърдие и се опитах да изпълня задачата си възможно най-бързо, за да се върна колкото е възможно по-скоро при Гунар. Дори не можех да му се обадя, за да му кажа, че го обичам, да ме чака; че когато се върна, ще се хвърля в обятията му, ще се слея с него в прегръдката му и повече никога няма да се разделим. Де да го бях направила! Макар че не съм убедена дали с това можех да предотвратя неизбежното.

Разстоянието потвърди нещо, което не знаех, когато се застъпих за приятелката си. Не можех да живея без Гунар. Мерицел и приятелството минаваха на втори план. Исках го само за себе си.

Говорих с колкото можах Омар и от всички взех еднакви показания. Елена, млада вълчица — тогава на двайсет и седем години — живееше почти доброволно откъсната в планината. Имаше причина, която можех да разбера — влюбила се е в мъжа си — ковача. Наложила си да се установи в това село, без значение дали има, или не наблизо други Омар; има ли книги в библиотеката, или пък достатъчно деца, да ги четат. Тя — закръглена, весела, пращаща от жизненост и енергия, щеше да се заеме с останалото, дори да напълни училището със собствените си деца, ако беше необходимо. Така и направи. Поне тогава сложи началото.

Карен беше най-добрият ми източник на информация. Полиглот, пътешественичка, впечатляваща, на моите години — беше в първи курс по медицина, а Диана бе първият й случай. Карен проявяваше голям интерес към тази наука и към традициите на Омар. Веднага ми хрумна, че би била идеалната дъщеря за майка ми. Беше послушна, дискретна, ученолюбива, но най-вече отدادена на магьосничеството. Ужаси се, като узна, че съм предпочела да отида на карнавала, а не на честването на нощта на Имболк с клановете.

Същата нощ в стаята, която деляхме, си взех тефтер и химикалка и я разпитах. Разказа ми от игла до конец всичко, изживяно от идването си ден по-рано. Изглежда, че самата Елена, преди да изпадне в тежка нервна криза, е имала смелостта и хладнокръвието да вземе на ръце малката Диана, да я сложи в креватчето й, да я покрие с чаршаф и да направи заклинание за сън на мъжа си. Под никакъв предлог никой простосмъртен не можел да види малката обезобразена. Но помрачението я накарало да забрави момчето — сина си Рок.

Когато Карен пристигнала с майка си — доктор Бауман, открили малкия на пода в кухнята, премръзнал и втренчил поглед в печката, като непрестанно повтарял: „Лоша, лоша.“

— Аз самата — обясни ми Карен — го завих с едно одеяло, дадох му чаша топъл бульон и му пеех, за да заспи, но беше толкова напрегнат, че втренчено ме гледаше с черните си очи, сякаш искаше да ме прониже. Повтаряше: „Лоша, лоша.“

Силно ме впечатли тази реакция на малкия и се зарекох, че на другия ден ще говоря с него.

Карен продължи с обясненията си и така разбрах как лекарките Омар действат, за да заличат всички следи от действията на извършителките Одиш, преди труповете ужасно да се издуют и да се покрият с гнойни рани. Бауман и Карен гримирали малката и я показали на бащата, който безусловно повярвал, че е умряла внезапно, докато е спяла. По-късно, след задължителните досадни формалности, я отнесли. Карен потвърди, че освен обезкървена, тя била с обгаряния по главичката, сякаш черепът е бил пъхнат във фурната. Наистина зловещо. Карен спомена нещо, на което се опитах да не отдавам значение:

— Майка ми каза, че това е финикийски ритуал за жертвоване на бебета. Вкарвали ги в пещ, преди да им изпият кръвта.

Записах коментара ѝ с трепереща ръка и Карен продължи разказа си.

Изглежда, Елена, майката, стоически издържаше в чистене на къщата, за да посрещне посетителите, и в приготвяне на храна, за да ги нагости. Силите на Елена се изчерпваха и преди съвсем да рухне, пристигна сестра ѝ и ѝ приготви някаква горчива отвара, която я приспа и тя потъна в непробуден сън, който трая около десет часа. Когато се събуди, не помнеше Диана. Образът на дъщеричката ѝ бе изличен от паметта ѝ. Сестрата на Елена се примоли на зет си да не я споменава, тъй като, за да оцелее майката, единственият начин е забвението. А и Елена щеше да се кълне, че никога не е имала дъщеря. Съпругът се съгласи и така се приключи с майчинството на Елена. Беше затворена страница от живота ѝ. Също като при много други Омар, загубили рожбите си. Дори нямаше да присъства на погребението.

— Значи, Елена няма да може да ми помогне.

— Да не ти е хрумнало да я разпитваш.

— Ами братчето, малкият Рок? — попитах.

Карен се разчувства:

— На него не му дадоха от билето на забравата, никой не му обърна достатъчно внимание. Дори майка му. Много беше малък, а на тази възраст децата все още не говорят, нито пък разбират.

— Но — заключих — е единственият, който знае какво се е случило.

Наумих си да говоря с детето на другия ден и да се запозная с тази смела майка, която бе загубила дъщеря си, но не и силния си дух.

Исках да си легна и да сънувам Гунар, но Карен беше много приказлива и възхитена да се запознае с вълчица на своите години и, за нейна чест, дъщеря на великата Деметер, новата материарша на конфедерацията на племената от Западна Европа. А като си помисля, че ми беше напълно безразличен постът на майка ми...

Карен ме разсея от мислите ми за Гунар, като ми разказваше безброй забавни истории за живота с майка си. Говори ми за многото места, където бе живяла. Естествено, не можеше да се мери с мен. Родила съм се в Олимпия, първите ми зъбчета са поникнали в Хераклион, прекарах детството си в Помпей, израснах в Таормина, станах жена в Гранада и започнах следването си в Барселона. Имахме много общи точки в биографиите си. Голямата съществена разлика се състоеше в това, че Карен си спомняше за детството си като за нещо уникално, неповторимо и изпълнено с щастие. Беше горда, че е Омар, искаше да бъде Омар и да живее като майка си, с немски произход, която беше обиколила половин Европа по пътищата, вечно скитаща, макар и винаги свързана с планината, където нощем при пълнолуние вълчиците виеха. Като в Ордино, малко селце в Андора, където прекарала моминството си и откъдето пазеше най-добри спомени.

Какво нещо е случайността. Ордино е селото на Мерицел. Попитах я, но отговорът на Карен ме смяя:

— Мерицел Салас казваш? Не, не я познавам.

Помислих си, че се майтапи с мен.

— Слабичка, руса, с блестящи очи, променливи като дъгата, много сладка. Рисува и учи приложно изкуство.

— Не, не я познавам — настоя Карен.

— Винаги е живяла в Ордино. Баща ѝ е вдовец и много богат. Има бензиностанция и магазин за електрически уреди.

— Невъзможно. Често минавам оттам, защото оставил добри приятели. Собственикът на единствената бензиностанция се казва Кампс, на седемдесет и девет години е и има трима синове ергени. А и в Ордино няма магазин за електрически уреди.

Благоразумно си замълчах. Може би бях объркала селото, макар да бях сигурна, че точно това име чух от устата на Мерицел.

Преди да заспим, Карен ми направи признание:

— Знаеш ли, има нещо, което ми липсва.

— И какво е то?

— Приятелка, с която да си споделям тайните. Вълчица на моите години, която да знае колко объркващо и трудно е да си магъосница.

— Да, разбираам те. И с мен е така.

Беше вярно. Но моето желание не беше да си имам приятелка. Желанието ми беше да обичам Гунар завинаги.

— Може ли да те помоля нещо?

— Кажи?

— Нека бъдем приятелки.

Не отговорих веднага. В последно време приятелствата ми бяха станали твърде обвързващи и обременяващи, но Карен беше толкова искрена, че се уплаших да не я обидя, ако не ѝ отговоря:

— Живеем далече, учим различни специалности.

— Независимо от това можем да споделяме една мечта.

— Каква?

— След години, вече като зрели жени, да се съберем тук в Урт, в тази къща.

Стана ми смешно.

— В тази къща?

— Продават я на изгодна цена. Не ти ли изглежда прекрасна?

Изглеждаше ми, но се изсмях.

— Да не си решила да я купиш?

— Защо не?

Може би беше права, може би се нуждаех от приятелка вълчица, с която да споделям мъките си.

— Защо не — отговорих.

И така заспахме. Спомням си, че сънувах как с Гунар живеем в дома на виконта, защото си греехме ръцете на домашното огнище, а аз се облягах на рамото му и слушах разказа му: някаква кървава исландска история за храбра жена, която отмъщава за смъртта на баща си и брат си, жертвайки собствения си син заради страхливостта му. Спомням си също, че до нас имаше детско креватче с момиченце, наречено Диана. А най-изненадващото беше, че малката Диана ни

беше дъщеря, на Гунар и моя, и все още бе жива. Събудих се, обляна в сълзи...

Действително малкият Рок имаше големи очи, черни и живи, като горящи въглени. Гледаше ме с възхищение. Слушаше как го питам и разпитвам какво е станало със сестричката му. Но детето ме пипаше за косата с пълничките си ръчички и мълчеше.

Реших да възпроизведа ситуацията. Хванах го за ръчичка и го заведох в кухнята. Не искаше да влезе. Застопори се на прага и отказваше с глава. Стана ми много мъчно, защото трябваше да го направя. Вдигнах го на ръце и влязох с него. Изражението му беше неописуемо, когато погледна вътре. После видя празния мрамор, посочи с пръстчето си към фурната.

— Лоша, лоша, върви си, лоша — смело крещеше.

Изненада ме убедителността му и използвах, за да го залея с въпроси:

— Кой взе сестра ти?

— Лоша.

— Познаваш ли я?

— Лоша.

— Жена е, нали?

— Лоша.

Невъзможно. Малкият Рок сочеше, без да спира, фурната. Беше развлнуван и нервен. Боричкаше се в ръцете ми и трябваше да го оставя на земята. Но щом го оставил на пода, реагира неочеквано, отправи се към фурната, отвори железния капак, вмъкна ръчичката си и тъкмо да му се скарам, останах безмълвна. Рок бе извадил змия от фурната. Беше зашеметена, но жива, а детето с внезапна смелост и безразсъдност, характерна за възрастта му, я захвърли на пода.

Спасих го за част от секундата. Бях бърза в реакцията си и го хванах навреме, като избягнах змията да се съвземе внезапно и да го ухапе по ръчичката. Без никакво колебание оставил Рок настрани в безопасност, въоръжих се с машата и ожесточено я ударих. Един, два, три пъти, докато й смазах главата, а виещото й се тяло се загърчи в предсмъртни хрипове.

Тогава се случи нещо, което силно ме притесни.

Змията се усукваше и движеше, оставяйки река от кръв след себе си. Очевидно искаше да стигне до вратата, може би за да избяга. Без много да му мисля, взех огромен нож, който беше върху мрамора, и с едно точно замахване ѝ отсякох главата. Рок заплака и сочеше с пръстче следата от змията. Това, което приличаше на капки кръв, в действителност бяха надписи, открояващи се на тъмния под. Бяха знаци от азбука. Настръхна ми косата. Онова противно създание беше очертало няколко думи, преди да умре.

Змията не бе просто змия, беше нещо повече.

Взех фотоапаратчето и направих две моментални снимки. Когато бях сигурна, че знаците ясно се разчитат, изтрих следите с кърпа и съобщих на останалите Омар. Деметер ме бе помолила за дискретност и действах дискретно.

Рок все още плачеше, когато доктор Бауман влезе в кухнята и с един-единствен поглед светкавично разбра какво се е случило — хлипащото дете се беше хванало за краката ми, обезглавената змия и ножът, изцапан с кръв.

Станах героят на деня, център на всеобщото внимание. Предпочетох да замълча, тъй като открытието, до което бях достигнала, беше толкова потресаващо, че не можеше да бъде споделено, а направените снимки, които ревниво пазех в джоба си, ме изгаряха от любопитство.

Внимателно преписах един от знаците и го показах на тантурестата, но вече усмихната Елена, която пиеше капучино.

— Финикийски — потвърди без място за съмнение, след като му хвърли един поглед.

Преписах друг знак, но резултатът беше същият. Трябваше да я изпъжа, че правя проучване за университета. Тя самата ме настани в библиотеката си, за да имам достъп до каквито искам справки.

Елена, за разлика от мен или Деметер, беше запазила всички семейни книги и бе създала една прекрасна библиотека. Масата и рафтовете от массивен дъб бяха претъпкани с древни ръкописи, пророчески сборници и дебели томове по билкарство, медицина, астрономия, астрология и антична история.

Разтрепериха ми се ръцете, когато разчетох думата, която беше изписала змията. Не можех да повярвам, но там пишеше: „Баалат.“

Значи, това не беше рожба на фантазията ми, не бе черногледство или плод на пессимистично настроение. Ритуалът по убийството на момиченцето и фактът, че змията бе обладана от някаква по-висша сила, която ѝ диктуваше думите на божественото име, говореха за едно: Баалат не беше изчезнала.

Притеснена и уплашена затърсих между книгите. Отхвърлях едни и други, твърде общи и банални, заобикалящи проблема или изobilстващи от излишни метафори... Накрая намерих книгата, която ми трябваше. Трактатът на Ингрид ми отвори очите за истината. При разработката бяха използвани като източник проучванията на Мин за жените Одиш в древността, които били възприемани като въплъщение на различни божества и благоговейно почитани.

Добре известни са безчинствата на кръвожадната и страховита Одиш-Баалат, почитана от финикийците като богинята Истар. Недотам познати обаче остават зловещите й машинации и черните ѝ магии; както и пророчеството за нейното завръщане (...)

С уменията си на зла магьосница Балаат придобила познания, стигащи отвъд пределите на света на простосмъртните. Различни източници за времето на царуването ѝ в Билбос, Тиро и Картиго свидетелстват за изключителните ѝ умения, говорят за способността ѝ да съживява мъртвите и да ги превръща в безволеви, покорни на властта ѝ същества. Те ставали нейни пророци, верни служители с разлагаша се плът; не се бояли от смъртта, тъй като вече били мъртви. Говори се, че Баалат посещавала бойните полета и там слугите ѝ събиравали вътрешностите на убитите, за да пригответя от тях отвари, с които съблазнявала крале и търговци. Баалат търгувала с противоотрови срещу смъртоносни ухапвания от змия и скорпион и лекове за пагубни болести. Така успяла да избяга от Тиро и да се скрие в предградията на още младия град Картиго след нападението на Александър Велики, но римляните не гледали благосклонно на уменията ѝ, тъй като отричали човешките жертвоприношения. Това бил

крахът на Баалат, която загинала от безмилостния меч на Сципион и за назидание била изгорена по-късно, а прахът ѝ — разпилян из опустошения град. Преди да я обезглавят, доведена до крайно изтощение от преследването и изоставена от хората си, Баалат произнесла думи, които един центурион на Сципион — поетът Марсел, отразява така: „Ще се завърна от мъртвите, за да зачена избраницата, и волята ми ще триумфира над предсказанието и над чуждите съдби.“

Повече никой не я видял или чувал и името ѝ не било споменавано.

След разкопките на некропола на Картиго и в светлината на някои проучвания на различни документи и съвременни сведения се осмелявам да изкажа предположение, че Баалат не е била напълно и окончателно унищожена и е възможно със спиритистките си способности да се завърне между живите със собствена воля, превъплътена в някое животно, дете или мъртвец, трите форми, които нямат собствена воля и могат лесно да бъдат обладани от нея.

Мощта на богинята ще се увеличи със силата и енергията на онези, които я съзерцават, приемат нейната самоличност и отправят молбите и желанията си към нея.

Баалат, великата черна магьосница Одиш, черпела сили от кръвта на онези, които ѝ били принасяни в жертва или възпроизвеждали нейния образ по празненства и церемонии. Всеки, който погледнел лицето ѝ, умножавал мощта ѝ, а самото споменаване на нейното име, материализирало духа ѝ. Уплашени от нейната жестокост, гражданите на Тиро и Билбос избягвали да произнасят името ѝ, за да не увеличат безчинствата ѝ.

Легендата за нейното завръщане, произведяла с времето, се счита от някои Омар за неправдоподобна и малко вероятна. Аз обаче, съдейки по някои данни и в светлината на ред доказателства, не съм на тяхното мнение. Великата вещица Баалат може да се завърне между живите

след появата на избраницата, предсказана като неизбежна в пророчествата.

Не можех да чета повече. Излязох трепереща от библиотеката, неспособна да отвърна на милото отношение на останалите Омар. Бях под силен емоционален шок. Карен ме поздрави и ми сподели, че тя не би била способна да убие змията и че аз съм много смела.

Не отговорих. Колко заблудени бяха всички! Аз не бях смела, а една нещастна глупачка, която си играеше с огъня и предизвикваше смъртта на много невинни. Стомахът ми се беше свил на топка. Сякаш буза бе заседнала на гърлото ми и ме задушаваше. Чувствах се жалка и подла, затова че се бях маскирала като богинята, затова че го бях направила два пъти последователно, затова че бях вдъхнала живот на нейния образ, тяло и символи, излагайки ги на показ пред очите на хиляди хора в нощта на карнавала. Всеки, който ме бе погледнал, беше видял Баалат и чрез възхищението си я бе заредил с енергия. Така Баалат бе успяла да събере необходимата сила, за да се материализира нейният дух и да предизвика завръщането ѝ.

Това откритие беше толкова ужасно, колкото и невероятно.

Бях първопричина за връхлиташкото ни бедствие. Аз бях предизвикала всичко това и за мое нещастие бях свидетел на присъствието ѝ. В този момент единствените създания, които знаехме тайната за завръщането на Баалат, бяхме малкият Рок и аз.

Вещицата Одиш — Баалат, боготворена от финикийците, която според хрониките била обезглавена, изгорена и унищожена в Катарго наред с възстановяването на града по заповед на Сципион, беше събрала сили да се завърне.

Не можех да залича от съзнанието си заредената със заплаха фраза: „Ще се върна, за да зачена избраницата.“

Възможно ли бе тъй чаканата от Омар избраница от пророчеството да е дъщеря на Баалат? Възможно ли бе Баалат да зачене и да роди дъщеря?

От ужас настърхнах. Никой не знаеше за намеренията на Баалат и аз трябваше подробно да информирам Деметер за това. Дали нарочно не ме бе изпратила по тази причина, а също и за да накаже несъобразителността ми, като ме направи свидетел на това ужасно

събитие? Истината бе, че все още не подозирах за тежкото наказание, което щеше да ми наложи за безотговорните ми действия... При това майка ми дори не знаеше, че съм омагьосала Гунар, нито че съм му дала любовен еликсир.

И тогава разбрах. Действията ми бяха под знака на богинята. Любовта ми към Гунар беше прокълната.

От яд се разплаках. Уплаших се. Инстинктът ми подсказваше, че предизвиканите от мен нещастия едва сега започват, това бе само началото.

Зашо? Защо не можех да бъда обикновена влюбена студентка?

Това, че съм магьосница, ми тежеше като воденичен камък. Моят дълг към племето и клана ми изглеждаше като доживотна присъда. Защото знам, че бях различна от другите. Бях капризна и непринудена, магията, която ми даваше силата на магьосничеството, беше лош съветник за egoизма ми. Не бях родена за мъченица, нито исках да се жертвам. Ако това се изискваше, за да съм магьосница, предпочитах да съм простосмъртна, без свръхестествени умения.

Лично се заех да пронижда сърцето на змията, да накълзам тялото ѝ, да изрека заклинание за пречистване и да я изгоря. Когато от змията остана само пепел, с майчинско чувство, любвеобилност и благодарност Елена ми заповяда да изям огромна купа телешко варено. Беше най-горчивото ястие, което съм опитвала някога. Гозбата, която ми поднасяше майката, чиято дъщеря бе загинала по моя вина. Обещах си, че ако имам дъщеря, ще я кръстя с името на дъщеричката на добрата Елена, в нейна памет.

А по-късно, без да казвам на никого, сама пригответих отварата за забрава и я дадох на малкия Рок, за да облекча съзнанието му. Каквито и да бяха кошмарите му, те изчезнаха.

След тъжното погребение се прибрах в Барселона с бележник, изпълнен със записи, и със сърце, свито от чувството за вина. Не исках да виждам Деметер. Само исках да забравя всичко и да се сгуша в обятията на Гунар.

Мразех това, че съм Омар. Бяха ми противни болката, самопожертвата и страданието на Омар. Исках само да съм жена от плът и кръв, да имам любов, работа, къща и деца, без страх да ги изгубя.

* * *

Селене спря на една бензиностанция да зареди и двете се възползваха да отидат до тоалетната и да пийнат по кафе. Впечатлена, Анаид осмисляше цялата информация, дадена от майка й току-що. Беше нетърпелива да я засипе с въпроси.

— Елена е имала дъщеря?

— Току-що ти го разказах.

— Но тя твърди, че не може да има момиче, че може да зачева само момчета.

— Не си спомня нищо. Нейната сестра й даде отвара за заличаване на паметта. Това е единственият начин една майка Омар да преодолее болката от загубата на рожбата си.

— Трябва де е ужасно.

— Да, това е най-лошото, което може да се случи на магьосница Омар.

Анаид не успяваше да пропъди мисълта за Рок, за черните му пламенни очи.

— И Рок е наблюдавал как убиват сестричката му?

— Така предполагам, но също го е забравил.

— Как изглеждаше?

— Диана ли?

— Не, Рок?

— Беше прекрасен, като плюшена топчица, с къдрава и много черна косичка, тъмни и интелигентни очи. От всички деца на Елена винаги съм го смятала за най-хубавото. Прилича на баща си.

Анаид внезапно се изчерви и Селене забеляза.

— Нещо нередно ли казах?

В неволко положение Анаид се престори, че капучиното ѝ пари.

— Не, продължавай, просто много е горещо.

Но Селене не се подвеждаше лесно.

— Струва ми се, че криеш нещо.

— Аз ли?

— Има ли нещо между теб и Рок?

— Нищо — убедително отрече Анаид, твърдо решена да не споделя любовните си терзания с майка си.

Селене се оттегли от бойното поле.

— Добре, добре, нищо не съм казала.

— Тогава — продължи Анаид — си отишла да живееш в Урт, защото си обещала на Карен. Така ли е?

— Всъщност, да. Идеята беше на Карен, но след известно време и аз я харесах. Сама купих къщата и... ами сега си е наша цялата; вече не плащаме ипотека.

— Радвам се.

— За кое.

— Че Карен ти е дала тази идея. Това е моят дом, имам място, където да се върна, и ми се струва, че не бих могла да живея без въздуха на долините и без да виждам планината всяка сутрин.

Изведнъж Анаид се почувства благодарна на Селене, като едновременно изпита и съчувствие към нея за детството ѝ, преминало във вечни пътувания и без корен.

— Аз си имам къща, село и семейство.

Селене се развълнува:

— Точно това исках да ти дам.

— Макар че, когато баба умря, всичко се промени.

Селене се натъжи.

— Вярно е. Мястото, което заемаше, остана празно. На мен също много ми липсва.

— А леля Криселда? — Анаид разбърка капучиното си. — Деметер като млада също ли е била толкова сериозна и строга?

Селене се усмихна.

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Анаид наистина беше заинтересувана.

— Кога се пресели в Урт? Къде и как съм се родила? Гунар ли е баща ми?

Селене укроти нетърпението ѝ:

— По-полека. Преди да се родиш, се случиха много, ама много неща. Остави ме да платя и ще ти разкажа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

СЪДБА И ДЪЛГ

Щом се прибрах от Урт, първото, което направих, бе да отида да се видя с Гунар. Заварих го усърдно да дялка нещо от дърво. С изключителна нежност силните му ръце ваеха фигурата на конче, което постепенно се оформяше. Съсредоточен в работата си и без да се разсейва, говореше, но не обръщаше глава към мен и се опитваше да поддържа разстоянието между телата ни с брезовата маса помежду ни. В гласа му се долавяше огромна тъга, докато ми разказваше какво се е случило в мое отсъствие.

— Мерицел дойде с един куфар и ми каза, че е готова да дойде с мен в Исландия. Щяла да зареже следването, не я интересувало дали е труден езикът, че не би ѝ липсвала светлината, не би изпитвала носталгия към слънцето и лятото.

Бях останала без дъх. Докато в Урт изследвах злините на Баалат, които аз самата бях предизвикала, Мерицел е дошла в къщата на Гунар готова да го придружи накрай света.

— А ти какво ѝ отвърна?

Гунар с усърдие шлифоваше кончето. На два пъти понечи да каже нещо, но замълча. Не се държах импултивно, потиснах любопитството си, оставил го да намери подходящите думи и макар че бях в правото си да говоря, си наложих мълчание. Най-накрая Гунар проговори:

— Казах ѝ, че не я обичам.

Въздъхнах успокоена. За миг си бях представила, че от съжаление и повлиян от нейното отчаяние Гунар се е съbral отново с Мерицел. Въпреки това той не беше толкова спокоен, колкото аз. Вдигна очи от изделието си и ме укори:

— Тя знае, че има и друга.

Исках да се приближа, да прескоча масата, ако трябва, за да го утеша в тъгата му, но той ме спря с ръка.

— Не ми харесва това, Селене.

— Кое?

Бях уплашена.

— Нашата връзка... Не знам какво направи с мен. Какво ми направи?

— Аз ли?

— Омагьоса ли ме?

В гласа му долових нотка на упрек, сякаш ме обвиняваше, и се почувствах, както сигурно са се чувствали моите предшественички — магьосниците, пред съда на Инквизицията.

— Защо го казваш?

— Всичко ми беше ясно: плановете ми, бъдещето ми и задълженията ми. Обичах Мерицел и изведнъж... се появи ти.

Гунар беше напрегнат, а дистанцията само увеличаваше подозренията му. Усетих как Гунар потрепери от контакта с кожата ми, също както и аз. Не можехме да го избегнем. И отново отчаяно се целунахме. Толкова ми липсваше... С всяка прегръдка кръвта все по-силно бушуваше.

Дълго време не си проговорихме. Оставихме телата да говорят. Докато най-накрая, премалели, се спогледахме, както се гледат влюбените — с нежност.

— Защо постоянно мисля за теб? — сподели той.

— Аз също — признах, — но то не е лошо. Това, предполагам, е любовта.

Гунар беше по-голям от мен. Може би на двайсет и пет? Но беше с далеч повече опит. Поклати глава и ме прегърна.

— Понякога любовта е измамна. И това е, което ни се случва. Не можем да мислим, само чувстваме.

На мен все още не ми се струваше осъдително, като изключим мъката на Мерицел. И двамата бяхме млади, свободни и бяхме влюбени. Гунар опита да се изясни:

— Да не си някой *strandhögg* в живота ми.

— Какво да съм?

— Един *strandhögg* — атака, изненада. Така са наричали викингите нахлуванията си по чужди земи. Нападали са без предупреждение, но са били бързи, ефективни и опустошителни.

Гунар стана от леглото и след малко се върна с бутилка ликъор и две чаши. Сипа и ми предложи от странната напитка.

— Медовина е. Божествено питие.

Първо отпих едва-едва, а после вдигнах чашата и я пресуших. Обземаха ме съмнения и ме човъркаше любопитството. Не ми допадаше много сравнението му.

— Така, значи съм нахлула в живота ти. Аз ли съм твойт *strandhögg*?

— Не те очаквах, Селене. Хвана ме неподготвен.

Обидих се.

— Аз също не съм те търсила. Пътищата ни се пресякоха!

Гунар въздъхна.

— Вярно е, но може би не е трябвало да се пресичат.

Не обичах гатанките.

— Може ли да ми обясниш защо? Говори ясно.

Гунар ми напълни отново чашата и ме покани да се излегна до него. Завихме се с одеяло.

— Ще ти разкажа една история. Част е от исландската сага на Вослунд и се отнася за предопределена съдба на една жена, преди тя да се роди. Красивата Зигни, родена, за да продължи рода на Вослунд и да отмъсти за близките си.

Отпуснах се и се оставих меденият глас на Гунар сладко да ме унася.

„Имало едно време едно място, наречено Брансток, където живеел старият Вослунд в семейната си къща, заедно с тримата си синове и единствената си дъщеря Зигни, най-обичаната.

Зигни се грижела за родителите и братята си, най- силно обичала близнака си Зигмунд, защото са споделяли утробата на майка си, много си приличали и се разбирали без думи. Зигни и Зигмунд изгубили майка си при раждането и една сейдкона — пророчица — заклала гъска, за да предскаже бъдещето на семейството, и предрекла, че малката Зигни ще е тази, която щеувековечи името и честта му.

Но старият Вослунд не обърнал внимание на предзнаменованията. Когато сметнал за подходящо да омъжи дъщеря си, изbral най-добраия кандидат — благородника Сигейр де Готланд, и вдигнал пищно тържество по повод годежа. Сватбените подаръци били много, но най-впечатляващият бил от един старец с бяла брада и скрито под шапката му лице, който показал прекрасен меч с думите: «Подарявам този меч, направен от джуджетата, на онзи, който е способен да го изтръгне.» След реченото забил меча до дръжката в един стар дъб.

Сигейр пожелал този меч да е негов и пръв опитал да го извади, но тъй като бил омагьосан, мечът не се е поддал нито на силата, нито на ръцете му. Зигни не била влюбена в съпруга си, но в онзи момент разбрала с абсолютна сигурност, че ще е нещастна с него. Сигейр бил алчен, завистлив и отмъстителен. И Зигни съжалела онзи, който успеа да извади меча, защото щял да си спечели завинаги омразата на Сигейр, съпруга й.

Опитали се благородници и от двете страни, най-добрите воини, всички поканени, а най-накрая, когато всички се отказали и напили, младият Зигмунд, близнакът на Зигни, докоснал красивата дръжка и мечът като по чудо се измъкнал от дървото и се озовал в ръката му.

Сигейр искал меча на всяка цена и му предложил в замяна злато, но Зигмунд отказал да го продаде. Тогава, побеснял, Сигейр взел жена си, подаръците и корабите и се завърнал с войниците си в Готланд — неговите земи. Въпреки това успял да изтръгне от стария Вослунд обещание, че ще го посети със синовете си.

Зигни хиляди пъти предпочитала да не види никога повече баща си и братята си, за да избегне по този начин трагедията, и се молила горещо на боговете никога да не дойдат на гости. Но баща ѝ Вослунд бил храбър мъж и държал на думата си. Затова, след известно време, когато младата Зигни родила дете на съпруга си Сигейр, отправил корабите си към Готланд, да посети дъщеря си и зет си, а и да се запознае с внука си.

Щом видяла корабите на баща си, Зигни изтичала да ги предупреди да не приближават крепостта на съпруга ѝ, защото им е приготвил засада. Но мъжете не я послушали и се отправили право към смъртта. Действително Сигейр убил стария Вослунд и хората му на бойното поле, успял да отнеме меча на Зигмунд и взел за заложници братята на Зигни. Вързал ги за едно дърво и ги осъдил на по-тежко от смъртта изтезание. През нощта вълк изял единия брат. На следващата — изял и втория брат. Когато останал само Зигмунд, сестра му Зигни помолила да го види, за да се сбогуват. Така и сторила и докато го целувала, му намазала лицето с мед. Същата нощ, когато вълкът дошъл да разкъса и Зигмунд, започнал да го ближе по лицето. Когато стигнал до устата му, Зигмунд стиснал здраво зъби и захапал езика му. Държал го в челностите си и не го пускал. Захапката му била толкова яка, че издържала на предсмъртните гърчове на звяра, толкова отчаяни и бесни, че охлабили въжето.

Зигмунд избягал и се приbral вкъщи. Зигни останала при съпруга и детето си, но се заклела да отмъсти за честта на семейството си. Тази мисъл не ѝ давала покой и не ѝ позволявала да е щастлива. Чакала няколко години, докато синът ѝ порасне и може да пътува по море...

Възползвала се, че съпругът ѝ воювал със Свеар, взела кораб и заедно със сина си се върнала в родната си земя, в къщата на Вослунд. Там се срещнала с брат си Зигмунд и му казала за намерението си да отмъсти за братята и за баща си, зарекла се, че няма да намери покой, докато не го стори.

На първо време искала Зигмунд да провери дали синът ѝ е достоен Вослунд, с тяхната храброст, за да измие позора на фамилията. Зигмунд така и сторил. Казал на момчето да приготви хляб, а в чувала с брашното скрил змия, докато той и Зигни са в гората за дърва. Когато се прибрали, хлябът не бил готов и момчето си признало, че го е страх да пъхне ръката си в чувала, защото вътре имало змия. Изпълнена с мъка, Зигни убила собствения си син заради малодушието му.

Зигни разбрала, че само неин син от Зигмунд би наследил смелостта на Вослунд. За да се сдобие със син от собствения си брат, се преобразила като млада магьосница. И така заченала детето си от Зигмунд, после се прибрала с него у дома. Казвал се Зинфхотъл.

Зинфхотъл бил силно и благородно момче, но Зигни пак се бояла дали ще има качествата, за да изпълни дълга си и задачата, за която е предопределен. Така, когато навършил необходимата възраст, го завела при брат си Зигмунд, за да го подложи на изпитанието за смелост. След като му показвали брашнения чувал, излезли. Когато се прибрали, хлябът бил готов. Зинфхотъл обясnil, че вчувала имало змия, но не се уплашил и изпълнил заръката на вуйчо си и майка си. Зигни се зарадвала. Синът й бил достоен наследник на Вослунд, във вените му течала кръвта и на двамата. Бил способен да измие позора от името на дядо си и вуйчовците си.

Зигни се върнала в земите на Готланд при съпруга си и оставила сина си да се обучава на бойно изкуство със Зигмунд. След известно време Зигмунд и Зинфхотъл отишли в крепостта на Сигейр, готови за борба. Но попаднали в капан, който им заложил Сигейр, и били золовени. Сигейр заповядал да погребат живи и двамата в общ гроб, покрит с тежък рунически камък. За щастие, преди да сложат плочата върху рова, Зигни се промъкнала сред сенките на нощта, подхвърлила магическия меч и изчезнала. Цяла нощ Зигмунд и Зинфхотъл се сменяли, докато успели да пробият камъка с меча. Не било трудно да убият пазачите, защото те се били напили в чест на победата. Баща и син събрали достатъчно дърва, запалили къщата на Сигейр и убивали всеки, който се осмелявал да излезе.

Извикали на Зигни да излезе, за да се спаси, но тя отказала. Обяснила им, че след смъртта на Сигейр най-сетне може да почива в мир. Била изпълнила мисията си да отмъсти за близките си. Като млада не ѝ дали правото на избор и я принудили да се омъжи, но сега можела сама да

решава и предпочитала смъртта. Прегърнала брат си и сина си за сбогом и влязла в къщата. Затворила прозорците и се предала на пламъците, които скоро я погълнали.“

Когато Гунар свърши разказа си, ми стана много мъчно за горката Зигни, принудена да се омъжи за врага си; за печалната ѝ кончина на сред пламъците и за това как, за да защити честта и да изпълни дълга си, е трябало да пожертва сина си. Историята ми се стори някак прекалено трагична и като че тенденциозно поучителна. Не разбирах какво целеше Гунар.

— Искаш да се хвърля в пламъците, за да се пречистя ли? — попитах иронично.

— Не си го и помисляй!

— Тогава? Защо ми разказа тази история?

Гунар се поколеба:

— Жivotът на Зигни е като на прадедите ми. Трябало е да се борят, да воюват и всички са имали предначертана съдба.

— Вярваш ли в съдбата? — попитах недоверчиво.

— А ти не вярваш ли? — отвърна изпитателно Гунар.

Спомних си, че като бях малка, една еструска пророчица беше на гости на майка ми и гадаеше съдбата ми. Никога не пожелаха да ми кажат какво е видяла във вътрешностите на агнето, че толкова да я изплаши. Аз попитах, но единственият отговор на Деметер беше, че съдбата не е неизменчива, че можем да я променим. Това означаваше, че моята не вещаеше нищо добро. Така ли е?

— Аз мисля, че всички пишем страниците на собствения си живот, че преди това страниците са бели.

Гунар ме погледна с възхищение.

— Твърдоглава си.

— Наречи го така, майка ми би казала „непокорна“.

— Няма да ти хареса това, което ще ти кажа.

Бях на тръни. Още щом го видях, разбрах, че има нещо, което искаше да ми каже, но не знаеше как. Това, че не ме гледаше в очите, тази странна исландска сага... всичко беше протакане, само отлагане, за да ми признае нещо.

— Мерицел е бременна.

От всичко възможно, което ми мина през ума, само това не ми беше хрумвало.

— И иска да задържи детето — добави той.

Щеше ми се да заплача, но не можах. Щеше ми се да се разгневя, но не можах. Само се смутих. Докато смятах, че имам право да вземам решения за живота на другите, то другите пишеха собствената си история. Ръцете ми трепереха, когато го попитах с изтънял от вълнение глас:

— Какво ще правиш?

Гунар се осмели да ме погледне в очите.

— Понякога не можем да решаваме според желанията си, нито е в ръцете ни да избираме щастието.

По един или друг начин се опитваше да ми каже, че се чувства отговорен към това създание. Стори ми се похвално, но само преди един час си бе признал, че не обича Мерицел.

— Значи, съдбата ти е дългът?

Най-накрая схванах поуката от сагата. Беше ми я разказал, за да оправдае решението си.

— Не мога да оставя Мерицел сама.

Станах и си тръгнах, главата ми бучеше, ушите ми пищяха. Щастието ме бе докоснало, но после мигом беше отлетяло. Не можех да бъда щастлива.

Мерицел също. Беше пребледняла, тъжна и не изглеждаше никак добре. Стана ми жал за нея. Трябваше да се махна, да се отдалеча. Всъщност се върнах, решена да си сменя квартираната, за да не се виждаме повече, но не можах.

— Този уикенд не пожела да си отиде в Андора — загрижена ми прошепна Карла.

Тогава си спомних за странното разкритие на Карен и ѝ споменах за това, но Карла ми се присмя и ми показва адреса ѝ в Ордино, фигуриращ в документите на Мерицел, и писмата, изпратени от баща ѝ, както и някои снимки, които беше направила тя самата, когато отишла при нея през един уикенд. Реших да не обръщам внимание на всичко това, беше много объркано. Мерицел изглеждаше толкова беззащитна, толкова крехка, че ме задължаваше да ѝ помогна, също както тя бе помогнала на мен. Предполагам, че се самозаблуждавах.

Очаквах да чуя от нея признание, очаквах да ми каже: „Гунар не ме обича.“

Каза ми го една нощ, след като повърна вечерята. От дни стомахът ѝ не приемаше нищо и аз я защитавах от Карла, за да не бъде поставена в неудобно положение, но не успях да предотвратя неизбежното. Нашата готвачка се обиди, понеже тя непрекъснато отказваше да вкуси от разнообразните ѝ манджи, с намусен жест на недоволство. Естествено. Карла прекара часове наред да приготвя великолепно ястие със задушени на китайски тиган зеленчуци. Тиганът, наречен уок, беше подарък от неин приятел и тя очакваше да оценим качествата на блюдото. Но щом седнахме на масата, Мерицел го помириса и отреагира с позиви за повръщане.

— Хайде, пробвай го и да не направиш номера както всеки ден!
— възклика Карла, докато ѝ слагаше чинията.

— Не виждаш ли, че не добре? — казах в нейна защита.
— Аз също мога да се преструвам.
— Не се преструва.

Мерицел ме помоли да не се намесвам.

— Селене, не е необходимо да ме защитаваш.
И отмести чинията. Карла отново я сложи пред нея.
— Опитай от задушените зеленчуци.
Мерицел пребледня.
— Не съм гладна.

— Нямам намерение да ти позволя да гладуваш само защото гаджето ти те е зарязало.

— Не е така — изхлипа Мерицел и бълсна чинията встрани.
— Разбира се, че е така — отвърна Карла и отново сложи чинията пред нея. — Нямаш ли достойнство? Ами не го губи, като се оставяш на анорексията заради това, че някакъв си тъпанар, колкото и да е готин, те е зарязал заради друга.

Пребледнях. Дали беше налучкала случайно, или бе нарочно?
— Много ми е зле — прошепна Мерицел.
— От любов не се умира. Хайде, хапни — решително поде Карла.

Макар че Мерицел ме бе помолила, се намесих, за да избегна някое неблагоразумие на Карла.

— Нима си пробвала?

— Зеленчуците? Много са вкусни.

— Не, глупаче, любовта.

Карла рязко мъкна и разбрах, че цялата ѝ агресивност към Мерицел сигурно идва от някакво преживяно напоследък разочарование. Преди ѝ се обаждаше мъж на име Хоакин, но от известно време насам телефонът бе спрятал да звъни. Стори ми се много тъжно. Три скарани момичета и на косъм да се самоубият от любов.

— Хоакин няма чувство за хумор, докато викингът на Мерицел го има, и то в излишък — сподели Карла, докато опитваше от житните аспержи.

— Остави Гунар на мира — примоли се тя с угаснал глас.

Не се овладях и потрепнах само от споменаването на името му. Едва от седмица не го бях виждала, но всяка секунда трябваше да потискам желанието си да изляза през вратата и да се втурна към обятията му.

— Ами яж, защото ще заприличаш на рентгенова снимка — настоя Карла.

Карла беше особено агресивна и се провъзгласих за защитник на Мерицел.

— Не се заяждай с нея.

Не можех да добавя, че е сама и влюбена, че чака дете, че хормоните ѝ са променени, че е емоционално засегната и причината за цялата тази каша съм аз, защото бащата на детето обича мен, а не нея.

Но Карла в отговор взе вилицата, набучи няколко зеленчука и ги пъхна в устата на Мерицел, която се отбраняваше, плюеше и си тръскаше главата като малко дете. После стана набързо и се затвори в банята. От коридора чухахме как хлипа, дави се и се напъва да повърне.

Карла беше изумена.

— Повръща.

— Аха — отвърнах ѝ примирено.

Мерицел се беше затворила така, че не можех да помогна поне като ѝ придърjam главата.

— Толкова ли бяха противни задушените ми зеленчуци?

— Не е това. Не си ли забелязала?

Имах предвид бременността на Мерицел, но Карла го изтълкува другояче:

— Анорексия!

Опитах се да я разубедя с аргументи:

— Нещо стомахът ѝ не е наред.

Но Карла си вадеше изводи.

— Колко съм била сляпа! Всичко, което хапне, го повръща, затова е станала кожа и кости. Разбира се, анорексия.

За Карла всяко момиче, което не беше като мечка, бе кожа и кости. Например аз.

— Мерицел не повръща всичко, което яде. Просто е слаба и яде по-малко.

Карла потропа няколко пъти по вратата, за да я принуди да излезе, и отново ме изненада:

— Мерицел, мила, извинявай за всичко, което ти наговорих. Хайде, излез. Тази история с гаджето ти те съсиства.

— Не ви искам съчувство.

Даде ни го да разберем, когато отвори вратата.

— Не искам никой да ме съжалява.

Заплака и ме прегърна.

— Не искам Гунар да изпитва състрадание към мен! — избухна най-накрая, когато бяхме вече сами с нея в стаята ми.

Тогава ми довери проблема си:

— Бременна съм.

Прегърнах я, за да не забележи, че съм в неловко положение, и за да не си даде сметка, че вече зная. Малко по-ободрена, най-накрая ми разясни всичко:

— Гунар вече не ме обича, но ме помоли да се съберем заради бебето.

Не казах нищо, защото не бях безпристрастна. Мерицел продължи:

— Не знам какво да правя. Не знам дали ще имам смелостта да отгледам детето сама, но не искам Гунар да изпитва състрадание към мен.

Погалих я по косата с обич. Напълно я разбирах. Мерицел беше притеснена, докато говореше за Гунар.

— Сякаш не е той. Сякаш са го подменили. Да не се е влюбил в друга?

Мисля, че без да искам, я оскубах.

— Ти как мислиш? — настоя тя и впери в мен чистия си невинен поглед.

Трябваше да бъда честна.

— Може би, но щом ти е казал, че ще остане с теб, ти си тази, която има последната дума.

За късмет, беше твърде изморена, за да продължи разговора. Изведнъж ахна:

— Лола! Съвсем забравих за нея.

Лично аз я потърсих и двете ѝ дадохме вода и храна, и почистихме клетката ѝ. Църкаща и любвеобилна, малката хамстерка заспа в ръцете на Мерицел, а аз легнах до тях като пазач. Не исках да заспивам, защото тогава ме връхлитаха предателски сънища, всяка нощ. Сънувах как Гунар тайничко идва при мен, а устните му шепнат любовни думи, ръцете му нежно ме милват, а очите му говорят по-красноречиво и от ласките му.

Не исках Мерицел да чуе как изричам името му наसън.

Но за да го забравя, трябваше да унищожа всяка клетка от тялото си, трябваше да се самоунищожа.

ГЛАВА ПЕТА

СЪДЪТ НА МАТРИАРШИТЕ

Щом майка ми Деметер получи сведенията от проучванията ми в Урт, отговорът ѝ не закъсня. Призова ме спешно и трябаше да пригответя багажа си възможно най-бързо, за да отпътувам накрай света. Носех папката с направените от мен снимки в къщата на Елена и двата доклада за смъртта на малката Диана, единият предназначен да бъде разпространен в медиите, а другият да бъде обсъден от матриаршите. Плашеше ме реакцията им от разкритието за завръщането на Баалат. Нямаше да си спестя нито едно доказателство, нито пък да укрия данни. Ако го сторех, щеше да е глупаво, Деметер имаше хиляди начини да провери и рано или късно истината щеше да излезе на бял свят. Беше по-добре да призная грешката си и да поема отговорност. Беше ли случаен изборът на маската ми? Очевидно. И последиците от това ми действие бяха ужасни.

За нещастие, чувствах се страшно беззащитна. Без любовта на Гунар, без искреното приятелство на Мерицел, без човек, на когото да се доверя, имах нужда от нещо като майчина любов. Деметер обаче се бе изнесла в някакво молдовско село, Буковина, и изобщо не знаеше за моите душевни терзания, нито пък я вълнуваха. Наскоро бе станала матриарша на племената Омар от Запада и след като ме призова по телепатичен път, говорихме надълго по телефона, което ме успокои. Тонът ѝ беше сърдечен, тя ме поздрави за прецизността, с която бях изготвила доклада. Изглежда не беше ядосана, в гласа ѝ не се долавяше и нотка на недоволство или беспокойство по отношение на маскировката ми като Баалат. Точно обратното. Настоя възможно най-скоро да отида, матриаршите били нетърпеливи да чуят лично от мен всичко за хода и резултатите от проучванията ми.

И така, аз се упътих към Буковина, район, граничещ с Украйна, в близост до унгарска Трансильвания, заобиколен от високите Карпати. Бяха владенията на някогашната хилядолетна и всемогъща Одиш, унгарската графиня Ержебет Батори. Там бяха станали най-много

убийства на Омар в нощта на Имболк. Шестнайсет смъртни случая от общо изчислените трийсет и девет. Не беше изненадващо. Гъстите и затънти гори на Карпатите векове наред са били убежище на мечки, вълчици, орлици и кози и едно от любимите места на клановете от магьосници Омар.

Пътуването ми отне близо два дни и пристигнах в селото крайно изморена. Умирах за сън и почивка. Жадувах за легло, където да си отпочина и да се наспя. Вместо това Деметер ми даде горчиво кафе и хрупкав, доста вкусен ябълков пай и ме отведе в хола, където осем жени нетърпеливо ме чакаха около правоъгълна маса, отрупана с атласи, документи и атамета.

Там, пред мен, стояха митични магьосници, за които бях слушала още от малка: старата змия Лукресия, безстрашната коза Людмила, писателката жирафка Лил и начетената саламандърка Ингрид. Имаше само още едно младо момиче, което заместваше майка си като представител на клана на делфините. Беше биолог-маринист, на около двайсет и пет години, тъмнокоса, с атлетична фигура и с име, което издаваше същността ѝ — Валерия. Беше въплъщение на смелостта. Никой и нищо не можеше да се изправи пред решителността на черните ѝ, изгарящи като въглени очи. Тя първа заговори:

— Била е господарката от Билбос, Баалат, която нападна в нощта на Имболк.

Магьосниците посрещнаха думите ѝ с тревожни шушукания. Валерия направи жест с ръка, като ги помоли за тишина, за да продължи:

— Обитавали сме земите покрай бреговете на Азия, Европа и Африка, но се наложило по-голямата част от нас окончателно да се скрием на островите, тъй като онези, които се заселиха по Мала Азия, древна Нумидия, в покрайнините на древния Картаген и по иберийския бряг са били систематично унищожавани от дамата от Билбос. Затова сме запазили много устни традиции, за да обучим дъщерите си как да се защитават от кръвожадната Баалат. Нашите песни и игрите ни предупреждават за опасността от дамата. И магьосниците от клана на делфините сме сигурни за завръщането на Баалат. Смъртта на младата Николета в Трапани и на бебето София в Херкуланум си приличат по начина на извършване на огнения и кървав

ритуал, типичен за онази Одиш, която се правила на богиня на финикийците.

— Смятате ли, че нападението е свързано с конкретна стратегия?
— поинтересува се Деметер в качеството си на водеща събранieto.

— Смятаме, че дамата от Билбос с изненадващото си нападение има намерение да изплаши Омар, да си възвърне старите умения и най-вече да оспорва територията на други Одиш.

Валерия се спря и втренчено погледна Людмила.

— Вашата територия. Баалат е нападнала жестоко по земите на графинята — потвърди тя, като се обърна към матриаршата Людмила, говорител на Карпатите и техните долини.

Людмила, коза от селско семейство с големи и силни ръце, с лице, набраздено от дълбоки бръчки и с проницателни и живи очички, се съгласи с нея.

— Вярно е. Преди четири века графиня Ержебет ни наложи кървавия си десятък. Но методите й, освен жестоки, са били и много разнообразни. Ние, козите, мечките и елените, сме сигурни, че графинята, нашият вечен враг, не се е завърнала и че си е останала в Света на мрака, в очакване на подходящия момент.

— Какви разлики забелязахте в тези смъртни случаи? — попита отново Деметер.

Людмила си сипа чаша вода, може би за да прегълтне потресаващия спомен за видяното, което беше длъжна да сподели на глас:

— В тази ситуация, както спомена Валерия, смъртните случаи са станали по странен за нас начин. Във всеки дом е имало пожар, а и още нещо — в къщата на Брасов, където е била обезкървена малката Грета, е открит змийският символ на Баалат, издълбан от огъня.

— И как изглежда — запита норвежката писателка Лил, която като млада била много хубава и все още пазеше блясъка на интелигентност в прекрасните си сини очи.

Людмила ѝ отвърна тихо:

— Близо до Черно море майката на една костенурка успяла да зърне как през прозореца излита чайка, която бързо се изгубила в нощта. А по врата и ръцете на детето ясно се виждали белези от ухапвания, а също и от изгаряния.

Лил вметна:

— Това обяснява как успява толкова лесно да влиза в къщите. Одиш от Картаго се е преобразила на чайка.

Деметер, майка ми, се намеси:

— Не вярвам да е единственото ѝ превъплъщение. Селене, дъщеря ми, бе изпратена в Урт след смъртта на малката вълчица Диана. Там се е сблъскала с Балаат, в едно от нейните преображения, и срещата е била крайно неприятна. Тя ще ви разкаже и ще ви покаже доказателствата.

Независимо че участието в съвета на матриаршите е огромна отговорност, не се чувствах напрегната или изнервена. Майка ми гласуваше доверие, като ми даваше думата и беше горда с разкритията ми. Чувствах се полезна, именно от това се нуждаех, за да преодолея лошия си момент. Заговорих ясно и отчетливо:

— Нападението над малката вълчица Диана в Урт, един огнен и кървав ритуал, бе дело на Баалат, преобразена на змия. Аз лично я убих и имам за свидетел дете на една годинка.

— На една годинка? Не ми изглежда достатъчно надеждно, за да свидетелства за толкова сериозно обвинение — позволи си да изкаже мнение козата Людмила.

Още от самото начало намръщената матриарша не гледаше на мен с добро око. Вероятно я дразнеше добрият ми съвременен и светски вид, който ярко контрастираше със скромността на облеклото и дома ѝ.

— Няма никакво съмнение. Змията, преди да умре, изписа името си на финикийски. Ето тук са снимките.

След съгласието на майка ми извадих моменталните снимки, които бях направила, и ги раздадох на любопитните Омар. Докато преминаваха от ръка на ръка, недоумяващо шушукане изпълни салона. Майка ми сложи ред:

— Извинявай, Селене, бих искала Ингрид да обясни какво знае за Баалат и уменията ѝ.

Саламандърката Ингрид си надяна очилата, извади някакъв пожълтял лист от документите си и зачете:

— Повреденият карбуратор... — тя внезапно мълкна. По погрешка беше взела фактурата за ремонта на старата ѝ кола. — Извинете.

Като осъзна грешката си, ѝ се наложи да изпразни чантата, докато намери документа, който търсеше, и най-накрая го откри, омацан с някакъв бонбон и с нарисувана маргаритка в ярки цветове в левия ъгъл.

— Отсега нататък ви моля само за едно — да не споменаваме повече името ѝ. Да я наричаме Черната дама.

Ингрид беше старателна и ученолюбива, но беше доста разсеяна, постоянно губеше магическите си скъпоценни камъни и рецептите за отварите си и вечно завиваше сандвичите на децата си с листове хартия, изписани с последните ѝ проучвания. Въпреки това и независимо от вечната дандания, която вдигаше многобройната ѝ челяд, тя беше уважавана жена и думата ѝ се чуваше по събрания и конгреси. Ингрид беше с приятен глас, свикнала да пее детски песни и да разказва страшни приказки. Обърна се към нас, сякаш бяхме ученички от начално училище.

— Баалат няма тяло — прошепна, — плътта и костите ѝ са били унищожени преди двайсет и един века. Но Баалат съществува. Духът, енергията и уменията ѝ могат да се въплътят в тялото на мъртвец, на дете или животно. Защо ли? Защото им липсва воля или самоуважението им е ниско. Баалат е била експерт по изкуството на черната магия, гадаела е бъдещето чрез мъртвите и ги е използвала за свои цели. И заради това тя е най-опасната Одиш. Другите Одиш, след като тялото им бъде унищожено, никога повече не могат да се въплътят в чуждо тяло. За разлика от тях Черната дама предрече завръщането си, преди да бъде изпепелена. Според данните, с които разполагаме за силата на черните ѝ магии и заклинания, от самото споменаване на името ѝ тя може да събере достатъчно енергия, за да се всели в тялото, да речем, на муха.

След като изрече това, Ингрид прерови джобовете си и извади куб топчета, дъвки и детско чукче. Хвана чукчето и без да продума, сплеска една муха, която беше върху масата. Взе я много внимателно, като я държеше с два пръста, и я показва на всички участнички в съвета.

— Вгледайте се в теглото и в размера. Само едно споменаване може да ѝ даде силата, необходима, за да раздвижи това тяло. За да се материализира, въплъщавайки се в тялото на зряла жена, ще е нужно да бъде спомената от сто хиляди души.

— Едновременно? — попита Валерия.

— Не е задължително. Но имайте предвид, че образната представа или дори само силата на мисълта за нея могат да се окажат по-силни от това да назовеш името й. А най-лошото е...

Всички мълчахме в очакване, Ингрид си свали очилата.

— Най-лошото би било да се поддържа разговор с нея. Този е начинът да бъде припозната и стимулирана. Това е бомба с часовников механизъм, също така би било от значение рангът и уменията на Омар, с която е във връзка.

Лил, с отнесен вид, взе да прави изчисления:

— Кръвта на първата жертва й е подсигурила силата да се въплъти в създанието, в извършителя на следващото престъпление. По този начин вероятно е предизвикала кланицата в нощта на Имболк. След всяка смърт е натрупвала все повече сила и сега енергията ѝ сигурно е огромна. Ако са трийсет и девет жертвии... нека да помислим малко... Това означава, че би могла да живее...

Всички се ужасиха от предполагаемата цифра.

Старата змия Лукресия, надхвърляща деветдесетте и събрала хилядолетната мъдрост на вулкана Етна, запали много внимателно една лула и бавно си дръпна, след което заговори:

— А аз се питам как Черната дама е успяла да се материализира първия път? Как е станало първото ѝ превъплъщение и откъде е почерпила силата, за да натрупва и да се запасява с кръвта, от която се нуждае?

Усетих как краката ми се разтрепериха. Същият този въпрос си го бях задала и аз. Аз ли бях виновната?

И изведнъж Деметер се изправи тържествено.

— Така. Трябва да ви кажа нещо болезнено за мен. — Погледна ме и посочи себе си. — Предлагам да обсъждите и да преразгледате назначението ми на длъжността, за която насърко бях избрана. Затова ви извиках и затова накарах дъщеря си Селене да дойде.

Пребледнях. Мислех, че ме е поканила, за да докладвам резултатите от разследванията си? Но грешах. Намеренията ѝ се оказаха други, коварни и предварително замислени.

— Дъщеря ми Селене, за която поемам цялата отговорност, бе тази, която несъзнателно призова силата на Черната дама, за да се въплъти в нечие тяло.

Всички приковаха очи в мен. Светът сякаш се продълни под краката ми, идеше ми да потъна в земята от срам, от неудобство. Неодобрителните им погледи разкъсваха дрехите ми, деряха тялото ми, измъчваха съвестта ми. Защо майка ми ме бе подложила на това? Защо ме измами? Защо не ме предупреди за намерението си?

Интелигентната и чувствителна Лил забеляза моето притеснение и прояви съчувствие.

— Деметер, не предупреди ли дъщеря си за този процес.

Майка ми поклати глава:

— Не, Селене нищо не знаеше.

Гласът на Людмила не прозвуча толкова милостиво като този на Лил:

— Кажи ни, Селене, как я призова?

Исках да се изправя, но краката не ми се подчиняваха. Исках да ги погледна в очите, но не можех да вдигна глава. Искаше ми се да заплача, но очите ми бяха пресъхнали.

Валерия ме хвана за ръката, предаде ми от силата си и моментално усетих прилив на енергия.

— Селене — прошепна тя, — Черната дама използва много хитрини. Веднъж успяла да накара една египетска Омар да направи ритуал за пречистване, за да се отърве от нея, но резултатът бил точно обратният. Мощта на Баалат само нараснала, увеличена от силата на египтянката.

Дали от думите на Валерия, от ръката, от топлотата или от смелостта ѝ, но най-сетне аз се изправих и вдигнах глава:

— Имах силен импулс да се маскирам като нея в нощта на карнавала и го направих. За няколко часа бях Черната дама и всеки, който ме е погледнал, е видял нея.

Този път Деметер сведе глава.

— Разкрих намеренията ѝ и забраних, но въпреки забраната тя не ми се подчини. Не съумях да възпитам дъщеря си и не заслужавам да съм ваша матриарша.

Тогава заплаках като първа глупачка заради поведението на майка си. Тя се срамуваше от мен и го заявяваше публично. Бях голямата пречка в живота и в кариерата ѝ. Бях я посрамила, бях опетнила честта и доброто ѝ име и сега, за да ги възстанови, тя ме изправяше на публичен съд. Виждах я способна да забие в мен атамето

си, ако материаршите вземеха такова решение. В този момент бях само една непозната, самотна, както никога преди.

Много неща ми се бяха струпали наведнъж — бях загубила любовта на Гунар, бях наранила Мерицел, а сега и майка ми се отдръпваше от мен и ме изоставяше. Всичко това се беше смесило и бе наслоило в душата ми болезнено усещане, което щеше да ме измъчва седмици наред.

— Селене, моля те, би ли изчакала отвън? — рече с дрезгав глас старата Лукресия, която по старшинство бе поела атамето, оставено на масата от Деметер.

Трепереща и угрижена да не избухна в неудържим плач, излязох от салона. Деметер дори не трепна, за разлика от Валерия, която любезнозно ме придружи. Вече навън, тя ме прегърна и ме успокой с такава нежност, каквато не бях виждала от собствената си майка.

— Това е само ритуал, глупаче. Нищо повече от протоколно изискване. Не си виновна за нищо. Безразсъдна си и малко егоцентрична, и точно тези ти слабости е използвала Баалат, за да се промъкне в съзнанието ти и да се възползва от теб.

Знаех, че отчасти е права, но това не оправдаваше безответственото ми поведение и не ме успокояваше от суровото отношение на майка ми.

— Обичаш да се гледаш в огледалото, нали?

Погледнах Валерия и кимнах с глава в знак на съгласие.

Бяхме толкова различни. На нейните двайсет и пет години я влечеше да се гмурка в дълбините на морето и да гледа отблизо скаридите. Аз жадувах за целувките на Гунар, обичах да танцувам до припадък и да нося пръстени с брилянти по ръцете си. Бях безкрайно по-повърхностна и уязвима от Валерия.

— Обичам да ме наблюдават — изплаках.

— И го постигаш, хубавице, сигурно го постигаш.

— Суетна и капризна съм.

— Е, и... — попита Валерия.

— И лоша — казах, като тайничко се надявах да ме опровергае.

Така и стана.

— Не си лоша, Селене, просто си твърде импулсивна и не се срамуваш от красотата си. Това ще ти създава проблеми не само с мъжете, а и с жените.

— Да, вече имам такива.

— Я виж ти, отрано си започнала.

Изтрих сълзите си с ръка и тъкмо се готвех да разкажа на Валерия за отчайващото положение, в което неволно се бях озовала, влюбвайки се в гаджето на моята приятелка и така неволно бях направила трима души нещастни, но в същия момент ни прекъсна Людмила, която с рязък повелителен жест ме извика да вляза отново в салона.

— Когато искаш, ела на почивка в Таормина. На двайсет метра под водата проблемите изчезват... уверявам те — прошепна ми Валерия, като ме настърчаваше да вляза в мрачното помещение.

Валерия беше истинска прелест. Очарователно момиче, на което можеше да се разчита. За разлика от нея матриаршите бяха намръщени и сериозни. Деметер отново бе стисната вълшебната си пръчица. Просто не бяха приели оставката ѝ.

В качеството си на домакиня Людмила взе думата:

— Селене, не сметнахме за тежко провинение непослушанието ти, предвид това, че си била използвана от Черната дама. Въпреки това решихме, че характерът и съдбата ти ни задължават да вземем мерки за личността ти.

Сърцето ми прескочи и не можех да спра да питам:

— Съдбата ми? Каква е съдбата ми?

Матриаршите тревожно се спогледаха. Ингрид се намеси, опитвайки се да успокои положението:

— В действителност съдбата ти, мила, е доста пагубна. Ще предизвикаш смърт и разруха.

— Смърт и разруха? — повторих невярваща, като погледнах майка си.

Деметер издържа на погледа ми и отвърна:

— Селене, пророчествата и съдбите могат да бъдат разглеждани от различен ъгъл. Като магьосници Омар сме длъжни да познаваме съдбите на дъщерите си, макар че сме длъжни също така да сме предпазливи и да не приемаме като фатално всяко едно твърдение. Понякога съдбите се сбъдват, като въвличат със себе си и други съdbи, а понякога смъртта върви ръка за ръка с надеждата.

Почувствах се ужасно и изгледах всички с нескрит упрек.

— Значи, вие сте знаели. Знаели сте, че ще извърша нещо осъдително, но не сте знаели какво, защо и с каква цел и затова не сте ми попречили, нито сте ме предупредили. Част съм от някаква поредица от взаимносвързани събития, част съм от нещо като опит.

Деметер пребледня и аз набрах смелост:

— Виновни сте, колкото и аз.

Деметер ме помоли да се успокоя и се съгласи с мен:

— И ние стигнахме до това заключение и по тази причина Съветът реши да не приема оставката ми, а твоето наказание ще бъде да внимаваш и да се пазиш в бъдеще.

— Да се пазя ли?

— С Ингрид ще се заемете да събирате всяка информация за Черната дама, за да се предвидят и предотвратят бъдещи нападения. По този начин ще се предпазиш от нея, както ще предпазиш и нас.

Останах без думи. Това предполагаше да сменя града, да зарежа следването, да изоставя Мерицел, но най-вече... да се отдалеча от Гунар.

— Но... — опитах.

Деметер ме срази с погледа си.

— Върни се в Барселона и скоро ще получиш наредждания.

— Не мога да зарежа всичко заради...

— Селене! — изкрештя Деметер с авторитет, способен да строи мирно цяла хунска войска.

Замълчах и се оттеглих с церемониалния поздрав с думи на античния език. Лукресия ме предупреди, преди да затворя вратата:

— Селене, волята ти може да властва над тъмната страна на духа ти.

Една през друга не спираха да ми напомнят, че съм лесна и изкусителна плячка за Одиш.

Искаше ми се да спя тази нощ при Валерия и да приказваме надълго и нашироко за дилемата любов и приятелство, но вместо това бях в една стая с майка ми. Бях й много обидена.

— Няма да се мръдна от Барселона, чу ли?

— Ще говорим за това по-спокойно някой друг ден.

— Защо ме изпрати в Урт?

— За да направиш репортажа.

— Лъжа! Изпрати ме, за да видя със собствените си очи какво бях предизвикала с безразсъдството си.

— Може би...

— А после ме измами, за да дойда тук.

— Възможно е.

— Как искаш да ти вярвам, ако не ми казваш цялата истина?

— Ти също.

— И какво искаш да знаеш?

— Това, което всяка майка би искала да знае — как върви следването, кои са ти приятелите, дали си влюбена, за какво мечтаеш.

— Кога искаш да си поговорим?

— Сега например.

Деметер изобщо не предразполагаше към откровения. Заля ме с безброй въпроси. Беше сериозна, педантична, не се разчувстваше, не вдъхваше съпричастност. Опитах, но не можах. Отговорът ми беше толкова сух, колкото и въпросът ѝ:

— Не успях да се ява на три изпита и са ми дали отсрочка.

Деметер ме прониза с поглед.

— И затова ли отчаяно не искаш да напуснеш града?

Поколебах се за миг. По-скоро бих умряла, отколкото да споделя с Деметер любовното си увлечение.

— Една приятелка се нуждае от мен.

— Коя приятелка?

— Мерицел.

Деметер рязко промени напълно отношението си и внезапно прояви жив интерес:

— Какво ѝ е?

— Има проблеми.

— От какъв характер?

— Ами несподелена любов...

— Разстроена ли е? Депресирана?

— Да.

— А храни ли се?

— Не много.

— Спи ли?

— Зле, има кошмари.

Деметер изглеждаше притеснена.

— Грижи се за нея. Много се грижи. Това момиче е силно уязвимо и се нуждае от някой като теб, да ѝ подаде ръка.

Подразних се. Деметер се притесняваше повече за Мерицел, отколкото за мен. Може би видът ѝ я беше трогнал? А може би я бе трогнала нейната беззащитност?

В определени моменти бях убедена, че Деметер не би искала дъщеря като мен за нищо на света. Бях никаква грешка.

Грешах и бях на грешен път.

Трябваше да намеря решение.

ГЛАВА ШЕСТА ОТНОВО СЪДБАТА

Когато се върнах с куфара, бях готова веднъж завинаги да забравя Гунар и да се отдалеча от Мерицел. Съжителството с нея означаваше да виждам по всяко време Гунар. Беше ненужно страдание, истинско мъчение.

Мерицел обаче не ми позволи. Посрещна ме радушно и ме целуна с думите, че се нуждае от мен, че без мен апартаментът ще изглежда тъжен и празен.

Само за една седмица състоянието на Мерицел се бе влошило много. Беше загубила руменината по страните си и блясъка на златистите си очи. Реших да остана, докато оздравее.

Карла ми разказа, че тя била прекарала целия уикенд в леглото, слушайки музика, в компанията единствено на Лола. Нямаше анорексия, но имаше всички явни признания на депресия — не вчесваше косите си, забравяше да се къпе, не галеше домашната си любимка, страдаше от безсъние и хвърляше мръсните и измачкани дрехи в гардероба. Беше спряла да се интересува от външния си вид, от храната, от лекциите и от рисуването, а една сутрин открих, че бе спряла дори да храни хамстерчето, което се луташе гладно и изоставено из къщата.

Състоянието й ставаше тревожно и аз се замислих дали да не потърся някой обикновен лекар, защото познавах само лекарки Омар, а Мерицел отказваше да бъде прегледана от някоя от тях, от страх да не се разкрие, че е бременна.

Насила я карах да яде, а с помощта на Карла й приготвяхме витаминозни концентрати. Карла беше променила отношението си и изглеждаше искрено загрижена. Тя лично предложи да се свърже с бащата на Мерицел и ме помоли междувременно да не я губя от поглед. После се опита да я наಸърчи и я убеди да отиде на вернисаж в Пасео де Грасия^[1], както правеше преди. Мерицел се съгласи, прибра поканата в чантата си и излезе от къщи, но след няколко метра свърна

и тръгна в друга посока. Предпазливо я проследих и установих, че вместо да отиде в изложбената зала, се вмъкна в едно кафене. Зяпаше лампите на тавана, цяла вечност бъркаше захарта в чая си и броеше секундите и минутите, които оставаха, за да стане време да се върне у дома и да изльже Карла за изложбата, на която така и не отиде.

Беше изненадващо откритие. Сладката Мерицел лъжеше. Както лъжеше Карла, така можеше да лъже и мен. Може би продължаваше да се вижда с Гунар. Тази мисъл така се загнезди в съзнанието ми, че се превърнах в нейна охрана и страж.

Затова не ме изненада толкова разкритието една сутрин, когато влязох в стаята ѝ, за да нахрания Лола, и намерих скрития куфар. Беше в гардероба, подреден и готов със зимни дрехи: дебели ботуши, две книги, плик с пари и паспорт. Разлистих книгите, едната беше пътеводител на Исландия, а другата кратък сборник с исландски саги. Трябаше да седна, за да не припадна. Подготвяше се да избяга заедно с Гунар!

Престорих се, когато влезе в стаята си. Казах ѝ, че никъде не откривам Лола, което впрочем си беше самата истина. Двете заедно се заехме да я търсим и я намерихме свита и примряла от глад под един стол. Мерицел се разнежи, но не отдели много време да се занимава с животинчето. Сподели ми го с думите:

— Ще се грижиш ли за нея, докато ме няма?

— Къде отиваш? — не се стърпях и се издадох. Гласът ми прозвучава рязко.

Мерицел погледна часовника си, отклони погледа си към закачалката и внезапно стана нервна.

Тайно видях, че на закачалката в гардероба ѝ, прикрита между други дрехи, висеше риза на Гунар.

— Имам уговорка с татко да се срещнем в едно кафене. Карла се е свързала с него и той иска да ме види.

Хитро се приближих до закачалката и вдиших парфюма на Гунар, преди да хвана под ръка Мерицел.

— Ти си бременно и болна. Трябва да те прегледа лекар.

Но Мерицел се отскубна с изненадваща бързина и се сбогува:

— Добре съм. В отлично състояние съм.

Щом останах сама, свалих от закачалката ризата на Гунар и я сложих до лицето си в опиянение от допира и мириза ѝ, тогава

забелязах, че има дупка. Някой беше изрязал фигурка с формата на кукла.

Тичешком излязох след Мерицел. Вече не можех да ѝ вярвам. Проследих я, без да ме види. Отмина кафенето и спря едно такси. Не успях да спра друго навреме и извърших нещо забранено — бях толкова погълната от поведението на Мерицел и толкова убедена, че има среща с Гунар, че изрекох заклинание за илюзия и я проследих с моя мотор.

Колкото повече Мерицел сменяше такситата едно след друго, толкова повече аз се изнервях. Последната от трите коли, които взе, спря пред гара Север. Мерицел плати на таксиджията и влезе в старото хале. Изкачи стълбите и там, в кафенето на гарата, на същата маса, на която седях аз преди един месец, я очакваше Деметер.

Щом я видя, я прегърна и целуна с нежност, която никога не бях забелязала в отношението ѝ към мен. Наблюдавах сцената от вратата. Не се осмелявах да помръдна. Какво ставаше? Защо Мерицел се срещаше с майка ми, както би го направила всяка Омар след телепатично повикване. Защо майка ми я беше посрещнала с толкова загриженост, с толкова обич? За какво ли говореха? Какво криеха?

Обърнах се и се прибрах в апартамента, питайки се коя всъщност е Мерицел.

Действително, след като обърнах чекмеджетата и гардероба, открих това, което търсех — *атамето*, ясеновата ѝ пръчица, *пентаграмата* и изрязаната кукла от ризата на Гунар със защит кичур от нейната коса. Беше направила заклинание за притежание.

Мерицел беше магьосница Омар като мен, Деметер и Карен. Не беше невинно момиченце. Беше подчинила волята на Гунар, използвайки магия. Затова Гунар ме бе отблъснал, затова беше пленник на Мерицел, макар и да не я обичаше.

Извадих една запалка и изгорих гневно куклата.

Защо Деметер ме изльга, като ми каза, че ще деля квартира с две простосмъртни студентки, когато в действителност Мерицел беше магьосница Омар? Защо не можах да гооловя, та нали магьосниците Омар се разпознаваме помежду си чрез погледа и жестовете? Защо

Мерицел никога не ми го каза и ме накара да вярвам, че няма тайни от мен?

Отчаяна, направих едно последно проучване. Обадих се в Андора на предполагаемия адрес на Мерицел. Там не живееше никакъв Салас, не познаваха нито него, нито дъщеря му. Затворих и се изправих пред Карла, която изумено гледаше стаята на Мерицел, преобърната наопаки от мен.

— Какво си направила? — ме укори тя.

— Ами ти, ти какво направи? — въстанах аз. — С кой баща на Мерицел си говорила ти?

Карла погледна часовника си притеснена.

— Сега нямам време да ти обяснявам, на среща съм.

Но аз не ѝ позволих да тръгне.

— В кое село Ордино си била ти с нея?

Карла хвърли бърз поглед на *атамето*, на пръчицата, *пентаграмата* и сведе очи.

— Добре де, вече го знаеш, Омар сме.

Не можех да повярвам.

— И ти ли?

— Ами разбира се! Дъщеря съм на Ана, материаршата на мравките. Или си мислеше, че Деметер ще те остави с коя да е простосмъртна.

— Искаш да кажеш, че Деметер ме е изпратила с вас, за да ме държите под око.

— Горе-долу.

— Как така, „горе-долу“?

Карла изведенъж стана много сериозна.

— Слушай, глезло. Ти отиде твърде далеч. Деметер сметна, че най-доброто решение е да живеем трите заедно.

Едва тогава проумях някои слuchки, които ми се бяха сторили любопитни.

— Ти ли предупреди майка ми за неразрешеното използване на магията?

— Разбира се.

— И Деметер се свърза с теб в нощта на Имболк, за да узнае дали сме добре?

Карла потвърди.

— Сигурно ти си я предупредила и за това, че се маскирам на Черната дама?

— Мерицел беше много уплашена.

— Чудесно, а сега Мерицел докладва на Деметер за мен.

Карла възрази:

— Аз помолих Деметер да се заеме с Мерицел. Изплъзва ни се от ръцете.

— Не схващам връзката. Кой кого пази? Кой кого наблюдава?

Карла започна да прибира личните вещи на Мерицел.

— Ти си силна. Мерицел — слаба. Ти си неблагоразумна, а Мерицел — страхлива. Ти си смела, а Мерицел — плаха. Комбинацията подейства. Взаимно си помогнахте.

Малко по малко започнах да разбирам.

— Деметер ме е изпратила в това жилище, за да защитавам Мерицел?

В потвърждение на думите ми Карла поясни:

— По-точно да служиш като щит на Мерицел. Нещо като гръмоотвод.

Сравнението ми се стори ужасно.

— Ами ти като каква се явяваш?

— Аз наблюдавам и се разпореждам.

Почувствах се като затворничка, която е открила камера в килията си. Биг брадър контролираше всичките ми действия.

Карла повдигна рамене.

— Вие двете си помагате, а аз постоянно се грижа да сме добре защитени, така че никой отвън да не се намесва в живота ни.

— Искаш да кажеш, че сме омагьосани и трите? Затова не ви разпознах като Омар.

Карла се усмихна.

— Досега планът действаше, независимо от проблемите, които ни създадоха твоето безразсъдство и прекалената ти общителност, но това се очакваше. Онова, което не беше предвидено, бе Мерицел с нейното глупаво влюблване и анорексията.

Почувствах се като марионетка, предмет в ръцете на майка ми, която е предвиждала всеки мой ход от своеенравното ми поведение.

— Наше задължение е да я защитаваме — добави Карла.

— Да защитаваме Мерицел? От какво?

— Майка ѝ е умряла, за да я защити. Явно е, че Одиш са я преследвали.

— Значи е вярно, че майка ѝ е умряла.

Не беше голяма утеша, но все пак... Поне приятелката ми — или тази, която смятах за такава, не се оказа пълна лъжкиня.

— Тя е самотна, много разстроена от случилото се, с крехко здраве и със съдба, за която пророчиците са предсказали, че ще е от решаващо значение за жените Омар. Трябва да я пазим.

Постепенно схващах. Мерицел беше важна. Беше Омар с блъскава съдба, а не като мен, обречената на жалката недостойна роля да послужа само за защитна броня на великата Мерицел. Майка ми ме беше използвала за примамка, като гръмоотвод, като... *спаринг-партньор*.

Избухнах:

— Свърши се тая. Чу ли? Край! Писна ми да решавате коя съм и какво да правя. Отсега нататък всеки да се защитава сам, както може. Мерицел да се заеме със себе си и да се оправя със съдбата си.

Карла се уплаши.

— Какво ще правиш?

Беше ми напълно ясно какво искам да правя, след като вече се бях запознala с Гунар, а сега никой и нищо не ми пречеше.

— Изчезвам.

Сложих няколко дрехи в един сак, взех си документите и тъкмо когато пъхах и атамето, ме спря вик:

— Не! Не го прави!

Беше Мерицел. Лицето ѝ бе изкривено, очите ѝ кървясали, а ръката ѝ стискаше дръжката на вратата така, както хищник стиска в ноктите си жертва. Тя знаеше. Знаеше за чувствата ми към Гунар, знаеше, че съм предала нашето приятелство и че ще отида при него. Знаеше го. Прочетох го в погледа ѝ и разбрах, че се е преструвала през цялото време.

— Не отивай при него, не можеш да ми причиниш това!

Карла се намеси, опитвайки се да успокои Мерицел:

— Успокой се, в твоето състояние не бива да...

Мерицел отблъсна Карла с неочеквана решителност и сила, изненадващи за външността ѝ на слабо и беззащитно същество.

— Махай се!

— Аз нося отговорност за вас. Не мога просто да си тръгна и да те оставя така.

Мерицел отчаяно настоя:

— Остави ни, Карла, остави ни сами. Гунар засяга само нас двете със Селене.

По природа кротка и блага в момента Мерицел се бе разгневила ужасно, в изражението и в напрегнатото ѝ тяло се долавяше сдържана ярост, която ме изплаши.

Стоях нащрек, стисната атамето си в ръка. Карла ни гледаше, ту едната, ту другата, и очевидно се колебаеше какво да стори. Тя също усещаше враждебността, която виташе във въздуха. Тогава аз наклоних везните.

— Това е въпрос между Мерицел и мен.

— Ама...

— Отивай на срещата. Предпочитаме да сме сами.

Двете с Мерицел се изправихме една срещу друга, очи в очи. Тя продължаваше да стиска дръжката, а брадичката ѝ потреперваше. Аз с кинжала в дясната ръка и в защитна позиция не свалях погледа си от нея, без да се страхувам, като се мъчех да не позволя чувството за вина да стопи решителността ми. В момента, когато Карла затръшна вратата, Мерицел побесня, изпаднала в пристъп на ярост.

Без да ми даде възможност да реагирам, като разразило се торнадо, тя започна да хвърля по мен всеки предмет от стаята, който ѝ попаднеше под ръка, да къса завесите, да обръща чекмеджетата, да бута книгите от рафтовете и да им къса страниците. Опитах се да ѝ попреча, но тя, сякаш придобила силата на сто вешци, с един удар ме запрати към стената. Почувствах се безсилна пред този неин пристъп на изригваща ненавист. Донякъде я разбирах, но не биваше да се оставя да ме сплаши. Прекалено дълго се бях заблуждавала, вярвайки на привидната ѝ беззащитност.

— Гунар е мой! — успя накрая да изкреци в лицето ми Мерицел, задушавана от гняв.

Застанах пред нея, без да трепна.

— Гунар обича мен и ти го знаеш.

Неспособна да понесе истината, Мерицел започна да си скубе косите, а от гърлото ѝ излезе пронизителен вик:

— Проклета да си! Проклети да сте и ти, и Гунар!

Никога не бях вярвала, че болката може да се изрази толкова убедително. Но това нямаше да ме накара да си променя решението, бе твърде късно. Пък и тази среща нямаше да доведе до нищо. Мерицел не беше в състояние нито да говори, нито да разсъждава. Не търсеше утеша, не искаше успокоение. Ако останех, щях само да се поддам на съчувствието. Взех си сака и се упътих към вратата. Мерицел ми препречи пътя.

— Остави ме да мина — помолих я аз.

— Няма! Не искам!

— Ще мина, искаш или не — предупредих я аз.

Мерицел посочи оръжието ми.

— Какво? Ще ме наръгаш с атамето си ли? Затова ли си толкова смела?

Тогава направих нещо, за което цял живот щях да съжалявам. Понякога човек върши неща, които са проява на безсмислен, излишен героизъм. Случаят беше точно такъв. Подадох ѝ свещената си кама — атамето, което бе поверено лично и само на мен. Реших, че това е начинът да се отърва от клана, от жените Омар и от дълга си към тях, и сложих съдбата си в нейните ръце. Признавам, постъпих неразумно. Предизвиках съдбата с дързостта си. Подадох ѝ ножа откъм дръжката, с острие, насочено в гърдите ми.

— Убий ме, но това няма да промени нещата, няма да спреш Гунар да ме обича.

С изхвръкнали от орбитите очи, Мерицел стисна позлатената дръжка на кинжала и решително протегна ръка. Втренчих се в очите ѝ. Дълбоко в душата ѝ отгатнах страх, беззащитност и колебание. Водеше ужасна вътрешна борба, цялата трепереше, а зъбите ѝ тракаха, но аз не можех да ѝ помогна. Накрая ръката ѝ се отпусна и разтърсвана от плач, Мерицел свали оръжието и ме пусна да мина.

Излязох, без да поглеждам назад. Без да се сбогувам, без да се извиня.

Бях ядосана от разкритията, които бях направила. Животът ми се бе окзал лъжа. Майка ми ме мамеше, приятелката ми ме мамеше и аз самата се мамех.

Докато вървях по улицата, нещата взеха да ми се проясняват и погледнах на Мерицел и на отношенията ни в друга светлина. Дотогава винаги бях смятала, че тя е самата невинност и че не знае тайната ми.

Сега обаче разбрах, че съм се лъгала. Откога ли знаеше? Може би... Пред очите ми притъмня, като си спомних разговора между мен и нея в нощта, когато с Гунар се влюбихме. Разбрала го е още тогава. Знаела го е от първия момент. Мерицел си е играла с мен, с чувството ми за вина и с пошлия номер, че е бременна, за да ме отдалечи от Гунар. Аз я съжалявах, без да знам, че е Омар, че беше престъпила свещените закони на Омар, които забраняваха използването на магия за лични облаги, а тя бе омагьосала Гунар с помощта на дрехата му. Защо бях толкова сляпа?

Нуждаех се единствено от потвърждение, от едно простишко потвърждение.

Позвъних с разтуптяно сърце. Гунар ми отвори вратата, но почти не го познах. Състоянието му се беше влошило, бе отслабнал, с разчорлена коса и гъста, неподдържана брада. Веднага щом ме видя обаче, очите му блеснаха с онази чувственост, която го издаде. Бавно се освобождаваше от примката, която бях скъсала с изгарянето на куклата, с чиято помощ Мерицел го държеше като пленник.

— Кажи ми едно нещо, само едно — помолих го. — Мерицел знаеше ли, че аз съм другата?

Гунар потвърди:

— Казах ѝ го първата вечер.

Обзе ме пристъп на ярост.

— Не е бременна, изльгала ни е!

Разкритието беше изненада и за Гунар. Бе думата на Мерицел срещу моята, но той премисли и повярва на мен. Хвана ме веднага за китката и ме придърпа към себе си с недоверие, сякаш бях очакван призрак. Обгърна ме с ръце и ме зацелува нежно, страстно, отчаяно... И цялото време, в което се бяхме мъчили да се отречем от чувствата си и да се откажем един от друг, изведенъж изплува и заля всичките ни сетива.

Не отваряхме, когато звъняха на вратата, не вдигахме телефона, не забелязахме разразилата се буря. Не помня нито блясъка на светковиците, нито тътена на гръмотевиците. Тази нощ светът престана да съществува.

Останах у тях. Може би два дни, може би три. Защо да отброяваш времето? Не ни интересуващо нито часът, нито сезоните, нито цикълът ден-нощ. Не се вълнувахме дали през прозореца прониква досадното пролетно слънце, или навън небето е обсипано със звезди. Беше ни безразлично дали ще вали, гърми, или земята ще се продъни. Съществувахме само ние двамата и нашата любов.

Гунар ме приспиваше с песните си и ми разказваше прекрасни саги за своя остров, покрит с гейзери и вулкани. Гласът му беше толкова упойващо сладък, че затварях очи и, и се пренасях в стръмните фиорди — полускрити в мъглата, в променливите хълмове, населени от троли и дракони, и си представях, че се къпя до тези невероятни гейзери, извиращи като по чудо от земята и заливащи с пара ледените долини. И малко по малко се влюбах в тези пейзажи, по които толкова тъгуваше той.

— Чувствам се като *хайнекар* във Валхала, който всяка нощ чезне в любовната схватка и всяка сутрин се събужда със звука на твоя повик на валкирия.

— Един *хайнекар*? Във Валхала? — питах аз, вече започнала да свиквам с викингските метафори на Гунар.

— Аз съм воин, дошъл в рая, а ти си смела дъщеря на Один и ще ме обичаш вечно.

— Ти не беше ли Один?

— Ако предпочиташ, можеш да бъдеш моят кон.

— Не, благодаря, че има осем копита.

— Ами качвай се тогава и се дръж здраво.

И в нашите мечти аз язех в облаците на гърба на бързия Слейпнир, обгърнала тялото на Гунар, а той ми показваше езерото Люгарин, обитавано от едно чудовище; вулканът Снайфелсшюкъл, който води до центъра на Земята; кипящите води на пещерите Грхотагжа и водопадите Годафос, откъдето исландците хвърлили своите езически богове. Всички тези места ми бяха вече познати от толкова честото им споменаване и усещах същата носталгия да ги видя, като тази на Гунар.

После препусках на крилете на мечтанията на Гунар и се пренасях към мястото, открито от неговия прадядо Ерик Червения. Към студената Гренландия, където викингите пристигнали на корабите си преди хиляда години, изписали своите руни и срещнали инуитите,

ескимосите, които пътували с шейни, теглени от кучета, и ловували тюлени и мечки, засищали глада си с месото им, използвали маста им, за да се топлят, и се обличали с кожите им.

И нашите мечти достигаха връхната си точка на една бяла територия — непокътната, негостоприемна и красива.

Една ледена пустиня.

Но единението ни бе за кратко. Въпреки че Гунар изключи телефона и не отваряше на позвъняванията на вратата, а аз започнах да получавам настоятелни телепатични повиквания от Деметер, на които първоначално отказвах да отговарям, но накрая те зазвучаха в главата ми така остро и пронизително, че предизвикваха силно главоболие. Не можех да ги блокирам, не можех да се изключа напълно от света и бях принудена да оставя топлата прегръдка на Гунар и да се изправя пред майка си.

Страхувах се да напусна четирите стени на дървения подслон. Нещо ми подсказващо, че щом кракът ми стъпи навън, ще се разрази страшна буря. Така и стана.

Преди да тръгна, помолих Гунар да ме чака. Щях да се върна.

Деметер беше ядосана и в потиснато настроение. По очите ѝ познах, че нещо ужасно се е случило. Посрещна ме подозрителна, резервирана и с вид и поведение, издаващи влудяваща студенина. Държеше в ръка изрезка от вестник, но преди да ми я покаже, ме попита от упор:

— Ти ли беше? — в гласа ѝ прозвуча строга обвинителна нотка, която не бях чувала досега.

— Аз ли?

— Спречка ли се с Мерицел?

Не можех да отрека, но враждебността ѝ ме накара да заема отбранителна позиция.

— Не ти пука, изобщо не ти пука за мен.

— Напротив, пука ми, и то много.

Ядосах се.

— Затова ли ме използва като щит на важната Омар, предназначена за големи геройства?

— Вече не.

— А, не? Колко жалко! Сигурно оракулите са объркали нещо съдбата ѝ.

Майка ми беше изненадващо спокойна и невъзмутима.

— Може би да.

Погледнах я предизвикателно.

— Може ли да знам какво готви съдбата на крехката Мерицел, че всички трябва да я пазим?

Деметер стана напрегната.

— Да зачене избраницата.

— Искаш да кажеш, че ще стане майка на избраницата от пророчеството?

— Така предричаха оракулите в звездния ѝ хороскоп.

Усетих, че ми се зави свят. Мерицел беше белязана да е майка на избраницата от пророчеството? Тогава може би бременността ѝ не е била измислена... Уплаших се. Изражението на Деметер не вещаеше нищо добро.

— Защо ме извика?

Отговорът на Деметер отново ме обърка:

— Преди да е станало късно, кажи ми истината, Селене. Ти ли беше?

Въпреки че се чувствах виновна за случилото се, притеснението ми надделя. Бях неспособна да продумам.

Деметер разгъна изрезката от вестник и ми я подаде, като ме предупреди:

— Трябва да се скриеш. Отсега нататък не бива да разговаряш с никого, нито да мърдаш от мястото, което аз ти посоча.

Дръпнах от ръцете ѝ изрезката и видях снимката на Мерицел под заглавие:

МЛАДА ЖЕНА УМИРА ПРИ СТРАННИ ОБСТОЯТЕЛСТВА.

Следваше кратката хроника, която погълнах за секунди:

Младата Мерицел Салас, студентка по изобразително изкуство, бе намерена мъртва в студентската си квартира,

която деляла с две съквартиринки. По тялото ѝ е открита рана от хладно оръжие, а в стаята на жертвата, както и по тялото и са установени белези от оказано насилие. Полицията се е притекла по сигнал на съседите. След като намерили трупа и запечатали помещението, полицайт взели показанията на студентката Карла Росел, която е отсъствала и в момента на събитието не е била на местопрестъплението. Макар и да не изключва грабеж или друг мотив, полицията издирва Селене Циноулис, една от съквартирините на Мерицел Салас, чието местонахождение до момента остава неизвестно.

Помислих си, че е някаква шега, някаква зловеща, зле скальпена лъжа. Снимката на Мерицел беше стара и на нея тя бе усмихната и изпълнена с жизненост. Вместо това в статията се говореше за младо момиче, убито преди три дни с хладно оръжие, за смъртоносна рана, а мен споменаваха като заподозряна. Грешаха. Онемяла, отправих умоляващ поглед към Деметер, с надеждата, че ще разсее страховете ми, но сериозният ѝ вид само потвърждаваше истинността на случилото се.

— Една съседка се обадила в полицията, като чула викове, удари, шум от падане. Когато полицайт пристигнали в къщата, намерили Мерицел безжизнена на леглото, пронизана в сърцето с твоето атаме.

— Не може да бъде... не е възможно — промълвих, без да мога да заплача.

Майка ми продължи:

— В стаята всичко било опустошено, разхвърляно и обърнато с краката нагоре. Мерицел имала драскотини по лицето, а под ноктите ѝ кичури коса. Очевидно е имало борба.

— Да, вярно е, че се скарахме — измънках объркано аз, — но не съм ѝ посягала, не съм я наранила.

— Карла твърди, че когато излизала, ти си била с кинжала в ръка. Възмутих се:

— Да не би Карла да смята, че съм била аз?

Деметер мълчеше. Потреперих. И тя ли се съмняваше в мен?

— Не си повярвала на Карла, нали?

— Ситуацията беше много тежка, а и ти не отговаряше на повикванията ни.

Не можех да го асимилирам. Човек трудно проумява мисълта за смъртта, особено когато те измъчва чувство за вина, а и родната ти майка се рови в съвестта ти.

— Мислиш, че съм била аз?

Деметер не отрече:

— Къде беше през цялото това време? Защо се покри?

— Не се скрих, а забравих за всичко.

— Опитай се да разсъждаваш спокойно, Селене, всичко те сочи като виновна.

Опитах, но главата ми бучеше и не бях в състояние да мисля ясно.

— Това е невъзможно, Мерицел не може да е мъртва... Това е ужасно...

Деметер поклати глава.

— Видях я с очите си. Беше наистина ужасно.

Беше невъзможно собствената ми майка да се е усъмнила, трябваше да има доказателства, които да разкрият истинския виновник.

— Ами аутопсията?

— Доктор Бауман отиде да направи аутопсията, като се представи за неин личен лекар. Атамето било забито право в сърцето ѝ. Освен това Мерицел била цялата надупчена като решето. Първоначалната диагноза на съдебните лекари сочи наркозависимост — била почти напълно обезкървена.

— Одиш?

— Така изглежда.

Това означаваше, че цялата ѝ отпадналост и слабост не са се дължали на любовна мъка или на предполагаемата анорексия. Била е жертва на Одиш, която бавно е изсмукувала кръвта ѝ и е изпивала жизнените ѝ сили.

— Баалат? — прошепнах с тънък глас.

— Да, така мислим и ние — увери ме Деметер. — Но това вече не е толкова важно. Трябва да ти променим външния вид и да ти дадем нова самоличност.

Дойде ми прекалено много. Мерицел беше мъртва, някаква Одиш дебнеше наоколо, а аз бях заподозряна в убийство.

Деметер се надигна от масата в кафенето, хвана ме под ръка и проявявайки изключителна предпазливост, ме заведе в тайна квартира. Вървях като сомнамбул, оставила съдбата си в нейните ръце. Оставил се да ме командва, да ме насочва и да ме води където поиска. Както винаги.

Карла подреждаше вещите на Мерицел със зачервени от плач очи. Беше натрупала нещата ѝ върху леглото. Там бяха картините ѝ, недовършените комикси, книгите за Исландия и малката Лола, уплашена и свита на кълбо вътре вътре в клетката. Спомних си за молбата ѝ. Последното нещо, за което ме помоли, когато беше още жива: „Докато ме няма, ще се грижиш ли за Лола?“

Сега нея я нямаше. Повече никога нямаше да я видя. Извадих Лола от клетката и я погалих, а през това време сълзите ми капеха върху телцето ѝ. Най-накрая плачех.

— Как може да се преструваш, че ти е мъчно? — обвини ме Карла. — Как може да си толкова долна?

Пребледнях и потърсих подкрепа от Деметер, но тя стоеше настани, наблюдаваше реакцията ми, без да се намесва.

— Обвиняваш ли ме?

Карла беше възбудена.

— Ти държеше атамето си в ръка, когато ви оставил. Един час по-късно Мерицел е намерена мъртва с кинжала, забит в сърцето ѝ.

— Не бях аз.

— Беше в стаята ти, на леглото ти, а цялото ѝ лице в драскотини, отскубнати кичури коса и с мокри от сълзите страни...

Чувствах се зле, много зле, но избухнах срещу Карла и Деметер:

— Мерицел подлудя. Не искаше да ме пусне да си ида и започна да чупи всичко и да си скубе отчаяно косите.

— Защо? — поинтересува се Деметер.

— Защото Гунар ме обича. Обича мен.

Карла ме посочи:

— Той беше гадже на Мерицел, а тя ѝ го задигна, затова се скараха и накрая я прониза с атамето.

Искаше ми се да умра. Не беше възможно преживяното от мен да изглежда толкова неубедително и несъстоятелно, че дори аз самата да

се усъмня в думите си. Как е възможно някой — освен мен — да мрази милата Мерицел.

Кой се е карал с нея? Кой се е бил с нея? Кой ѝ бе отнел любовта? На кого беше атамето? Всичко сочеше мен за виновна.

Деметер изрецитира официалната версия с досада в гласа:

— Съседите се обадили в полицията заради караницата и крясъците... Казват, че е имало някой при нея, когато е починала. Казват, че е викала за помощ, крещяла, но не видели никого.

Просветна ми. Никой не ме беше видял.

— Виждаш ли? Аз не бях тук, тръгнах си веднага.

Въпреки това Карла ме посочи с показалец.

— Ти си била!

Запуших си ушите с ръце. Не исках да слушам повече обвинения. Не можех да издържа на тези жестоки нападки.

— Ами атамето? Как се озова твоето атаме в тялото ѝ? — попита Деметер. — Една Омар никога не се разделя с атамето си, нито пък го дава на друга магьосница.

Карла тръгна заплашително към мен.

— Ти си я убила. Ще отговаряш пред матриаршите.

Обърнах се към Деметер:

— Кажи, че не е вярно.

Но Деметер не я опроверга.

— Трябва да изложиш твоята версия. Карла вече изложи своята.

Ще има процес. Ще бъдеш съдена справедливо.

— Не искам да бъда съдена. Аз съм невинна.

Деметер ме погледна остро.

— Не забравяй, че полицията те издирва и че вече ми създаде много проблеми. Прекалено много.

— Проблемите са си мои.

— И аз ги разрешавам, но преди го правех, защото вярвах в теб.

— А сега не ми вярваш? Аз съм същата, казвам истината, не съм убила никого, не съм използвала нито сила, нито магия. Когато си тръгнах, Мерицел беше жива.

— Ще докажем невинността ти, ако имаш доказателства, но моята репутация ще бъде опетнена завинаги.

Това било значи. Деметер ме намесваше във войните си, възползваше се от мен като някаква пешка, хвърляше ме в епицентъра

на урагана и ме укоряваше за провалите си. Вълнуващо се единствено за властта, племето и клана.

— Приготви си нещата, Селене, веднага ще тръгнем оттук.

— Къде?

— На сигурно място, докато не бъдеш съдена от племето.

Обзе ме силно безпокойство. Ако Омар свикаха съд, който да разглежда моя случай, щях да съм изолирана с месеци, щяха да ме разпитват и целият ми живот щеше да е подложен на анализи и съмнения. Щяха да направят дисекция на връзката ми с Гунар минута по минута, щяха да разкрият измамата, заклинанието, провокацията и вината ми. Нямаше да го понеса.

— Не искам да ме съдите!

— Не ме карай да употребявам сила — предупреди ме Деметер.

— Всичко ще стане много дискретно.

Намразих я.

Не исках да съм като нея, нито да прекарам остатъка от живота си, използвана за политическите ѝ амбиции и цели.

Исках да избягам надалеч, да обичам Гунар и да забравя, че някога съм била магьосница.

И точно това сторих.

* * *

Селене рязко спря колата и отпусна глава на волана.

— Напълно съм изтощена.

Анаид осъзна, че майка ѝ бе шофирала дълго и беше спряла на паркинга на крайпътен мотел. Бавно се протегна и раздвижи вдървените си ръце и крака. Историята на Селене я беше погълнала дотолкова, че не си бе дала сметка за изминалите часове.

Трагичната смърт на Мерицел я държеше все още в шок.

— Нещо не разбирам. Ако на Мерицел ѝ е било отредено да е майка на избраницата, защо ти стана?

Селене замълча и слезе от колата. Много внимателно взе малък куфар и отвърна уклончиво:

— Понякога съдбите се преплитат.

— Но Мерицел била ли е бременна?

Селене затегли куфара и въздъхна.

— Така и не попитах.

— Защо?

— Защото има неща, които е за предпочитане да не научаваме.
Никога ли не ти се е случвало?

Анаид си припомни времето, когато вярваше, че майка ѝ Селене е избраницата, а около нея се шумеше много за предполагаемото ѝ предателство. Беше вярно. Не искаше да пита, не искаше да знае нищо, за да не се отчайва и да не престава да я обича.

Преди да влязат в малкия хотел, Селене я предупреди:

— Не забравяй, че имаме нова самоличност. Отсега нататък се казваш Джулия Фаур, а аз съм Тереса Мур.

Анаид сподели своето колебание:

— Знаеш ли, за миг, само за един миг си помислих, че съм дъщеря на Мерицел.

На свой ред Селене остана с отворена уста.

— Защо?

— Защото ти и аз сме много различни.

Селене повдигна брадичката ѝ с ръка и я принуди да я погледне в очите.

— Само ме погледни и ме чуй внимателно. Обичам те повече от всичко на света, повече и от себе си. — И силно, отчаяно я целуна.

— Мамо! — засрами се Анаид, докато се отскубваше.

И се огледа наоколо да се увери, че никой не е видял.

Срамуваше се от тези пристъпи на нежност от страна на майка си. Със сигурност, ако беше на нейно място, Селене щеше да целуне Рок, вместо да стои като пън и да умува, с очи, зарияни в безкрай.

Стаята беше просторна. Две легла, антре, телевизор, компютър и баня с огромна вана.

— Мога ли да си взема един душ? — попита Анаид много бодра.

— Прави каквото искаш, аз си лягам да спя.

— Къде се намираме?

Анаид гледаше през прозореца с надеждата да открие някакъв знак.

— Не възнамерявам да ти кажа. Предпочитам да не знаеш къде сме.

— Защо?

— Никой не бива да знае. За наше добро е.

Изведнъж Анаид се сети за нещо и ахна:

— А скривътърт?

Селене посочи малкия куфар, откъдето извади тоалетите си.

— Неразделни сме. Засега е добре защищен и ние също.

Когато Анаид излезе от банята, Селене вече спеше дълбоко. Часовникът показваше шест часа сутринта, но на нея дори не ѝ хрумна да се пъхне в леглото. Изобщо не ѝ се спеше, а главата ѝ щеше да се пръсне от мисли. Всичко бе станало толкова неочеквано, толкова набързо, а раздялата ѝ с Рок все още вгорчаваше спомена за нощта, която можеше да се окаже най-важната в живота ѝ.

Когато си сгъваше панталоните, напипа смачкана хартийка в джоба. Извади я тръпнеща. Имаше предчувствие. Беше имейлът на Рок.

Погледна към компютъра, стисната бележката от Рок, и седна пред монитора. Всичко беше низ от случайности. Беше магьосница, а магьосниците действат по интуиция, следвайки тайнствения ход на някакви свързани събития. Бележката с имейла на Рок се появи в ръцете ѝ точно в момент, когато почувства нужда да го види и пред нея имаше компютър, свързан към интернет.

Ще прати съобщение на Рок.

Няма да му казва къде е, няма да му дава информация за пътуването или маршрута. Ще говори само за чувствата си и ще му поиска извинение за свенливостта и нерешителността си.

Свърза се със свито сърце и за няколко секунди написа кратко съобщение със следното заглавие: „Дължа ти 1 целувка“.

Съжалявам, прекалено срамежлива съм, прекалено глупава, за да се осмеля да ти кажа в очите, че ми харесваш. Ако беше тук и сега, щях да те целуна. Не знам

как се осмелих да ти кажа т'ва! По мейла е по-лесно, ха-ха-ха.

Анаид

Изпрати го със затворени очи и затаен дъх.

Помисли, че в този час Рок вероятно спи. Представи си физиономията му на другия ден, когато го прочете. Ужаси се от дързостта си и я обля студена пот. Какво направи? Защо направи тази крачка? Ами ако Рок ѝ се присмее? Ами ако целувката, която ѝ поиска, беше невинна целувка за сбогуване между приятели? Ами ако си е дал имейла, за да му помага по математика? Защо се бе поддала на импулса си? Да не би да се опитва да подражава на майка си? Преживяното не я ли бе научило да проявява повече предпазливост?

С потни от притеснение ръце пред клавиатурата тя се опита да напише някакво извинение, да смекчи любовното си излияние. Но не ѝ хрумваше нищо. „Станалото, станало“ — повтаряше си тя. И точно тогава получи имайл от Рок. В „относно“ пишеше: „Открадната целувка“.

Отвори го с тръпнещи ръце.

Тук си сега и с мен, в моите мисли, а аз ти крада целувката, която не ми даде. Много, много е сладка.

P. S. Ще ми изпратиш ли нова?

Рок

Сърцето ѝ лудо заби. Кънтеше в ушите ѝ като тропота на стадо диви коне, понесени в галоп.

Препрочете съобщението още веднъж, а после още сто пъти. Преписа го в бележника си, научи го наизуст, погали буквите на монитора и засрамена, даже го целуна. После изключи компютъра и се пъхна в леглото без ни най-малко угрizение на съвестта, че е престъпила заповедите на Селене.

Анаид, избраницата, беше на петнайсет години и бе влюбена.

[1] Paseo de Gracia — главен булевард в Барселона, търговски и социален център. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА СЕВЕРЪТ

Селене разтърси леко дъщеря си.

— Събуди се! Събуди се, поспаланке.

Анаид се събуди с усещането, че е заспала преди минутка. Всъщност бяха минали часове. Беше десет сутринта и есенният дъжд яростно бълскаше по прозорците. Капките тропаха по стъклото и тревожно отекваха, почти толкова шумно, колкото и токчетата на Селене — изкъпана, преоблечена и нервна, тя сновеше напред-назад из тясната стая като лъв в клетка. „Къде ли съм?“ — помисли си Анаид, като оглеждаше жълтеникавите стени, по които бяха окачени картини с неопределени, безлични пейзажи. Още беше замаяна от съня, който ѝ бе оставил усещането за сладка омая от жадуваната целувка, от черните като въглен очи и от думите, прошепнати сред трепкащите светлинни на една забава.

— Хайде, върви да си вземеш душ.

Внезапно си спомни:

— Изкъпах се във ваната снощи.

Но Селене беше непреклонна.

— Не е нужно да се сапуnisваш, полей се с вода, да се разсъниш и да си изчишиш тези гурели.

Отърси се от мечтите и се изправи пред суровата действителност.

— Не може ли да поспим още малко?

Селене внезапно стана сериозна.

— Не сме на почивка.

Остротата в гласа ѝ имаше ефект, по-силен и от стотици крясьци.

Анаид се надигна от леглото и протегна ръце.

— Добре де.

Селене сновеше напред-назад и нервно кършеше пръсти.

— Нали не си забравила, че не бива да говориш с никого?

— Не, не съм забравила.

Селене душеше стените и прозорците като вълчица.

— Какво има?

— Това никак не ми харесва.

— Кое?

— Не го ли усещаш?

— Аз нищо не усещам.

Селене се замисли.

— Ще сляза сама на закуска. Не отваряй вратата, не вдигай телефона и не мърдай, докато не се върна, ясно ли е?

Анаид запротестира:

— Да, но и аз съм гладна!

— Аз лично ще ти донеса закуска. Междувременно си вземи един душ.

Анаид се подчини, но макар краката ѝ да вървяха в посока към банята, щом остана сама, цялото ѝ внимание беше насочено към монитора на компютъра. „Един-единствен път — каза си тя. — Още само веднъж и край. Само да изпратя едно кратко съобщение на Рок за добро утро, да му разкажа, че съм заспала с целувката му.“

Така и направи. Само след миг, боса и по пижама, с блеснали от вълнение очи, тя затрака бързо по клавишите любовното си послание.

Добро утро,
Добро е, защото те има.

Би било тъжно, ако не можех да си мечтая за теб, да чета твоите думи и да знам, че ме чакаш. Благодаря, че те има.

Лек ден!

Анаид

P. S. Видя ли какво стори с мен? Превърна ме в 1-ва ревла на купона! Ха-ха-ха. И така да е, говоря ти искрено, от сърце, имай го предвид.

Изпрати го без никакво затруднение. Вече се беше специализирала. Бе преодоляла неудобството от това да започне любовна кореспонденция и беше надвила страхът. Знаеше, че посланието ѝ ще стигне до Рок, той ще го прочете и ще ѝ отговори също така открыто и дръзко... ако не и повече.

След няколко секунди й беше върнато писмото, което току-що бе изпратила на Рок — rockydarkol7@hotmail.com „невалиден адрес“.

— Невъзможно! — възкликна Анаид. — Адресът е същият от снощи. Не може да отхвърля писмото.

Така че отново го изпрати. Този път ръцете ѝ трепереха. Нещо не беше наред. И това не беше предчувствие или интуиция.

Действително, писмото до Рок пак ѝ бе върнато. „Невалиден адрес“. Защо?

И сякаш в отговор на въпроса, който си задаваше сама, в пощенската ѝ кутия се получи ново писмо, изпратено от tvoil5@hotmail.com. Съобщението беше озаглавено: „I love you. Рок“

Щом прочетете името, тя веднага го отвори без никакво колебание.

Гласеше следното:

Анаид, Анаид, Анаид,

Исках да скъсам с теб, а не мога. Опитах се да изчезна, като си сменя електронния адрес, но после размислих.

Трябва да скъсам с теб и ми е притеснено, напрегнато, чувствам се ужасно...

Не мога да те избия от главата си, а това е лошо. Защото съм далече, защото не знам къде си и накъде отиваш, защото трябва да свиквам с тази отвратителна самота.

Коте, кажи нещо! Имам нужда от думите ти, за да събера сили да ти кажа сбогом, до никога повече.

Прибави ме в чата си и да поговорим.

Дотогава си мисли за мен.

Рок

Анаид стоеше като гръмната... Какво ли го беше прихванало изведнъж?

Чувстваше се засегната и наранена. Рок не държеше на думата си. Предния ден ѝ сваляше звезди от небето, а днес, умиращ от страх, не ѝ оставяше никаква надежда. Защо си бе сменил адреса? Беше

неспособен да издържи, без да се виждат? Имаше дълъг списък от мацки, които мечтаеха да им обърне внимание? Беше неспособен да я чака дори и един ден?

По коридора се чуха приближаващи се стъпки, характерни за Селене, и това я накара светкавично да реагира.

Селене я свари под душа.

— От десет минути ли се киснеш?

Анаид се престори, че се подсушава с кърпата.

— Ммм! Как само ухае!

Макар и начин да се измъкне ловко по допирателната, всъщност това не беше просто оправдание. В стаята наистина се носеше приятен аромат. Селене беше донесла поднос с обилна закуска: пържени яйца, кренвириши, препечени филии, масло, конфитюр, кифли, сок и мляко.

— Може ли? — попита Анаид, увита в кърпата, и се нахвърли към подноса.

— Да си вещица, не означава да си дипломирана по липса на маниери. Яж с нож и вилица.

Анаид всячески се стремеше да попречи на майка си да забележи, че компютърът е бил включван и още изльчва топлина.

— А ти седни до мен и продължи да ми разказваш, докато закусвам, изсушавам си косата и се обличам. — Беше повече заповед, отколкото молба.

— Я гледай ти, добре си овладяла техниката да управляваш и организираш работното време на другите — подхвърли Селене в знак на съгласие.

— Искам да знам как си се измъкнала от Омар и от процеса.

Докато Селене подхващаше отново историята си, Анаид сграбчи лакомо едно яйце, въоръжена с огромно меко хлебче, което безмилостно заби в рохкий жълтък.

* * *

Избягах с Гунар с нощния влак, който потегли на север.

Бях едва на седемнайсет, безотговорна и безразсъдна. Може би бях първата магьосница Омар, напуснала клана и дръзнала да се опълчи на заповедите на великата матриарша, но се вкопчих в идеята

за пътуването като удавник за сламка, за да избягам от правосъдието и за да предотвратя неминуемата конфронтация с майка си и с племето.

Макар и съкрушен от смъртта на Мерицел, Гунар вярваше, че съм невинна, и тъй като споделяше мнението ми, че трябва да се изпълзнем от полицията, ми помогна да подгответим бягството. Това, което не знаех, бе, че бягах от друга, по-бездилостна заплаха от тази на закона — бягах от собственото си племе.

Отхвърлихме идеята да вземем самолет и да минаваме през митницата, нашето пътуване трябваше да е нелегално и тайно. Никой не би могъл да ни проследи по неведомите пътища към Северния полюс — там, където слънцето не залязва никога и откъдето през ясните дни се вижда Краят на света — бездната, в която изчезваха корабите на непредпазливите, навлезли в морето. Или така поне се разказваше в лапландските легенди.

Дали щяхме да стигнем навреме, за да отбележим слънцестоенето?

Споделих с Гунар, че бих желала да сме заедно на Края на света в този най-дълъг ден от годината и да прекарам с него бялата нощ. Не му обясних, че ние, Омар, го честваме с огнен ритуал, за да призовем Слънцето и неговата могъща сила, като хвърляме старите си *атамета* на кладата. Не му казах също и че тази нощ искам да направя заклинание, за да започна нов живот и да забравя детството си, жените от моя клан, смъртта на Мерицел и въпроса, който ден и нощ измъчваше мисълта ми. Кой заби моето *атаме* в гърдите й?

Избягах приори с набързо приготвен багаж, с фалшив паспорт и с малката Лола, без дори да оставя никаква бележка. Гунар ме чакаше на гарата и се качихме на влака инкогнито, като двама влюбени бегълци. Настанихме се в малко купе, взех ръката на Гунар и стиснах очи, докато началник-гарата не изsviri, за да даде знак за потегляне.

Монотонното тракане на машината разсейваше тревогите, които ме бяха налегнали през последните седмици. Най-сетне оставях кошмара след себе си.

В това ограничено пространство от вселената, с толкова тесни легла, че бе невъзможно да легнем заедно, най-сетне се почувствах свободна. До мен беше любовта на име *берсекер*, с лазурносини очи, а

пред мен — перспективата за едно студено, бяло, далечно и красivo пътуване.

Импулсивно захвърлих пръчицата си през прозореца на влака, като тихичко прошепнах думите и се освободих от магията, която ме свързваше с предпазния щит — телепатичния ми контакт с Омар. Дори и да се опитаха да се свържат с мен, бях прекъснала връзката. Помолих Гунар да ме прегърне, силно да ме прегърне и той ме стисна така, че за малко не ме удуши.

— Да забелязваш, че съм различна? Коя съм аз?

Беше шега. Гунар не би могъл да знае, че за първи път прегръща беззащитно момиче, а не е магьосница.

— Моята финикийска богиня, моята богиня на любовта, която неудържимо ме привлича в обятията си.

Казаното от Гунар бе неуместно и непредпазливо. Нямаше нищо по-лошо от това, в началото на пътуването да призове смърт или нещастие, а най-лошото — да назове злокобната Баалат. И въпреки че вече не исках да съм магьосница, преди да заспим, произнесох заклинание и три пъти поръсих сол през рамото си, като внимавах Гунар да не ме види.

На следващата сутрин започнах да пиша писмо до Деметер. Започвах отново и отново, но все не вървеше. Исках да й пиша, за да не се тревожи излишно, но не намирах думи. Беше ми трудно, защото писмото трябваше да е неоспоримо и убедително. И когато най-сетне, след дълги опити, вече намерих начина да се изразя както трябва, викът на Гунар ме сепна:

— Какво е това?!

Той сочеше малката мека топка, която трепереше в страничния джоб на сака ми.

— Лола.

— Не обичам плъхове.

— Не е плъх, а хамстер.

— Плъховете са мръсни и коварни, изядват зрънцата, хапят децата и разнасят болести.

Гнуслив. Моят викинг беше гнуслив. Хванах Лола за врата, измъкнах я от нейното скривалище и я приближих към лицето на

Гунар.

— Брррррррр!

Беше шега, но нямаше ефект, защото Гунар изведнъж се натъжи.

— Домашната любимка на Мерицел, нали?

Думите заседнаха на гърлото ми.

— Помоли ме да се грижа за нея.

— Горката Мерицел... — прошепна Гунар.

И двамата упорито избягвахме да зачекваме деликатния въпрос за смъртта ѝ, сякаш всичко, свързано с нея, беше неприлично и тайно. Гунар вярваше в моята невинност, но когато нещо ни напомняше за кончината ѝ, можех да прочета в очите му безмълвния укор. Въобразявах ли си? Може би, но Лола можеше да се превърне в призрака на Мерицел и за всеки случай реших да я скрия и да я изкарвам само нощем.

Аз също не успях да излича от спомените си образа на смъртнобледата Мерицел, с нежната ѝ, надупчена на решето кожа. Понякога си я представях отпусната на леглото ми, със затворени очи и безсилна да се защити от смъртоносното острие на кинжала, което щеше да прободе сърцето ѝ. Кой бе държал *атамето*? Кой го бе забил? По каква причина? Как изглеждаше тази Одиш, която бавно бе изпивала кръвта ѝ? Дали беше Баалат?

Знаех, че ако Омар ме бяха съдили и аз им бях обяснила, че Мерицел е полудяла от любов, което си беше самата истина, никой нямаше да ми повярва. Самата аз, минути преди нашия спор, щях да заявя, че е ангелче. Дори след като я видях да троши предмети и да се предава на омразата с такава безпрецедентна сила да омагьосва Гунар, да лъже, да ме заплашва и наранява... пак нямаше да го повярвам.

Всички ли правим глупости от любов?

Не можех да отговоря на този, както и на други въпроси, затова предпочетох да изтрия Мерицел от паметта си. По някакъв начин се бях намесила в нейния живот и макар че не моята ръка заби *атамето* в гърдите ѝ, може би аз бях предизвикала този трагичен край. Затова се чувствах толкова зле.

Най-накрая завърших писмото до Деметер и го изпратих от Лион, достатъчно неопределен кръстопът, че да я подведа и да я накарам да си мисли, че се движа на изток.

Гласеше следното:

Скъпа майко,
Зашо ми е толкова непривично да те наричам „майко“?

Скъпа мамо,
И това не върви. Никога не съм те наричала така. Винаги си предпочитала да се обръщам към теб по име — Деметер. Дори и тази дребна, наглед незначителна подробност бе достатъчна, за да ме накара да се чувствам различна от другите момиченца.

Ще започна отначало. Всяко писмо трябва да бъде адресирано до правилния човек. Ти добре знаеш, че едно грешно име може да обърка добре направена магия и, разбира се, в конкретния случай да постави под съмнение искреността на долуподписаната. А аз преди всичко искам да съм откровена с теб.

И така... Скъпа Деметер. Когато получиш това писмо, вече ще съм много далеч. Не си прави труда да използваш силата и връзките си, за да ме намериш. Той и аз ще сме изчезнали.

Не, не съм използвала магия. Помниш ли, когато ми отне дъбовата пръчица и мислеше, че това ще ме накара тутакси да изпадна в истерия. Беше първият опит да свикна да живея свободно. И мисля, че успях. Не ни е нужно да прибягвам повече към вашето изкуство, нито ме вълнува дали е добро или лошо. Просто не ме интересува. През цялото това време съм живяла в измама; вярвах, че моят живот ми принадлежи, а накрая открих, че ти контролираш всичко. Е, добре, все пак нещо ти убягна. Той не е под твоя контрол и ми позволи да разбера, че мога да избирам между одобрението на племето и любовта.

Той е Гунар и избирам него, защото го обичам. Не, не ми казвай, че любовта означава да се подчиниш или да загубиш индивидуалността си, защото ти си нямаш и представа. Ти никога не си обичала някой мъж.

Влюбена съм и ще предприема това много далечно пътуване с него, където да не можеш да ме откриеш.

Не съм виновна за смъртта на Мерицел, но нямам желание да оставам тук, за да се защитавам, понеже, ако го направя, това би означавало да се впусна в една твърде опасна игра, а и самоот branата предполага наличието на чувство за вина.

Не възнамерявам да завърша висшето си образование; нито да поддържам връзки с клана; нито да се подчинявам на заповедите ти като материарша или пък да се явявам пред Съвета, за да ме съдят и накажат заради смъртта на Мерицел, за която нямам вина.

Аз вече не съм магьосница Омар. Изхвърлих пръчицата си и се освободих от щита и от приемника. Не може да се свържете с мен. Искам да скъсам с всичко, което ти бе решила за мен; да оставя назад случилото се през тези седемнайсет години и да започна нов живот с Гунар.

Знам, че Гунар не ти допада, въпреки че ти така и не се запозна с него, а сега вече е твърде късно. Не ти го представих, защото знаех, че няма да издържи твоя изпит. Никой мъж не може да издържи твоя изпит, според теб никой не е достоен за мен, а и никой не би пожелал да сподели живота си с мен, докато ти си наблизо, понеже си способна всеки да прокудиш.

Влюбена съм и не искам да се отказвам от ласки и любовни думи. Не желая да отгледам сама децата си като теб, нито да посветя живота си на племето и клана като теб.

Грешиш, ако си мислиш, че бягам от страх или от отговорност. Този път проявиhs смелост и без да се боя, поех своя път, този, който сама си избрах — пътя на обикновена простосмъртна.

Забрави, че си имала дъщеря.

Селене

Изпратих го, без да го препрочитам, и се почувствах много по-добре. Мълчаливото бягство ме бе накарало да се чувствам

страхливка. С писмото излагах мотивите си и поставях ясно условията си — не исках да ме търси, нито да се свързва с мен, защото не приемах техните правила на играта. Вече не бях Омар.

Бях много сурова и дистанцирана, нарочно я нараних, за да я накарам да повярва, че я мразя и че не ѝ прощавам.

И бях несправедлива. Не ѝ казах, че винаги са ми харесвали приказките, които ми разказваше като малка, нито че, когато имах кошмари, затварях очи и си спомнях гласа ѝ, да се успокоя. Деметер имаше галещ плътен глас, който вдъхваше сигурност. Като Гунар.

Гласът на Гунар ме изтръгна от мислите ми малко преди да стигнем Париж. Беше нещо съвсем прозаично, което той подхвърли, след като прерови сака ми, в който цареше пълна бъркотия.

- Забравила си лосиона против комари.
- Комари?
- На рояци.
- На север?
- Щом се разтопи ледът, завземат всичко.
- Не ги понасям! — изплаках аз.

Не ми бе минало и през ум, че истинските герои на тундрата, които оцеляваха на екстремни температури и се прераждаха всяка пролет, жадни за кръв, бяха тези ужасни насекоми от метър и половина, бях ги виждала на снимки и документални филми и щяха да направят живота ми невъзможен. Но се заклех, че дори комарите няма да ме накарат да отстъпя. Решението ми беше взето.

Пътуването с влак беше монотонно. Никога не съм изпитвала възторг от гледката на пейзаж, видян през прозореца на вагона. Бих предпочела да го докосна, да го усетя — да се потопя в него и да почувствам уханията му, вместо дълго да наблюдавам тъжното свечеряване, опушения здрач, планинските вериги, обгърнати от облаци, пъстроцветните села и ниви, засети с пшеница, царевица, грозде, картофи, цвекло, слънчоглед и пъпеши... толкова скучни, като натюрморт.

Впрочем аз сама доброволно се обрекох на усамотение. Два дни почти не излязох от купето, за да избегна среща с други пътници. Ужасяваше ме идеята да се излагам на погледите им или да засека

някой полицай, или магьосница Омар. Бях бегълка, отново разголена и беззащитна, и усещах близо до себе си заплаха, нечие присъствие, търсещи ме в мрака пипала. Вероятно ръката на Деметер опипваше в бездната, за да ме хване.

И към параноята да минавам незабелязано по време на прекачванията на влаковете, да се изпълзвам от полицията по митниците и да отбягвам жените с вид на магьосници Омар, с които се разминавах в автобусите и баровете, отгоре на това се прибави и манията да избягвам чуждите погледи, като се криех от всички и всичко зад широкия гръб на Гунар.

Докато една сутрин се озовах седнала в джип под наем и на път по тясно шосе, което се виеше по ръба на почти отвесни скали, спускащи се надолу към сивосинкавия океан. Гунар спря колата и ме принуди да огледам пейзажа.

— Оттук започва нашето пътуване.

— Това ли са норвежките фиорди? — боязливо попита аз, като оглеждах скалите, покрити със зеленина и надвиснали над морето.

— Преди два милиона години са били ледници, свличащи се от планините.

— Ледници?

— Ледените им езици се придвижвали надолу и изравяли дълбоки долини, а когато се изменил климатът и се стопили ледовете, морето ги заляло.

Потръпнах само като си представих цялото това пространство, покрито с лед.

— Какъв студ!

— Бъркаш — поправи ме Гунар. — Фиордите са топли, до тях достига течението на залива.

Представих си ги гостоприемни като очите на Гунар — строги и студени на пръв поглед, но отблизо — излъчващи топлота.

— Като убежища са.

— Винаги са били такива. Викингите са спирали корабите си, китовете са прекарвали зимата в тях, а руснаците са криели подводниците си.

— Ще ги кръстя „Очите на Гунар“ прекрасни са! — възкликах възторжено, неспособна да потисна вълнението си пред пейзажа.

— Я гледай! Че ти си била истински скандинавски поет. Добре дошла в Севера!

И така, стисната ръката на Гунар навлизах в тази красива земя, следвайки пътеките на норвежките му прадеди. Не можех да пропъдя мисълта, че в Барселона изчезването ми вероятно предизвиква голяма суматоха сред магьосниците Омар. Дали няма да ме омагьосат? Дали ще изпратят воини Омар да ме търсят? Дали ще тръгнат да ме преследват?

Обещах си да не мисля повече за това и каквото и да става, твърдо и непреклонно да следвам взетото решение.

В продължение на няколко дни, независимо от усещането за страх и тревогата, която ме караше да треперя, се постарах да се чувствам щастлива. И действително, бях на косъм да го постигна. Смеех се на вицовете на Гунар, изпаднах във възторг пред гледката на отвесните скали, открих очарованието на селища с дървени къщи, пъстроцветни като детска рисунка, омазах се с боровинков пай и дори опитах от противната херинга... След една седмица се успокоих, почувствах се в безопасност и си повярвах, че Деметер няма да може да ме намери.

Бях наивна.

Привечер, в онзи неопределен час, когато слънцето вече е тръгнало да залязва, но още не се е скрило напълно, спряхме на малкия остров Норвой, защото Гунар искаше да отиде до викингското гробище, където бяха погребани неговите предци. Носеше букет цветя, за да го постави на някакъв гроб, и си спомням, че нереалната атмосфера в гробището силно ме впечатли. Мъглата покриваща надгробните плочи, влагата пропиваща дрехите ми, а на хилядолетните камъни имената на покойните бяха гравирани във форма на руни^[1], азбуката, създала толкова главоболия на учените, но която Гунар очевидно разбираше.

Накрая се спряхме пред два гроба на благородници и Гунар поставил букета на единия от тях. Опитах се безуспешно да прочета надписа.

— Какво име е изписано тук? Кой е погребаният?

— Хелга, моя прабаба. Другият гроб до нея е на Спори — съпруга ѝ.

— Ако си неин внук, значи си и негов.

— Не е задължително — смигна ми Гунар. — Децата невинаги са от съпруга.

Стори ми се забавно. Външността лъже.

— Изглежда са били важни особи.

— Били са благородници, или бондис, както предпочиташ, и са били васали на крал Олаф, също погребан тук, в онзи гроб, издаващ великолепие и разкош.

Наистина, няколко метра по-нататък гробът на краля, освен че беше по-пищен, имаше и герб — един кон, също като онези, които Гунар толкова обичаше да дялка.

— Виж, прилича на твоите дървени кончета.

Гунар се усмихна със задоволство.

— Виждам, че нищо не ти убягва. — И ми посочи друг елемент от герба: — Тази планина показва, че Олаф е бил крал на фиорда.

— Планина и фиорд едно и също ли са? — възкликах изненадана.

Гунар се засмя.

— Изглежда абсурдно, но така са смятали викингите. Тънкостите на езика се долавят само с практиката.

Очевидно езикът на викингите беше мъртъв — от векове вече не се използваше.

Изведнъж на гроба на Хелга се усети някакво движение. Може да е била някоя птичка, червей или малък гризач, но съм сигурна, че нещо живо привлече вниманието ми. Може би духът на Хелга благодареше за цветята. Приближих с любопитство да проуча отлизо.

— Разважи ми историята на Хелга — помолих го аз, докато наблюдавах мястото, където бяха положени тленните останки на жената.

— Какво искаш да знаеш?

— На каква възраст е умряла?

Гласът на Гунар потрепна. Може би също бе видял каквото и аз.

— На трийсет и една години.

— А колко деца е имала?

— Мисля, че девет, но само две са оцелели.

— Девет деца! Какъв ужас!

— Хусфрежа Хелга е била поетеса и се омъжила много млада, по-точно казано, я омъжили за братовчед Й Снори, когото тя не познавала. Била само на четиринайсет, с прелестен глас и руса коса до кръста.

Представих си я висока, снажна и заобиколена от малки викингчета, но любопитството продължаваше да ме глажди.

— И всъщност чий потомък си ти, ако децата не са били от съпруга й? — попитах го аз.

Усещах някаква необяснима сила, която ме теглеше към мрачния гроб.

— Била е любовницата на крал Олаф — прошепна Гунар.

— Откъде знаеш? — запитах изненадана.

Гунар махна неопределено с ръка.

— Така се разказва в сагата. На един празник кралят преспал в къщата й, а тя заречтириала стихове така прочувствено и вдъхновено, че Олаф се влюбил лудо в нея и тя му отвърнала. Разводът не бил позволен, затова кралят изпращал Снори — съпруга й и негов васал — на експедиция след експедиция, а в негово отсъствие той посещавал любимата си Хелга. След това помолил да бъде погребан тук, близо до нея.

Стори ми се нечестно. Съпругът Снори, когото си представях с мазни пръсти, с брада, пълна с въшки, и да се оригва на масата, се намираше помежду им. Стоеше някак нелепо и не на място — като клин, вбит между двамата. Опитах се да си я представя, красива и образована.

Нешо продължаваше да ме тегли към гроба на Хелга. Беше като зов, като неясна молба. Хелга искаше да ми каже нещо.

Макар и без щит и без приемник, аз бях магьосница и долавях настоятелния призив на духа на Хелга. Малко Омар биха дръзнали да рискуват, но аз нито за миг не се поколебах. Притежавах дарбата и Хелга се свързваше с мен. Забравих за присъствието на Гунар и не обърнах внимание на слисаното му изражение. Потопих се във вечерния здрач и се пренесох назад във времето, докато долових гласа на Хелга, която ме умоляваше да й помогна. Подчинявайки се на призыва на покойната, внимателно, но без затруднение отместих надгробната плоча, колкото да мога да бръкна с ръка под нея. Затърсих

пипнешком във влажната пръст, докато накрая пръстите ми напипаха костите и аз ги извадих.

Гунар отстъпи крачка назад, беше уплашен.

— Какво правиш? Полудя ли! Остави тези кости. Оскверняваш гроба!

Аз обаче не осъзнавах какво правя. Помня, че не му обърнах внимание, просто коленичих пред гроба на крал Олаф и със същата лекота преместих плочата, която го покриваше. Поставих костите на Хелга там и погледнах Гунар, стъписана от собствената си постъпка.

Гунар беше ужасен. Опитах се да оправдая импулсивните си действия.

— Те ме умоляваха. Костите ѝ ме молеха да ги положа до останките на Олаф.

Нервен, Гунар се опита да постави обратно плочата, но макар снажен и силен, не успя да го направи.

— Как, по дяволите, го отвори?

Аз обаче не го чуха. Душата на Хелга още не бе намерила покой. Плачеше и отново обсеби волята ми. Отместих още малко надгробната плоча на Олаф и ахнах от изумление. Там нямаше човешки останки! Гробът беше празен и костите на злощастната Хелга отново бяха обречени на самота.

— Защо крал Олаф не е погребан тук?

Гунар не можеше да откъсне очи от празния гроб.

— Откъде да знам?

— Къде е тялото на Олаф? — настоях.

Гунар беше объркан.

— Вероятно е умрял на бойното поле и са хвърлили тялото в морето или е станал храна на вълците в планината, или пък е загинал в пламъците на опожарения си замък. Откъде да знам?

— Тогава какъв е този фарс с гроба?

Гунар ми отвърна с нападка:

— А ти откъде научи тези фокуси: да преместваш камъни и да общуваш с духове?

В думите му се долавяше упрек. Отстъпих изплашена назад. Как допуснах да ме води този внезапен импулс? Не можех да си го обясня, освен ако... не е била Деметер. Вечното съмнение за присъствието на майка ми. Деметер желаше да ме отдалечи от Гунар, Деметер би

могла да ме подтикне да греша, за да се страхува от мен Гунар и да е недоверчив. Деметер искаше да съм сама и подвластна, да се върна в стадото с наведена глава. Контролираще волята ми от разстояние и управляващ живота ми.

Не, нямаше да ѝ се дам. Много магьосници Омар бяха използвали хитрини, за да измамят съпрузите си.

Изсмях се театрално, като се престорих на развеселена.

— Добре го изиграх, нали?

Гунар все още се колебаеше да ми повярва или не. С глух страшен глас изстенах като призрак:

— Олаф! Ти обеща да споделиш вечността с мен! А вместо това ми се падна за съсед досадният ми мъж Снори, който хърка като прасе.

Гунар се засмя и ме шляпна по дупето като лошо момиче.

— Голяма палавница си, не може да те заведе човек никъде. Ето, доведох те на викингско гробище, а ти се зае да местиш костите от един гроб в друг.

— Обещавам, няма да правя повече така.

— Още една пакост и ще те върна обратно при майка ти.

Целунах го. Това действаше безотказно. Дори ми се струва, че успях да го накарам да забрави зададения първоначално въпрос — как, по дяволите, бях успяла да преместя плочите?

Настанихме се в малък хотел, от чиито прозорци се виждаше планината Аксла, но въпреки хубавата гледка тази нощ бях неспокойна и нервна. Сърбяха ме ръцете — комарите вече се бяха появили. Освен това бях убедена, че ме наблюдават. Събуждах се рязко, с разтуптяно сърце и със странното усещане, че в мен има някой, който изследва душата и опипва вътрешностите ми.

Деметер се ровеше в спомените ми. Деметер ми хвърляше примката. Не можах, а и не исках да спя повече. На зазоряване се наканих да изляза, за да се поразходя. Дните бяха станали много дълги. Наблизаваше сезонът на белите нощи.

Загърнах се, нахраних малката Лола и оставил Гунар да спи спокойно. На излизане рецепционистът се обърна към мен по име, което много ме изненада. Но това не беше всичко — очакваха ме още изненади. Подаде ми пакет и писмо. Ръцете ми се разтрепериха. Никой

не знаеше къде съм, а и почеркът на плика не беше на Деметер. Разкъсах го и вътре открих множество най-различни пликове, изпращани и препращани от магьосници Омар, чиято грижа бе да установят местонахождението ми. Докато не го постигнат, разбира се.

Писмото с характерния изострен почерк беше от майка ми Деметер. Как можеше да съм толкова наивна? Тя знаеше всичко; ако не го знаеше, произнасяше заклинание или пък задействаше връзките си, но не ѝ убягваше контролът над нещо или над някого. Всички родове и племена по света вероятно бяха по петите ми. Тези пликове бяха доказателство за властта ѝ.

Преди да прочета писмото, отворих пакета. Както и предполагах, Деметер ми изпращаше нова пръчица. Възмутих се, смятах, че достатъчно ясно и убедително ѝ бях разкрила желанието си в моето писмо. Защо Деметер продължаваше да упорства и да опитва да ми се налага? Излязох от хотела и захвърлих новата пръчица във водата без никакво угрizение. После прочетох на един дъх писмото, седнала на скала край морето. Сама, заобиколена от чайки, а пяната на вълните заливаše краката ми.

Селене, детето ми, ще ми позволиш ли да те наричам „дете“, макар и ти да не искаш да ме наречеш „майко“?

Няма да отвръщам на многобройните ти предизвикателства. Няма да им обръщам внимание. Естествено е в определен момент от живота си да искаш да поемеш по свой път и да решаваш сама за себе си. Но сега моментът не е подходящ, а и това няма да реши проблемите ти.

Бягството те постави в затруднено положение. Ако доскоро мнозина Омар вярваха в невинността ти или я допускаха, то сега се съмняват в нея.

Никоя Омар преди теб не е бягала от отговорностите си към племето, отказвайки да е вече магьосница... Заблуждаваш се, момичето ми, лъжеш самата себе си.

Размисли добре и се откажи.

Разбирам, че злощастното стечние на обстоятелствата и бедите, които те сполетяха в последно

време, са причината за твоето прибързано решение.

Върни се в клана.

Не съм против да се влюбиш, нито съм против да прекъснеш следването — достатъчно си интелигентна, за да започнеш отново, когато пожелаеш. Онова, което обаче не можеш да направиш, е да се откажеш и да престанеш да бъдеш Омар. Това не зависи от теб и не е въпрос на избор, бил той емоционален или разумен. То е част от теб самата. Откакто бе посветена, у теб са се развили умения, които никога, колкото и да ти се иска, не можеш да загубиш.

Твоята същност не зависи нито от волята, нито от прищевките ти. Свързана е с кръвта и съдбата ти. Послушай инстинктите си, не забравяй всичко онова, което научи.

Не се отричай именно от това, което ти послужи като ориентир в объркания лъжовен свят. Ще се погубиш и би била много нещастна.

Общността ще те съди справедливо, ще уважи правата ти и ще те изслуша. Върни се в племето и се остави в ръцете на нашето правосъдие.

Около смъртта на Мерицел има много неясноти, а ти можеш да ни помогнеш да изясним случилото се и да разберем истината. Бягството те сочи — който бяга, нещо крие. Не ме карай да използвам сила спрямо теб. Върни се доброволно. Не искам да те задържам. Би било много болезнено, но ако не ми оставиш друга алтернатива, ще трябва да те преследвам и съдя насила.

Не е необходимо да бягаш накрай света, за да откриеш себе си. Това можеш да го направиш и в тъмна стая.

Ще те търся, защото те обичам.

Деметер

Прибрах писмото в куфара си и скрих всичко от Гунар. Единствено го помолих бързо да тръгваме. Той удовлетвори молбата

ми, без да разпитва, но ме предупреди да съм готова, че скоро комарите ще атакуват.

Така и стана.

Беше ужасно.

Но предпочитах комарите пред майка си и стоически издържах нощните им атаки, въпреки лосионите и предпазните мрежи.

Не се надявах да се отърва от Деметер, а да издържа повече от нея, да се отдалеча дотолкова, че трудностите да се умножат и накрая да изостави играта на котка и мишка. Беше ли сериозна нейната заплаха? Наистина ли беше способна да ме задържи насила, да ме затвори и съди? Ами ако ме признаят за виновна? Ако мислех за това, щях да свърша в лудница.

Скоро навлязохме в Нордпенд — от самото име те побиват тръпки. Там започващия истинският пейзаж на Арктика. Тундра, безкрайни хоризонти, тъмни и неподвижни езера, мрачни фиорди, загубени в просторни меандри, студен вятър, придружен от тежки оловносиви облаци, захлупили небето и закрили слънцето. Скоро не остана и помен от цивилизацията. Европа беше назад и постепенно споменът за Средиземноморието и неговите ухания отстъпваше пред завладяващото ме замайване от безкрайната пустош.

Онази земя, страната на лунната самота, беше почти безлюдна, точно каквото исках. Помолих Гунар да не ходим в селата и за няколко дни да се откажем от удобства, за да избегнем полицейските проверки по хотелите. Послуша ме. Спяхме в палатката, готовехме на газов котлон и пътувахме като трапери в Канада, мръсни и с омазани пръсти, поели на север, докато с джипа си прекосявахме брезови гори, ливади и скалисти местности. Единствените живи същества по пътя ни бяха стадата от елени, които гледахме да заобикаляме, но дори тогава не успявахме да се спасим от кръжащите около тях насекоми, връхлитящи на цели облаци. Бяха най-вече комари.

Продължавах да спя зле и на пресекулки. Деметер ме следеше, усещах силата ѝ като тревожно и близко присъствие. И комарите ме атакуваха нощем. Особено ръщете ми.

Когато стигнахме Полярния кръг, бях цялата на решето и имах чувството, че съм останала без капчица кръв. Бях толкова съсипана от

умора, че Гунар ме принуди да взема отвратителен витаминозен сироп и даже се зае той самият да храни малката Лола, която трепереше от студ и нощем винаги търсеше топлината на тялото ми.

Въпреки всички премеждия и трудности бях във възторг от суворото могъщество на Арктика, дивях се на неизменното присъствие на незалязващото слънце и бях като омагьосана от светлината, която огряваше пътя ни — пуст, но парадоксално все по-студен.

Във Финмарк погледът се губеше в необятното и безлюдно пространство, а единственото шосе водеше към Края на света — Северния полюс. Толкова силно желаех да стигнем дотам, че може би точно затова изпитах голямо разочарование. Така нареченият Край на света се оказа гранитна скала, около триста метра висока, която стръмно се спускаше в студените води на океана и гъмжеше от зяпачи като мен, с фотоапарати в ръка, желаещи да посрещнат лятното слънцестоеене посвоему.

Щом срещнах погледите на онези непознати жени, които може би бяха Омар, и се почувствах заобиколена от очите им — дебнещи и преследващи ме, не можах да го понеса и се примолих на Гунар да отидем на по-уединено и по възможност красиво място.

Заведе ме по северното крайбрежие, през земята на саамите — както сами се наричат лапландците — до малкия град Вардо и ми предложи да приветстваме слънцестоеенето високо в планината, където се издигаше една крепост.

— Тук ще сме сами.
— Заклеваш ли ми се?

— Тази планина е вълшебна — прошепна ми той. — Всяко желание, което изречеш тази нощ, ще ти се събудне. Говори се също, че някои билки, набрани по време на слънцестоеенето, имат силата да лекуват нелечими болести.

Стана ми забавно. Гунар ми обясняваше как да правя магически заклинания в нощта на Белтебре, в която от незапомнени времена Омар са палели огъня, поддържащ силата и действието на магията. Моят Гунар беше очарователен. Ако знаеше, че съм магьосница, или поне бях, друга песен щеше да пее. Съгласих се да го придружа въпреки студа, катеренето и умората. Гунар пренесе спалните чуvalи, донесе и превъзходна студена вечеря от съомга и хайвер, както и питие, за което ме увери, че по нищо не отстъпвало на еликсира на боговете.

Тази бяла нощ, нощта на слънцестоенето, прекарана високо в планината, до Гунар, отпивайки с наслада от упойващата напитка и усещайки самотата на Арктика, щипеща бузите ми, вероятно щеше да бъде най-прекрасното изживяване в живота ми до онзи момент. Но така и не разбрах, дори не успях да изрека заклинанието, защото заспах. И за първи път от много дни спах дълбоко, непробудно, необезпокоявана и без кошмари.

На другата сутрин, ако изобщо можеше да се нарече сутрин при това неизменно слънце, почти нищо не помнех от думите на Гунар. За щастие, не ме болеше главата и нямах махмурлук, напротив, чувствах се превъзходно — лека, пърхаща и удивително оптимистично настроена. Нещо странно се бе е случило с мен, но не можех да уточня какво е то. Нещо ново, непознато, несравнено с преживяното дотогава.

Исках да си изясня нещата, но така и не успях.

— Какво се случи снощи?

В отговор Гунар ми се усмихна загадъчно.

— Не е възможно да не си спомняш. За мен това беше и ще бъде незабравимо.

— Да не би да съм наприказвала куп глупости?

— Не каза нищо. Гледаше ме и въздишаше.

— Каква глупачка!

— Не ми се стори такава, когато се пъхна в мята спален чувал, защото ти беше студено.

Това ли било. Прекарали сме незабравима любовна вечер, но за разлика от друг път си бях загубила паметта. Не му отдалох значение, но като се върнахме в Дорво и си позволихме лукса да отседнем в малък уютен хотел до пристанището и да вечеряме вкусна манджа от риба и гореща супа, бях силно изненадана. Любопитният сервитьор ни попита откъде идваме, а когато му разказахме, че сме прекарали нощта в планината, се разтрепери и разля супата върху покривката.

— В пла-пла-нината Домен? — недоверчиво повтори със заекване, което ме изнерви.

Това име ми беше познато. Къде и кога го бях чувала?

— Да, има ли проблем?

Сервитьорът не смееше да отговори веднага.

— И-ма-ше ли... ня-кой?

Гунар отговори вместо мен:

— Бяхме сами.

— Раз-би-ра се. Никой не стъпва там — изрече на един дъх, за което благодарих.

— Защо?

— Омм-магъосана е — уплашено прошепна, като се увери, че никой не го чува.

Не знаех как да реагирам. Гунар обаче ми намигна, докато питаше горкия сервитьор:

— Така ли? Защо?

Сервитьорът ни обслужи и с напълно свойски жест, сякаш всяка вечер сядаше на вечеря с клиентите да им разказва истории, ни направи знак да започваме със супата, докато си донесе стол на нашата маса, и с изражение като на бабите, разказващи страшни приказки на внуците си, започна своя разказ. За щастие, без да пелтечи.

— Домен е планината на вещиците. Там от години се събират норвежките вещици, за да честват техните си церемонии. Стотици страховити вещици. Летящи в небето жени, които си уговаряли срещи високо в планината Домен, за да изпълняват танците си, да пеят страшните си песни и да палят огньове.

Гунар едва се сдържаше да не прихне, но не и аз. Изведнъж си припомних трагичната история за планината Домен. Каква наивница бях. Как не го свързах с историята за нощта Белтебре? Но Гунар насърчаваше горкия сервитьор, като симулираше огромен интерес към разказа:

— Някой виждал ли ги е?

— Ами разбира се, всички жители на Вардо са ги виждали зима след зima, а в тази нощ майките скривали децата си, за да не ги уроначат вещиците, и овчарите прибириали стадата, за да не умирят от чума.

Бяха Омар. Говореше за ежегодните сбирки на Омар в скандинавската планина, които в старите времена са се събрали хиляди. Докато не се случила трагедията.

— Преди повече от триста и петдесет зими, в една нощ млад капитан, разпределен в района, съbral най-смелите мъже на Вардо и

им предложил да ги изобличат за тъмните им дела и магьосничества и веднъж завинаги да ги унищожат.

Исках да си тръгна, без да чуя онази тъжна история, но Гунар хапваше лъжица след лъжица от парещото ястие и се вслушваше подигравателно и любопитно в обясненията на измъчения сервитьор.

— Устроили им капан?

— Точно така. Това направили. Докато онези чествали ужасния си празник, мъжете тихо се изкачили в планината, въоръжени с четки и бои. И сред суматохата се нахвърлили върху тях, като боядисали всички, които докопали. После разпространили новината, че всички боядисани жени са вешци и трябва да бъдат изгорени на клада. И знаете ли коя била първата?

Аз знаех и си запуших ушите да не слушам. Гунар дори и не се впечатли.

— Коя вешница изгорили първа?

— Жената на капитана от армията, който водел експедицията. Казвала се Бриджит и била много властна и много лоша. Омагьосала била капитана. Той самият запалил факела, но вешницата запяла и като не могъл да устои на сатанинската сила на призыва ѝ, се хвърлил в огъня с нея.

Знаех историята. Бях я чувала, но в друг вариант. Ставаше дума за един нещастен мъж, влюбен, отчаян и разкъсван от чувството за вина, който се колебаел между дълга си на воин и любовта си към красивата магьосница Омар. Накрая изbral любовта и се хвърлил в пламъците.

— И тогава се случило най-лошото.

— Най-лошото? — попита любопитно Гунар.

— Докато изгаряла заедно със своя капитан, вешницата закрещяла и проклела планината Домен.

Почувствах как буза заседна в гърлото ми. Не знаех за това проклятие. Значи красивата и дръзка Бриджит, изгорена със своя капитан, е изрекла своето проклятие върху планината Домен, преди да умре?

— И какво е било проклятието?

Сервитьорът ни погледна с известно съчувствие.

— Не знам дали да ви го кажа, изглеждате толкова влюбени.

Мислено го умолявах да замълчи.

— Предпочитам да не знам.

— А пък аз, да — дръзна привидно смел Гунар.

— Проклела всички влюбени, които се срещат в планината в нощта на Белтебре. Да са толкова нещастни, колкото тя и капитанът.

Скочих от масата, чувствах, че коремът ми се бунтува и супата се надига застрашително. От разказа ми се обрнаха червата и повърнах всичко, до последната капка. Върнах се бледа и с торбички под очите. Намерих Гунар сам да сърба последната лъжица.

— Съжалявам, мислех, че се забавляваш.

— Никак не обичам истории за вещици, изгорени на клада. Ти знаеше ли я?

— Не, но знаех, че планината Домен е омагьосана.

— Знаел си го?

— Това е легенда.

— И си ме завел там, като си знаел за проклятието?

— Не, заведох те, защото знаех, че ще сме сами, ти и аз. Никой не стъпва в планината Домен поради тази зловеща легенда.

— Не ми харесва.

— Сега да не ми кажеш, че вярваш в легендите.

Не знаех как да кажа на Гунар, че тези жени са съществували и умрели по вина на безответорни хора като сервитьора, който би се заклел без колебание, че ги е виждал да колят елени или да отвличат деца. Тези жени са били Омар и са чествали мирно ритуалите си за пречистване година след година. Били са акушерки, знахарки, поетеси и музикантки, чувствителни жени, интелигентни, образовани и готови да помогнат на останалите жени, като бедните приятелки на Хелга, които живеели затворени в домовете си, подвластни на настроението на своя викингски воин.

Не можех да кажа всичко това на Гунар, защото не би ме разbral. Но той не беше глупак и усещаше, че бе съркал.

— Съжалявам.

— Благодаря все пак, знам, че го направи за мен.

Бе го сторил, за да ми угоди, но с това само ни навлече проклятието за нещастна любов, което вече висеше над главите ни. И ако това беше вярно, ако Бриджит беше направила заклинанието, преди да умре, никой друг, освен духа ѝ не можеше да го обезсили.

На другата сутрин проклятието започна да се проявява. Собственикът на хотела върна паспорта на Гунар, но се престори, че е загубил моя.

— Съжалявам, но сега не го откривам. Ако сте така любезни да изчакате малко...

Пребледнях и умоляващо погледнах Гунар. Той ме разбра и ме избави от затруднението:

— Намислили сме да преминем във Финландия и паспортът ни е необходим.

— Дежурния от нощната смяна го няма и не знам къде го е оставил — изльга собственикът.

Гунар си погледна часовника.

— Ами добре, ще се възползваме да направим екскурзия до острова и ще се върнем за вечеря. Мислите ли, че дотогава ще се намери?

Собственикът се усмихна.

— Сигурно.

Излязох от хотела с омекнали крака. На Гунар му беше ясно какво трябва да направим.

— Да изчезваме оттук.

— Какво мислиш, че е станало?

— Паспортът ти е в полицията и сравняват данните с тези на Интерпол. Възможно е да свържат снимката ти с истинското ти име и в такъв случай да те задържат.

— Но... Защо?

— Видът ти на момиченце не ги е убедил или са намерили нещо странно във фалшивия ти паспорт, или... Може би има заповед да бъдеш арестувана. Кой знае.

Не ми се живееше.

— И какво ще правим? Как ще излезем от страната?

— С кораб.

— Ще ми искат документи.

— Не и там, където ще те заведа.

Доверих се напълно на Гунар и се отдалечихме от злокобната планина Домен, без да си взема фалшивия паспорт. Забравих за името Лорена Касае и за възрастта, на която се предполагаше, че съм — двайсет и две години.

Спряхме се в летен *саами* къмпинг да купим провизии. *Саамите* са били древните обитатели на тези безплодна земя, притискани и изселвани през вековете. Много са различни от скандинавците с германски и славянски произход. Те са от азиатски тип — с черна коса, дръпнати очи, нисък ръст, набита конструкция и говорят на език, който идва от Урал.

Загубихме се в лабиринта от магазини. *Саамите* се местеха заедно със стадата си в търсене на тучни пасища, а децата тичаха и си играеха с кучетата самоед, заобиколени от облаци комари, без изобщо да им обръщат внимание. На мен обаче всеки ден ми се появяваха нови ухапвания, а някои от тях бяха подути и болезнени. Гунар предложи да се сдобием с ръчно изработени горни дрехи.

— Те са най-добрите, не пропускат и предпазват.

Саамите сами си щавеха кожите от елени и хермелини, а после ушиваха практични зимни дрехи — палта, панталони и ботуши, за които по-късно бях благодарна.

— Ще купя еленово месо — промълви Гунар.

И влезе в магазин, където беше гостоприемно посрещнат от мъж, който изглеждаше водач на общността.

Остави ме да се пазаря за цената на хубава хермелинова шапка с две хлапета, хитри като лисици. И изведнъж чух да се говори на древния език. Езикът на Омар. Обърнах се и се озовах лице в лице със стара и достопочтена видра. Беше магьосница Омар, с бяла коса и дръпнати, изльчващи мъдрост очи. Тя зашепна, хвана ме за лакътя и го стисна силно, като в стоманени клещи. Децата направиха кръгом и търтиха да бягат. Уважаваха я, но и се бояха от нея. Най-вероятно беше известна като чародейката на общността и това ги плашеше.

Вцепених се от изненада. Последното, което очаквах, бе да срещна друга пратеничка на майка си. И ето че тя стоеше там пред мен, заплашителна и препречваща пътя ми.

— Селене, предай се на старата Палтоу. Предай се на правосъдието Омар.

Престорих се, че не я разбирам.

— Не бягай, Селене, така е по-зле.

Не отвърнах на поздрава, с който ме удостояваше, но старата видра ми изви силно ръката и ми погледна китката.

— Опитала е от кръвта ти, ще те довърши.

— Кой? — попитах уплашена.

— Баалат.

Настръхнах. Не можех да повярвам, не исках да се вслушам в думите ѝ. Старата Омар настоя:

— Също като Мерицел.

Какви ги говореше тази видра Омар?! Опитах да се отскубна, но старата Палтоу показа невероятна сила и ме накара да извикам от болка.

— Върни се при Деметер, твоят клан те издирва.

— Невинна съм, не аз убих Мерицел.

— Баалат те преследва, намерила те е, момиче. Присъедини се към събора. С общи сили ще се борим срещу тях.

— Не искам да се боря с никого. Аз съм простосмъртна.

— Не, не си, Селене, магьосница си. Не ме карай да използвам силата си срещу теб.

И старата Палтоу извади атамето си и заплашително го размаха пред очите ми. Изпаднах в ужас. Само при вида на кинжала краката ми се разтрепериха. Атамето бе оръжието, отнело живота на Мерицел, а сега старата видра го насочваше срещу мен.

Вкопчихме се в лята схватка. Усещах силата ѝ като пипала, които ме стягат и се опитват да ми наложат отново защитния обръч. Почувствах се пленница, неспособна да избягам. Палтоу ме надаваше с магията си, впримчваше ме и здраво ме омотаваше с въжета на волята си. Бях пленница на Омар. Най-накрая Деметер използва силата си срещу мен. Почти не можех да се движа, но извиках:

— Гунар!

Беше единственото, което успях да кажа.

И Гунар мигновено излезе от магазина на вожда Алаак, натоварен със сушено мясо. Като ме видя да се боря със старицата, въоръжена с атамето, той се завтече към нас и без да се замисля, светкавично изтръгна кинжала от ръцете на старата Палтоу, дръпна я от мен и я стисна здраво.

— Стой мирна.

Отдъхнах си. Бях свободна, можех да движа ръцете и краката си без проблем. Гунар прекъсна заклинанието, което Палтоу плетеше като паяк около тялото ми.

— Да се махаме оттук — помолих го изплашена, като не смеех да погледна Палтоу.

Гунар ме защитаваше с прегръдката си.

— Нарани ли те?

— Не, да тръгваме.

— Искаш ли го? — попита ме той, като ми подаде ножа.

Гунар се заблуждаваше, мислейки, че се бяхме счепкали заради атамето, но ако го оставех на старата Палтоу, тя можеше да го използва срещу мен.

— Да, исках да го купя.

Като все така ме държеше в прегръдките си, той хвърли няколко монети на магъосницата, която с притворени очи шепнеше някакъв псалм, вероятно да уведоми Омар за моето присъствие.

Изглежда съм имала много разтревожен вид, понеже Гунар ми даде да отпия малко ликьор, накара ме да дишам дълбоко и след това потеглихме с колата. Каразе изключително внимателно и скришом поглеждаше дали съм добре. Успях да се поуспокоя чак след няколко часа, когато вече бяхме на достатъчно голямо разстояние от видрата Омар.

Все още стисках в ръка атамето и ми се искаше да го изхвърля през прозореца. Но ако го направех, Гунар нищичко нямаше да разбере. Така че го прибрах в чантата си, а Гунар снизходително ми се усмихна.

— Какво, омагъосан ли е?

Изумих се. Откъде знаеше?

— Защо?

— Тази жена беше магъосница. Такива като нея по-добре да не са ти врагове, опасни са.

— Благодаря ти, че ме отърва от това положение.

— А ти занапред избягвай да се забъркваш в каши. Не забравяй, че едва се измъкнахме от полицията.

Гунар беше прав, но и аз също. Макар и да не можех да му кажа, че тази жена е магъосница Омар, изпратена от майка ми да ме арестува. Чувствах се без силна.

— Не искам да виждам повече жени наоколо. Мразя ги.

— Няма да ги видиш дълго време.

— Защо?

— Качваме се на китоловен кораб.

— На китоловен кораб?

— Това е единственият начин да се прехвърлим в Исландия без документи.

— Но...

— Нали не си забравила, че сме бегълци?

В риторичния му въпрос се четеше укор, който ме накара да мълкна. Нима Гунар се съмняваше в невинността ми?

[1] Руни — древноскандинавски писмени знаци. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ОСМА

КИТОЛОВНИЯТ КОРАБ

Никога не съм одобрявала лова на китове. Напротив, участвала съм в протестни демонстрации срещу този улов, застрашаващ с унищожение и изчезване най-големия морски бозайник на планетата. Но Гунар ме убеди, че уловът на минке е нещо различно.

— Това е вид риболов, традиционен и семеен, който винаги се е практикувал по норвежкото крайбрежие.

— И така убиват по-малко от горките китове?

— Разбира се. Ловува се в съвсем нищожни количества и се използва всичко — месото, мазнината, китовата мас, та дори и мустасите.

— Да бе, да. Още малко и ще ме убедиш, че ловците на китове са едва ли не добри хорица...

— Не се заблуждавай. Тези, които почти са унищожили китовете, са промишлените риболовци, на това отгоре само използват китовата мас, а останалото го изхвърлят в морето. Това си е неоправдано разхищение!

— И какво казваш за рибите минке? — предпазливо попитах.

— Това е най-дребният от всички мустакати китове, с дължина под десет метра. Колкото три крави. С него едно семейство се храни цяла зима.

Всъщност нямаше голяма разлика с нашето клане на прасето.

— Мъчат ли се?

— Сегашните автоматични харпуни нямат нищо общо със старите, които само са ги ранявали; агонията им е траела прекалено дълго. За разлика от преди сега умират почти мигновено.

Думите му в подкрепа на новите методи ми прозвучаха убедително.

— И ще ни отведат в Исландия?

— Такава ни е уговорката. Ще се отклонят от маршрута си, за да ни оставят в Рейкявик, без да минават през митницата и полицейския

контрол. Така ще използват да вземат провизии за обратния път.

Качихме се на кораба същия следобед в Рейне, красиво пристанище, защитено от ветровете, известно като перлата на Лофотен. Очарованието на планините и на населените от гноми и рибари брегове се предаваше и на китоловците.

Вместо груби и татуирани мъже, които плюят върху дъсчената палуба на кораба, видях екипаж от млади, гладко избръснати и приятни на вид хора. Бяха еднакво привлекателни — руси и стройни, представиха ми се по име и тъй като всички си приличаха по сините очи и чертите на лицето, ми се сториха като по-малките братчета на Гунар — войска от ангели викинги. Накрая ги кръстих *морски берсекери*. Бяха почти божествени, липсваха им само бели криле, за да полетят.

Някои бяха студенти и работеха като рибари през лятото. Останалите, обветрени и загорели, си бяха открай време ловци на китове на средна възраст, винаги готови да се засмеят. Всички те бяха членове на една обща голяма фамилия, чийто патриарх — тълстият Карл Харстад — ни посрещна със сърдечни прегръдки и гордо ни показва малкия си плавателен съд, само с осемдесет фута дължина, както ми преведе Гунар.

Перспективата да пътувам с гостоприемното семейство Харстад, представено от мъжката му част, ми се стори най-прекрасният начин да приключка със стария си живот и да се впусна в околосветско пътуване към острова на Гунар. Пътешествие без комари, без полиция и без магьосници Омар — това не ми приличаше на отчаяно бягство, а по-скоро на приятно прекарване на ваканция.

Лъжех се обаче.

Броени минути преди корабът да отплava, на палубата се появи и последният моряк, мъж на около седемдесет години, слаб като клечка, с изгоряла и съсухрена от слънцето и йодните изпарения кожа. Очевидно идваше от запой в кръчмата. Личеше си от километри. Вървеше и си пееше, метнал багажа си през рамо. Изкачи стълбата с необичайна за възрастта си бързина, но щом видя Гунар, се закова на място, като поразен от гръм, протегна боязливо ръка към лицето му и възклика:

— Ингар, Ингар, това съм аз, Кристиан-Мо, не ме ли позна?

С усмивка на лицето Гунар потупа моряка по гърба.

— Кристиан-Мо — натъртено каза той, сякаш се мъчеше да си спомни.

Тогава морякът го сграбчи с необикновена сила, а костеливите му пръсти се вкопчиха в ризата на Гунар.

— Стара лисицио, пиянде такова, значи си жив и не си се удавил!

От радостно вълнение очите му се насълзиха.

Или си беше загубил ума, или се припознаваше. Гунар го поправи:

— Не съм Ингар. — Той намигна на всички, които наблюдавахме сцената. — Ингар е моят дядо.

Старият Кристиан, много ядосан, не търпеше възражения.

— Да го вземат мътните! Щом казвам, че си Ингар, значи си Ингар и точка.

Морските берсекери се смееха на пиянския вид на стария Мо и зад гърба му се подиграваха, като го имитираха как е изглеждал и как се е клатушкал, обикаляйки кръчмите. Сигурно бе пресушил всички запаси от вино в Рейн.

Гунар се опита да го вразуми:

— Аз съм Гунар, роден съм в Исландия и моят дядо ми е разказал за теб. Каза, че си бил най-големият морски мошеник и скандалдия по бреговете на Норвегия.

Но Кристиан-Мо беше твърдоглав и си държеше на своето.

— Не, ти си Ингар, моят стар приятел, най-добрият пияч в Лофотен, най-добрият майстор на кончета във Вестарален, викингът — потомък на Ерик Червения — най-изкусният лъжец.

Капитанът се намеси, за да успокои духовете. Хвана стария Кристиан-Мо за раменете и го потупа дружески по гърба.

— Туй, дето ни го разказваш за приятеля си Ингар, кога е било?

Кристиан-Мо бе изгубил представа за времето. Но имаше един безотказан ориентир.

— Проклятие! — почеса се той по главата, сякаш искаше да изчегърта отговора от нея. — По времето, когато, като истински мъже, двамата с Ингар отваряхме консервите с уста, всичките ми зъби все още си бяха по местата.

— Ами щом не ти е липсвал и един зъб, то сам пресметни. Това трябва да е било преди трийсет години... Или четирийсет? Гунар още не е бил роден.

Кристиан-Мо беше пиян-залян, но не бе глупав. Потърка си очите, невярващ.

— Вярно бе... Ингар трябва вече да е старец като мен.

Гунар се усмихна.

— Изпий две силни кафета и отново ме погледни.

Кристиан-Мо се хвани за главата, която ужасно го цепеше, и в момента, когато морските берсекери отвързаха въжетата, се надвеси и изповръща до последна капка ракията, която му бе дошла в повече. Не беше единственият. По време на това пътуване корабът не спря да се люшка и бях постоянно неразположена, не можех да хапна почти нищо. И дали от това, че и на двама ни беше зле, или заради тъгата, която се четеше в живите зелени очи на стария моряк, събудила в мен съчувствие, но ние двамата станахме добри приятели. Кристиан-Мо направи по-приятно пътуването ми на китоловния кораб и ми разказа толкова много истории, че днес не мога да си ги спомня всичките.

Забелязахме китове минке след няколко дни плаване. За разлика от другите китове, те не изхвърляха вода нагоре като фонтан и беше необходимо много добро зрение, за да ги забележиш отдалеч. Морските берсекери се редуваха и си подаваха един на друг бинокъла, наблюдавайки тъмното петно, което периодично се появяваше и изчезваше в сивите води. Всички единодушно решиха, че това е стадо минке.

Незабавно корабът бе спрян и мъжете се пригответиха с пушки и харпуни. Притаиха се, за да не ги усетят рибите, и зачакаха да се съберат достатъчно китове в радиуса на обхватата им, за да стрелят по тях. Гунар, също както останалите, се прицелваше с харпuna си, като едновременно тихо се приближаваше, докато не застана до мен.

— Ще ги нападнем неочеквано. Гледката ще е грандиозна, ще видиш — прошепна ми той.

Очите му блестяха. Беше се заразил от всеобщото радостно оживление. Контактът с други мъже го бе променил. Беше се вписал в мъжката компания и избягваше публично да показва чувствата си към

мен, освен в много редките случаи, когато останехме сами в тъмното на общата палуба. Тогава ме целуваше нежно, а устните му имаха вкус на сол и море.

Тази привечер обаче Гунар не криеше чувствата си към мен. Беше въодушевен и искаше да бъда част от емоцията в лова на минките.

— Искаш ли да те науча да боравиш с харпuna?

Не се виждах със сили да държа тежкия харпун. От една седмица не ядях нищо, но не исках да го тревожа. Гунар нямаше представа, че постоянно ми се вие свят.

— Страх ме е.

— Страх ли?

И пламенно ме целуна.

— А сега?

Усмихнах се. Вярно е, че до него се чувствах в безопасност, закриляна въпреки лъжите ми.

— Сега е по-добре.

Мускулите на Гунар се напрегнаха и ясно се очертаха под плата на изопнатата риза. Беше много силен моят викинг. Накара ме да седна и да не мърдам, свита в краката му като кутре.

— Стой тук, да ми носиш късмет.

— Аз ли?

— Ти си моята русалка.

Останах притихнала на пода, прегърнала краката му, стараейки се да не се движва и да не издавам нито звук.

Изминаха часове и усетих колко много ме е уморило това сковано положение. Най-сетне китовете бавно се престрашиха и вече успокоени, започнаха да се приближават към корпуса на кораба ни. Притаих дъх като останалите, докато капитанът не даде знак за стрелба. Дори и днес си го спомням отлично.

Гунар се изправи, нададе див вик и хвърли умело харпuna. Другите го последваха почти едновременно и настъпи страшна шумотевица. Болезнените писъци на минките ме оглушаваха. Умираха и викаха отчаяно за помощ, можех да разбирам объркването им, даже да усещам раните им. Най-лошото настъпи, когато зърнах едно малко китче, останало само.

Запуших си ушите да не го чувам, но дори и така долавях сърцераздирателните му вопли. Плачеше за мъртвата си майка.

Гунар ме попита какво ми е. Без да осъзнавам, крещях и тичах напред-назад по палубата, запушила ушите си с ръце.

— Не ги ли чуваш? — запитах аз.

— Кого? — ме попита Гунар изумен.

— Ранените минке — отвърнах.

Гунар ме изгледа така, както се гледат откачилите.

— Искаш да кажеш, че ги чуваш?

— А ти не ги ли чуваш?

— Разбира се, че не. Това е невъзможно. Китовете общуват помежду си чрез вълни, които са недоловими за човешките сетива.

Пребледнях, но не изпитах нито капчица съмнение. Бяха звуците им, гласовете им. Не настоях, но разбрах, че старият Мо бе дочул разговора ни и сега ме гледаше по друг, по-особен начин.

Може би това беше поредният номер на Деметер, за да ме разобличи? Не ми беше известно вълчиците Омар да умеем да общуваме с китовете.

Не можах да понеса гледката, когато започнаха да ги чистят и режат на парчета. Смрадта на сланина и кръв предизвика гадене у мен. За да дам малко почивка на обонянието си, се затворих в каютата на кърмата и се заех да галя малката Лола — жива, топличка и близка. Гунар влезе, опръскан в кръв от глава до пети. Отсъствието ми го беше разтревожило.

— Селене? Селене, добре ли си?

— Студено ми е — рекох аз, цялата разтреперана.

Седна до мен и ме хвана за ръката.

— Има ли ти нещо? Да не си болна?

— Не, просто съм премръзнала и изморена.

Гунар като че не ми повярва особено. Щеше да ми е трудно да продължавам да го лъжа.

— Виждаш ми се много бледа. Завий се добре и се опитай да поспиш.

— Хайде, отиди да им помогнеш — предложих, като чух, че го викат от палубата.

Гунар трябваше да излезе, но се тревожеше за мен.

— Ще кажа на Мо да ти прави компания. Сега спи, малката ми.

Унесох се и заспах. Потънах в дълъг, неспокоен сън, нарушен от кошмарното видение на малкото китче, което плачеше безутешно. Когато се събудих, не бях сама. Старият моряк Кристиан-Мо бдеше над мен. Усмихна ми се с беззъбата си уста и ми подаде позеленяла от ръждата лъжица, която се опитваше да напълни с някаква течност от манерката си. Отказах да пия, но той настояваше. Не се предаваше лесно.

— Трябва да хапнеш нещо, момиче. И залък не си слагала в уста.

— Не съм гладна.

— Страдаш от морска болест. Ако не ядеш, няма да оцелееш. Няма да дочакаш да стигнем брега.

И беше прав, стомахът ми се беше свил на топка и не приемаше нищо, повръщах, надвесена над въжетата на палубата, зад гърба на Гунар, за да не го тревожа. Бях отслабнала и старият моряк го беше забелязал.

— Вземи, това е против стомашни неразположения и ще ти помогне да преодолееш морската болест.

Водена от инстинкта си, послушах съвета му. И добре направих. Сиропът, който ми предложи, имаше остър, горчив вкус и макар че ми се догади, не можах да го повърна. Подейства ми светкавично. Въпреки че продължаваше да ми се гади, спрях да повръщам. После ми предложи превъзходен и лек рибешки бульон и парченца треска. Бях му признателна. Беше истинско облекчение да усещам как храната си остава на мястото и ми дава сили.

— Благодаря! — прошепнах с отслабнал глас.

Кристиан ми премери пулса и сложи ръка на челото ми.

Очевидно състоянието ми изобщо не го успокои.

— Болна си — потвърди той.

Вече го знаех и не можех да се преструвам пред него. До този момент не исках да плаша Гунар, но отпадналостта и виенето на свят изчерпваха силите ми. Мо беше навил внимателно ръкавите на ризата ми и с ужас гледаше ръцете ми, зачервени и надупчени като решето от множество възпалени ухапвания.

— Комари — подметнах аз.

Но старият Мо поклати глава.

— Не, не са комари — убедено отсече той.

Уплаших се. До този момент полагах усилия да забравя думите на саамската врачка, но сега отново ме връхлетя ужасяваща мисъл. Дали наистина не бях жертва на Одиш? Спомних си думите на видрата. Бях си помислила, че сигурно нарочно е искала да ме изплаши, за да ме накара да се върна, но старата Омар ме беше предупредила, че Баалат ми изпива кръвта.

Не помнех да съм поглеждала в очите някоя жена. Не усещах остро пробождане в сърцето. И въпреки това, цялата тази отпадналост, кошмарите, усещането за някакво постоянно и заплашително присъствие, което приписвах на Деметер... Ами ако не беше Деметер? Тези пипала...

Каква глупачка бях! Всички знаци безпогрешно говореха за... Одиш! Баалат!!!

Разтреперих се.

Кристиан-Мо ме галеше с необичайна нежност по лицето.

— Чу ли ги наистина?

Не можех да го излъжа:

— Да, чух вика на китовете.

— Знаех си, че си специална, като нея.

— Като кого?

— Като Камила. Тя също ги чуваше.

— Китовете ли?

— Казваше ми, когато се приближаваха, никога не бъркаше, а когато убиех с харпун някой от тях, плачеше. Много приличаш на нея.

— На Камила? — поинтересувах се със страх.

— Да, нещо в очите ти... в тайната ти...

— Тайната ми? — повторих уплашено.

Старият моряк се наведе над мен, шепнеш:

— Камила си имаше тайна, затова я убиха.

— Кой?

— Не се разбра. Полицията заяви, че е било убийство. Беше бледа като платно, без капчица кръв. Когато се връщам на брега, ходя на гроба ѝ. Нося ѝ цветя и си говоря с нея. Тя ми отговаря. Казва ми, че ме очаква скоро.

— Каква ти е била?

— Годеница. Щяхме да се женим.

Внезапно ме прониза съмътно подозрение. Може би годеницата му Камила е била... Омар. Реших да помоля за помощ добродушния Мо. Беше от онези хора, които не те предават, не ти задават неудобни въпроси и са готови да приемат всякакво обяснение, колкото и абсурдно да е то.

— Кристиан, трябва да ми помогнеш.

— Да, хубавелке, Кристиан ще ти помогне.

— Искат да ме унищожат.

— Кой?

— Злите вещици.

Както и очаквах, той не се изненада.

— Не се страхувам от вещици.

— Изчакват да заспя, за да ме нападнат. Тези белези са от тях.

Пият от кръвта ми. Отслабват силата ми.

Мо ме хвана за ръцете.

— Старият Мо няма да те остави, както оставил Камила. Спи. Аз ще бдя над теб.

Преди да затворя очи, му зададох един последен въпрос:

— И Ингар ли беше толкова хубав като Гунар?

Мо отново разтегна беззъбата си уста в някакво подобие на усмивка.

— Дори още повече. Момичетата бяха готови да се хвърлят в морето за една негова целувка.

Заспах и сънувах красавеца Ингар, макар че никога не го бях виждала, а накрая дори обърках образа му с този на Гунар. И с мен се получаваше същото като с Кристиан Мо, който се припознаваше и бъркаше хората едни с други. Останал сам-самичък на този свят, старият моряк искаше да си върне покойниците: удавилия се приятел, убитата му годеница... и вярваше, че ги открива в очите на живите. В едно обаче бях сигурна — в предаността му.

Събудих се от силното клатушкане на кораба. Или може би не беше само това. Вероятно имах предчувствие, че нещо става. Отворих очи и видях Кристиан-Мо, вдигнал стола, канеше се да го стовари върху главата на малката Лола.

— Не! — изпищях.

И викът ми се оказа решаващ, тъй като Кристиан-Мо се стресна и Лола се измъкна на милиметър.

— Този плъх беше в леглото ти! — извика той, като я сочеше.

— Не е плъх, а хамстер.

— Отвратителни гризачи. Мръсни и коварни твари, изяждат зърнцата, хапят деца и разнасят болести. Във водата.

Изненада ме, че използва същите думи като Гунар, но нямах време за губене в разсъждения. Беше приклещил Лола в ъгъла на тясната каюта. Аз вече бях скочила от леглото и застанах между тях.

— Това ми е домашен любимец, спи с мен.

В този момент корабът отново опасно се наклони, двамата залитнахме, загубили равновесие, и Лола успя да се шмугне под краката ни и да се стрелне към полуотворената врата.

Силен гръм ме парализира. В този миг Лола скочи към палубата, вратата се отвори с тръсък и през нея успяхме да видим силна светкавица да раздира небето и плътната завеса на дъжда.

— Лола, чакай!

Излязох след уплашената хамстерка, която предпочиташе бурята пред гнева на стария Кристиан-Мо.

Едвам се държах на краката си. Яростният вятър, комбиниран с разлятата по пода кръв и мазнината на китовете, бяха превърнали палубата на кораба в опасна пързалка. Краката се хълзгаха и беше невъзможно да се запази равновесие. Лола избяга, буксувайки на завоите, а аз, докато тичах след нея, на няколко пъти паднах, без да успея да я хвана.

Екипажът бе принуден да преустанови работата си по разфасовката на улова и всички се бяха заели със сериозната задача да овладеят малкия плавателен съд и да не се стигне до корабокрушение, причинено от силните вълни. Моряците бяха защитени с дебели жълти дъждоборани с качулки и едва ги различавах един от друг. Морските берсекери, като слънчеви лъчи сред бурята, изтребваха водата и отпускаха въжетата по заповедите на капитана. Моят Гунар също работеше усърдно и далеч по-умело от останалите. Като ме видя, ми направи знак да се оттегля, но аз не го послушах. Ако не успеех да хвана малката хамстерка и да я прибера, някоя от вълните, които заливаха една след друга пода на палубата, щеше да помете и нея.

И изведнъж я видях. Катереше се по мачтата. Малката ми любимка беше оцеляла, но ако корабът рязко се залюлееше, щеше да падне в морето. Така че се закатерих след нея. Един глас се опита да ме спре, но като видя, че не се подчинявам, силни ръце ме хванаха за ризата и ме хвърлиха на пода. Паднах тежко и разтърках очите си — дъждът плющеше, образувайки плътна завеса, от която нищо не можех да видя.

Някаква неясна сянка се катереше по мачтата след малката Лола, слаб и невероятно пъргав силует протягащ костеливи ръце да я хване. Запуших уста, за да не изкрешя. Беше Кристиан-Мо. Какво целеше? Да я спаси или да я убие?

Така и не разбрах.

Внезапно блесна светкавица, последвана от оглушителен тръсък. Тъпанчетата ми едва не се пръснаха. Трябаше да мине много време, за да асимилирам явлението, на което бях свидетел. Екипажът и аз бяхме оцелели, но падналият върху мачтата гръм уби стария Кристиан-Мо.

Кристиан-Мо беше мъртъв.

Страшната буря постепенно утихваше. Разстроеен, Гунар затвори безжизнените очи на стареца, а добрият капитан го облече с най-хубавите му дрехи и го покри със собственото си одеяло. Морските берсекери сложиха раницата на рамото му и след като поръсиха няколко капки върху полуотворените му устни, оставиха във вкочанените му ръцете бутилка ракия.

Целунах го по бузата и заплаках. Никой не разбра мъката ми и беше нормално, всъщност едва го познавах. Но каквито и да му бяха намеренията, той ми бе спасил живота. Само миг преди него аз се катерех по мачтата.

Не след дълго бурята отслабна. Няколко часа по-късно морето напълно се успокои. С простичка церемония, ръководена от капитана, хвърлихме тялото на стария Кристиан-Мо от борда, след което ме поканиха да хапна и да пийна заедно с другите в негова памет. Такъв беше обичаят да се сбогуваш с един морски вълк.

Гунар ме прегърна, без да знае защо плача, и се помъчи да ме утеши.

— Сега е щастлив, най-накрая ще се събере със своята Камила.
Изненада ме.

— Ти откъде знаеш?

— Кое?

— Името на годеницата му.

— Камила? Дядо ми е говорил за нея. Била е голямата му любов.

— Да. Умряла е млада, убили са я.

— Така ли ти каза Кристиан?

Не можех да споделя с Гунар съмненията и тревогите си. За миг ми бе хрумнало, че Камила вероятно е била Омар и е умряла от ръката на някоя Одиш. Нещата съвпадаха: Камила е чувала китовете, криела е тайни и е умряла обезкървена. Дали не си въобразявах?

Освен това си дадох сметка, че през последните месеци все се натъквах на истории за трагична и невъзможна любов — Хелга, Бриджит и Камила ме преследваха. За нас, магьосниците, няма нищо случайно. Следователно това трябваше нещо да ми говори. Три покойници ми шепнаха на ухо думи на предупреждение. За какво ли ме предупреждаваха?

Но предупреждението им беше безполезно, не исках да ги чуя. Нито пък исках да разбера как, подгизнала и опърлена, Лола се появи изпод дъските на палубата. Цялата трепереше и побърза да се сгущи в мен, търсейки топлина и сигурност. Беше оцеляла от бурята и светковицата. Като мен.

Плаването ни продължи още една дълга седмица, която премина в проливен дъжд, режещ вятър и силно морско вълнение... Времето беше отчайващо, но не заради климата. Подозренията на Кристиан-Мо не бяха неоснователни. Окончателно разкрих, че ухапванията не бяха от комари. Струваше ми се, че белезите по ръцете и краката, някои от които възпалени и инфектирани, се бяха увеличили по време на пътуването ни и тъй като комарите не виреят далеч от сушата, реших да проверя. За да съм сигурна, маркирах с химикалка всичките убождания. На другата сутрин на лявата ми ръка се бяха появили две нови ранички. Това бе първото потвърждение. Всеки ден трябваше да добавям едно или две нови кръстчета към предишните.

Кой ме нападаше? Как? Кога? От трите въпроса имах ясен отговор само на единия — кога. Установях появата на новите белези сутрин, на събуждане. Следователно ме нападаха, докато спя. Що се отнася до това КОЙ, бях почти убедена, че е Баалат. Колкото повече мислех върху това, толкова повече прилики откривах. В продължение на два дълги месеца Баалат бе издевателства на Мерицел, като ѝ е източвала бавно кръвта, което е причинявало повръщане и отпадналост. Не разбирах обаче кое я спираше да ме довърши веднъж завинаги, както го бе направила с толкова други Омар? Дали с болното си съзнание не чакаше сгодния момент да ме срази с един удар, или например да ме овъгли със светкавицата, която уби Кристиан Мо? Бях все по-сигурна, че мълниятата беше предназначена за мен и че я бе предизвикала Баалат.

Все по-често ме спохождаше една мисъл. Ами ако именно Баалат беше пронизала гърдите на Мерицел с моето атаме? Ако искаше да стори същото и с мен?

Уплаших се. Нямаше с кого да споделя страховете си и не исках Гунар да научи тайната ми. Не би ме разbral, не би могъл и да го понесе. Омар знаехме от опит, че мъжете не приемат съпругите им да са магьосници. Самата мисъл за това ги плаши и те или ги изоставят, или ги предават. От малка все това ми бяха повтаряли, ето защо, в духа на моите предшественички, старательно пазех в тайна факта, че съм магьосница. Макар че тази тайна можеше да ми коства живота, също като на тях.

В открыто море, без моята вълшебна пръчица, без да имам до себе си някоя посестрица Омар, към която да се обърна, без близък, на когото да доверя страховете си, се чувствах ужасно самотна. Заклевах се, че следващата нощ няма да заспя, но въпреки усилията ми да остана будна, не можех да издържа и за кратко се унасях в неспокоен, прекъсван сън... Дори и секунди бяха достатъчни на Баалат да действа. Някой ден, когато тя реши да ме довърши, просто няма да се събудя. Може да се случи по всяко време.

Понякога лягах за малко да си почина, с *атамето* на старата Палтоу под възглавницата, с ръка, стисната здраво дръжката му, готова на мига да прережа врата на потенциалния враг, но въщност на кого?

Отчаяно се нуждаех от помощ и накрая, след дълги размисли, реших да престъпя клетвите и да направя заклинание, за да си осигуря

отново предпазен щит. За моя голяма изненада обаче не успях да го направя. Дали от тревогите или от пълната ми отпадналост, но магията ми нямаше ефект. Без пръчица и без помощта на други Омар нямах сили. Опитах се да отправя телепатичен повик на майка си, но и тук претърпях провал. Нещо пречеше. Никога преди не ми се беше случвало. Безсилието ми ме отчайваше и с нетърпение броях дните, оставащи до пристигането ни в Рейкявик.

За щастие, имах *атамето* на Омар. Щом стъпех на сушата, щях да отида в гората, да си издялкам нова пръчица и на някое от поредните сбогища на Омар да поискам тяхната помощ. Нападението на Баалат ме оневиняваше. Също като Мерицел бях жертва и това хвърляше нова светлина по случая.

Мъчех се да си повярвам, че Омар не биха ме съдили жестоко. Карла би оттеглила обвинението, а Деметер би ме защитила... Нуждаех се от магьосниците Омар. Не ме интересуваше присъдата. Пред угрозата да изгубя живота си всичко останало не бе от значение.

Опитах се да си спомня кой клан живее на острова. Кобилите! В паметта ми изплува образът на една много висока исландска кобила, която веднъж посети майка ми.

Кожата ѝ бе мъртвешки бледа, а цветът на очите ѝ беше светлозелен с жълти оттенъци, като на котка, но най-характерно за нея беше тембърът на гласа ѝ — истинска музика. Да я слушаш да говори, бе като да слушаш партитура на Шуман. Казваше се Холмфридур.

Отново и отново си повтарях, че съм силна, че не искам да умра, че трябва да потърся начин да се защитя и че не бива да си позволявам никакви моменти на слабост.

Успях да издържа три дни без сън. Плясках се по бузите, пиех по няколко литра кафе на ден и освежавах лицето си, пръскайки го с дъждовна и с морска вода, само и само да остана будна. Докато накрая почувствах, че не мога повече, сгущих се в прегръдките на Гунар и се оставил да ме отнесе в леглото. Гунар беше угрожен и изненадан от състоянието ми. Усъмни се, че нещо крия, и аз напразно се кълнях, че нищо ми няма, просто се нуждая от почивка и искам да се наспя спокойно, без да сънувам кошмарите, които след смъртта на Кристиан-Мо ме измъчваха всяка нощ.

— Спи, малката, наспи се хубавичко.

Гунар нежно ме залюля в обятията си, като малко момиченце. Веднага щом се гушнах в него и усетих топлината на кожата му, успокояващия ритъм на дишането му и ласката на ръката по косите ми, очите ми мигом се затвориха.

Не знам какво точно съм сънувала, но знам, че в съня изпитвах силна омраза, насочена неизвестно към кого. Бях на път да извърша някоя лудост. Събудих се от рязко дръпване и болка в китката. Беше Гунар, който ме държеше здраво и крещеше на странен език, на исландски, предполагам, докато не пуснах онова, което държах в ръката си. Метален предмет падна на пода с гръм и трясък. Беше атамето на Палтоу, моята двуостра кама. Зашеметена станах и с един поглед осъзнах положението. В съня си се бях опитала да намушкам с ножа Гунар. Той прекара пръсти по врата си и ми показва мъничка капка кръв.

— За малко да ми прережеш гърлото.

Не знаех какво да кажа.

— Съжалявам, наистина съжалявам.

Все още усещах някаква омраза в мен. Насън нещо ме беше подтикнало към гняв и желание за разруха. Бях уплашена от себе си, а Гунар, с право, беше притеснен.

— Може ли да знам защо спиш с нож под възглавницата?

Изльгах, разбира се:

— Кристиан-Мо ми каза, че в пълен кораб с мъже трябва да имам добър нож подръка.

— Докато спиш в обятията ми?

— Беше под възглавницата, не бе съзнателно...

Гунар се наведе и взе атамето.

— Това е ножът, който купи от старата саами.

— Да, лапландски е, струва ми се... — изльгах отново.

Гунар го проучи с любопитство и докосна острието.

— Омагьосан е. С две остриета и е дяволски оствър.

Веднага го взех и го скрих. Гунар ме принуди да го погледна в очите.

— Ти ме мразеше.

— Аз? — виновно прошепнах.

— Беше с отворени очи и ме гледаше с ненавист.

Уплаших се. Това аз ли бях? Действително ли бях заспала?

— Не си наред. Не нападах теб.

— Сигурна ли си?

От въпроса му ме заболя повече, отколкото ако ми беше вдигнал лют скандал. Давах си сметка, че след всяка необяснима случка Гунар ме гледа все по-подозрително и недоверието му към мен расте. Долавях го, усещах го. Това, че съм магъосница, отблъскващо Гунар от мен. И ако нещо ме плашеше повече дори от Балаат, то това беше страхът да не го изгубя. Все повече и повече тайни заставаха помежду ни.

Спешно се нуждаех от помощ.

* * *

Селене мълкна.

— Трябва да тръгваме. До дванайсет часа трябва да сме освободили стаята.

От доста време говореше и Анаид, вече закусила, беше облечена, сресана и готова за път.

— Това е отвратително — промърмори Анаид, впечатлена от разказа на майка си.

— Кое, мила? — попита Селене, като помъкна куфара си.

— Това да си магъосница. Няма измъкване. Съдбата те преследва... Ужасно е.

Селене я прегърна.

— Съжалявам, може би прекалих с черните краски в описание на събитията, но ти не се тревожи. Това, което се случи на мен, няма непременно да те сполети и теб. Докато съм с теб, никоя Одиш няма да те нападне.

Въсъщност Анаид беше разстроена по други причини. Рок бе решил да скъса с нея веднъж завинаги, без да ѝ дава обяснения. Беше възмутена от него, но си го изкара на Селене:

— Гаджето ти си е имало причини да ти няма вяра. Не мислиш ли? Горкият, не е имал представа и за една трета от кашите, в които си била забъркана.

— Естествено. Никоя Омар не се разкрива пред любимия си.

Анаид беше едва на петнайсет години. Беше още твърде крайна в преценките си и искрено се възмути:

— И как простосмъртен ще се влюби в теб, ако трябва да го лъжеш и мамиш?

Селене въздъхна.

— Простосмъртните също го правят.

— Така ли? Защо?

— Като цяло, мъжете не обичат да знаят всичко за жената, предпочитат да вярват, че е такава, каквато си я представят. Затова жените ги мамят.

— Какво?

— Преструват се и не им говорят за желанията, копнежите и страховете си.

Анаид се озадачи:

— Толкова ли сме различни от мъжете?

— Не, милинка, не сме, но те биха предпочели да сме.

— Не разбирам.

— С годините ще го разбереш по-добре. Живеем в мъжки свят, направен от и за мъжете.

Анаид се ядоса.

— Търсиш си оправдания. Използвала си Гунар, да избягаш от Омар.

— Не, не е вярно. Аз избягах от Омар, за да бъда с Гунар.

Анаид не можеше да го проумее напълно. В историята на майка й имаше неясни неща около Гунар. Отгоре на всичко дори не знаеше онова, което най-много я интересуваше да научи.

— Гунар баща ли ми е, или не?

Селене се поколеба, но реши да остави този разговор за друг път и като махна с ръка, красноречиво ѝ даде да разбере, че всяко нещо е с времето си.

— Не бързай толкова. Ще продължа с историята в колата.

И Селене предпазливо отвори вратата, огледа коридора, а след това се обърна към Анаид:

— Сега ме чуй. Ще отидем до колата заедно, но ще слезем с товарния асансьор. Ще седнеш на задната седалка и ще чакаш, докато дойда. Не искам никой да те вижда, да те заглежда или да те заговаря. Ясно?

Анаид въздъхна и стисна хартийката, на която беше написала електронния адрес на Рок. Трябваше да се свърже с него и да му пише, за да разсее страховете си.

— Окей! Както кажеш.

Бягството им беше безславно, та дори позорно. Излязоха през товарния асансьор на кухнята, вонящ и мръсен, с под, целия в мазнотии, кръв и обелки от картофи. Прекосиха задния двор, където се разминаха с котка и китайски готвач, и най-накрая стигнаха до колата. Селене вика куфарите и отвори вратата.

— Веднага се връщам.

Едва изрекла това, Селене се обърна и изчезна. Звукът от думите ѝ още не бе загълхнал, когато някой забарарабани с пръсти по задното стъкло на колата, досадно и по детски нахално. Действително, оказа се някакво хлапе, което нагло я зяпаше през прозореца, ухилено до ушите. Анаид се поколеба за миг, но беше насибрала толкова гняв към Рок, а и се чувстваше толкова нещастна, понеже е магьосница, че свали прозореца и бясно се разкрещя на сополанкото. Направо изригна. Беше по-скоро като импулс за автотерапия, отколкото реакция на нормално разумно същество.

— Какво си въобразяваш, това да не ти е тъпан?!

Вместо отговор китайчето — сега го виждаше по-добре — ѝ подаде малък пакет.

— Честит рожден ден — издекламира то с широка усмивка, която разкри беззъбата му уста.

Беше на не повече от седем години. Анаид онемя.

— Откъде знаеш, че имам рожден ден?

— Едно момче ми каза.

— Какво момче?

— Онова, което ми даде това.

— Дало ти го е момче? За мен?

— Да.

Анаид не се поколеба, не се замисли, довери се. Нетърпелива отвори пакета. И... замръзна изумена. Вътре имаше чудесни обеци с рубини.

— Къде е мом...

Не довърши фразата, защото детето беше огейкало. Затова пък с лека стъпка се приближаваше Селене. Инстинктивно Анаид скри зад

себе си обещите.

— Мога ли да знам защо си спуснала прозорчето?

Отговорът беше абсурден, но прозвуча правдоподобно и свърши работа:

— Умирах от жега.

— Жега ли? — изненада се Селене, докато разглеждаше отпечатъците от пръсти по стъклото. — При девет градуса температура на въздуха?

— Затова ще да е — настояваше Анаид. — В Урт бяха три.

Селене се усмихна.

— Е, да. Вижда се, че си родена на Север.

— Родила съм се на Север?

Селене се разположи на предната седалка, сложи ръка на волана и потупа мястото до себе си.

— Хайде, ела тук, до мен, и ще продължа с историята.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЗЕМЯ НА ОГЪН И ЛЕД

През една нощ ни оставиха инкогнито в малък залив, близо до Рейкявик. Слязохме на сушата в час от денонощието, когато исландците все още спят. Тихо се сбогувахме със семейство Харстад, като аз разцелувах един по един всички морски берсекери, които странно как и защо миришеха на лаванда и ябълков пай, въпреки че през последните петнайсет дни по цял ден бяха чистили улова и ръцете им бяха целите оплескани в кръв и китова мас. Взехме си багажа и се упътихме пеша към някоя Стоянка на таксита в най-близкото селище.

Единственото нещо, от което имах нужда, беше гора, за да си издялкам пръчица и да направя заклинание за предпазен щит. Но в онова село нямаше дървета. Валеше, небето беше сиво и силен леден вятър помиташе улиците.

— Ще отпразнуваме пристигането си по викингски — обеща ми Гунар, като ми намигна, когато стигнахме до стоянката.

Качихме се в едно такси и аз удобно се настаних на задната седалка, докато Гунар си говореше с възпитания таксиметров шофьор, толкова различен от онези скандалджии в моята страна. Исландският беше меден и напевен, различен от норвежкия, макар и двата езика до известна степен да бяха близки.

Известно време ги слушах, докато пейзажът не ми погълна изцяло вниманието. Под дъждъ и мъглата Исландия беше оголена. Прекосихме обширно поле, покрито с тъмна застинала лава, без дървета, без трева. Лава, изригнала от Снайфелсшюкъл — вулканът, който стига до центъра на Земята, а кратерът му се крие в облаците. Но нещо липсваше. Нямаше гори!

— Къде са горите? — попитах с тънък глас.

Гунар и таксиметровият шофьор се изсмяха.

— Исландия е обезлесена. Не останаха никакви гори. Именно в това е нейната беда и нейното величие. Пасища, скали, лава и лед.

Тогава си помислих, че шансовете ми са нищожни. Къде, по дяволите, бих успяла да си издялам пръчица? Трябаше да открия Холмфридюр, беше единствената ми надежда.

Онзи самотен остров, обвит в мъгли и изпарения от гейзери, едва осветен от слабото измамно слънце, ме разтревожи. Гунар ме беше предупредил за действието на земни сили. И наистина ги имаше. Долавях постоянно им присъствие. Можех да чуя далечните им гласове, които се губеха в мъглата, и блещукащите светлинни, нямащи нищо или почти нищо общо с електричеството. Действително, Гунар беше прав — свръхестественото в Исландия властваше над разума. Но вибрациите на тези сили никак не ми харесваха. Намирисваха на смърт, на нещо гнило, като серните им води.

Гунар беше така любезен да ми обясни:

— Виждаш ли ей онази планина там?

Да, виждах я.

— Населена е с елфи и е било невъзможно да се изкопае тунел. Елфите пречели и чупели машините. Накрая решили да отклонят пътя.

Не се изненадах. Беше известно, че някои същества от света на мрака използват корените на дървета, процепите на скалите или отвора на вулканите да посетят нашия свят. Всички Омар от малки знаехме, че пътищата между двата свята могат да са много и различни. Езерото и слънчевият лъч винаги са били възпявани в стихове и легенди, но гейзерите лесно могат да бъдат използвани като средство за комуникация.

И изведенъж слънцето помръкна. Смяната на времето обичайно беше рязка и внезапна. Таксиметровият шофьор направи кратък коментар, който Гунар mi преведе:

— Вълкът изяде слънцето.

Беше вярно. Така изглеждаше.

— Част е от митологията ни — разясни ми Гунар. — Според вярванията на викингите, краят на света ще настъпи, когато Асовете и Вановете, враждуващи божества, се убият един друг, а вълкът Фенри, жесток и кръвожаден като баща си Локи, погълне слънцето и луната.

Да, бях чувала тези легенди. Помнех колко силно ми бяха въздействали и как по онова време дори ми се бяха сторили правдоподобни. Студена и негостоприемна земя като тази, която в продължение на цели пет месеца тъне в мрак, няма как да не навява

песимизъм. Затова и природата сама си бе създала система, за да се съхрани. Планините, езерата, гейзерите и ледниците бяха защитени магически от нашествието на цивилизацията.

Накъде ли отивахме?

Не исках да попитам как се честват по викингски тези среци. С лов на акули? С резбоване на дърво? С пиеене от череп? Или като ме хвърлят в някой вулкан, за да умилостивят гнева на боговете?

Много скоро го разбрах и едва не се сварих жива. Двамата с Гунар се озовахме накрая в гореща сауна на открито, която миришеше на развалени яйца. Гунар сияеше и жадно вдишваше зловонния въздух, излизаш от недрата на земята. Бързо се съблече и като пуфтеше от удоволствие, се пъхна в парната баня.

Сярната вода извираше от дълбините на земята с температура четиридесет градуса. Никак не ми се искаше да влизам в нея, но той настояващ и аз се съблякох, вкарах единия си крак и незабавно го отдръпнах с писък. Твърде късно, Гунар вече бе забелязал ръцете ми.

— Какво ти е на ръцете?

Пъхнах се в горещата яма. Все още ме боли, като си спомня.

— Нищо особено, нахапаха ме комари — небрежно казах аз.

Току-що бях разбрала как се чувстват горките лангусти, когато ги пускат в тенджерата с кипяща вода, и изпищях.

Но не успях да го измамя, нито да отвлека вниманието му. Застави ме да му покажа раните и старателно проучи ръцете ми. Притесни се. Погледна очите ми — зачервени и трескави, и поклати загрижено глава.

— Защо досега не си ми казала?

— Нищо ми няма.

— Ще те заведа в болница. Трябва да те прегледа лекар.

— Невъзможно, нямам документи. Ще ме разкрият — помолих го уплашена.

Бях права. Най-вероятно лекарите не само че щяха да се обърнат към полицията, а и никой нямаше да разбере истинската причина за раничките. Само някоя Омар можеше да ми помогне. И тогава ми хрумна блестяща идея.

— Познавам лекар, който живее тук.

— Лекар ли?

— Казва се Холмфридюр и е приятелка на майка ми. Ще ме излекува, без да задава въпроси.

— Къде живее?

Нямах представа, но помнех една дребна подробност.

— Имаше ферма.

Гунар се изсмя на моята наивност.

— Всички исландци имаме ферма.

— И ти ли — поинтересувах се озадачена и осъзнах, че почти нищичко не знам за Гунар.

Дори не знаех къде е роден, кои са родителите му и дали има братя и сестри. Любопитството обаче можеше да почака. Жivotът ми беше в опасност.

— Ще пийнем по нещо и ще помислим — предложи Гунар.

Банята ме релаксира и остави у мен усещането за комфорт — приятно, но опасно, понеже ме накара да затворя очи и да подремна. След толкова дни, в които бях зажадняла да си взема горещ душ, порите са разтваряха като зрели портокали и водата проникваше дълбоко, отмивайки всяка частица мръсотия. Двамата с Гунар се очистихме от миризмата на кръв и мастна тъкан от минке, с която се бяхме просмукали по време на петнайсетдневния ни престой на малкия китоловен кораб.

Взехме отново такси и то ни остави в Рейкявик — чист, модерен и прохладен град, но тъжен. Гунар се вслушваше в тишината, вдишваше свежия въздух, почти прозрачен, като кожата на островитяните, и крачеше меланхоличен. Беше невъзможно човек да разбере какво се върти в главата му, но очевидно бе притеснен.

Влязохме в един бар, беше досущ като всяко капанче на Пето Авеню в Ню Йорк, и веднага срещнах гостоприемната усмивка на красива млада жена, наконтена с къса престилка. Поздрави, заведе ни до масата и ни подаде най-дългото и богато меню, което бях виждала на всички марки бира на планетата. Само преди няколко месеца бяха отменили сухия режим и сега си наваксваха за десетилетията на въздържание. Докато ни чакаше да изберем и да поръчаме, жената ни попита на съвършен английски дали сме пристигнали току-що и дали сме се настанили. Гунар любезно отвърна, че сме си осигурили всичко,

а за разочарование на красивата сервитьорка с викингски черти аз си поръчах само силно кафе, защото ми се затваряха очите. Донесе ми прекрасно италианско еспресо. Не се осмелих да кажа на Гунар, че градът ми прилича повече на авангардна сценография, отколкото на див остров в Арктика. Истината е, че беше различен от онова, което бях очаквала.

— Трябва да потърсим Холмфридюр.

Гунар отчаяно вдигна ръце към небето.

— Знаеш ли колко Холмфридюр живеят в Исландия?

И сякаш беше призовал божествете на помощ, в ръцете му изневиделица се появи телефонен указател. Двамата с Гунар зяпнахме от изненада. За капак зад гърба ни се разнесе звънлив смях. Беше любезната сервитьорка, която незабелязано и тихо бе поставила търсения отговор в ръцете на демиурга Гунар.

— Заповядайте. Тук са адресите и телефонните номера на всички жители на острова. Най-много двеста хиляди. Мога ли да ви помогна?

Беше много мило от нейна страна. Стана ми приятно.

— Търся една приятелка, казва се Холмфридюр.

Очарователната сервитьорка веднага се зае да търси в указателя, докато намери буквата „Х“.

— Малкото име на бащата?

Почти никоя Омар не го знаеше, но въпросът ѝ ме изненада.

— Защо малкото име?

Гунар поясни:

— Например, ако баща ѝ се казва Гунар, тя би се наричала Холмфридюр Гунардьотир.

Останах като гръмната. Тази форма на образуване на фамилното име беше много старяла и отдавна излязла от употреба. Беше се запазила само тук, на този далечен остров.

— Значи твоят син би се казвал Гунардьотир?

— Това е за дъщеря. А за син — Гунарсън.

— И как се е казвал баща ти?

— Ейнар.

— Така ти си Гунар Ейнарсън.

Сервитьорката ми намигна.

— Прочети имената, като ги преглеждаш, сигурно ще си спомниш фамилията.

Плъзнах показалец по всички Холмфридюри от указателя, като разчитах на инстинкта си. Съредоточих се и извиках в паметта си образа и котешките очи, които помнех. Пръстът ми се спря на едно име и без колебание посочих някоя си Холмфридюр Карлсдътири.

— Тази е.

Гунар набра номера и произнесе няколко любезни думи на исландски, а после ми подаде слушалката.

Не можех да повярвам. Треперех от вълнение, като разпознах нежния мелодичен глас на Холмфридюр. Говорех на английски, тъй като бях с Гунар, но вмъкнах една фраза като зов за помощ на древния език. Обърнах на английски веднага щом забелязах как Гунар неразбирашо смръщи вежди.

— Трябва да те видя. Нося ти подарък от майка ми, но се боя, че не ще издържи още няколко дни.

Холмфридюр реагира светкавично и използвайки древния език, веднага ме покани. Затворих, като се мъчех да запаметя името на селото.

— Живее в Дюопивогюр. Селище на източното крайбрежие.

— Знам го — отвърна Гунар, внезапно станал много сериозен.

— Ще ме чака утре, тоест тази вечер за вечеря.

Гунар се начумери.

— Това е на петстотин километра оттук, а и пътят е много лош и труден.

Холмфридюр беше единствената ми надежда, единствената светлина в тунела, а, изглежда, на Гунар идеята не му се нравеше. Бях решена да отида, дори сама, ако се наложи. Така му и казах.

— Сигурна ли си, че няма да ни навлече някой проблем тази приятелка на майка ти?

Гунар не се доверяваше на непознати като Холмфридюр. И имаше основание — в края на краишата бяхме бегълци. Но за мен това означаваше живот.

— Кажи ми как да стигна дотам и после ще се върна. Ще отсъствам един ден, не повече.

Гунар си промени решението.

— Ще дойда с теб. После ще продължим до моята ферма.

Прегърнах го толкова бурно и възторжено, че без да искам, бутнах на земята чашата му с бира. Разби се на парченца и отказах да

ги погледна. Сервитьорката дойде бързо и уплашена от сторената беля, а може би от суеверие, ахна. Исландците бяха много суеверни. Въпреки това ни пожела на добър час и благодари за бакшиша, който ѝ оставихме.

Взехме под наем един джип, единственото превозно средство, с което можехме да се придвижваме по стръмните пътища, и излязохме от Рейкявик.

— От наводненията мостовете често пропадат, лед сковава павираните пътища, а земетресенията и изригванията унищожават цели магистрали — изкоментира Гунар.

Човек да се чуди това остров ли е или игра на „Монополи“, където на всеки три хода можеш да се върнеш в изходна позиция поради погрешно хвърлен зар, или да се натъкнеш на природно бедствие. Чувствах как природата взема надмощие над цивилизацията. Природните стихии владееха тази земя, в която бродеха духове и действаха енергии, а хората не могат да пуснат корен.

— Изтокът ще те изненада. Не е обикновена туристическа дестинация.

С ръка на прозореца, Гунар въртеше ловко волана с почти същата лекота и деликатност, с които галеше лицето ми и караше по криволичещата ивица между необикновените ледници от вътрешността и атлантическия бряг. Минахме под внушителни водопади, формирани от топенето на ледниците през пролетта. Водата се лееше навсякъде и от всички страни, от впечатляващи висини, бистра и кристална вода в изобилие. Беше толкова повсеместна и всеприсъстваща, че престанах да я възприемам като новост. Приех я и свикнах с нея също както, само за няколко часа бях свикнала с кожата и очите на исландците.

След като отминахме село Вик, всичко се промени. В началото тук-там се виждаше по някая ферма, а след това пейзажът постепенно се превръщаше в плашещо пусты равнини от черен пясък, без скали, без нищо. Земя на огън и вода, на абсолютен контраст. Това бяха владенията на Вахтнайокутъл, най-големия и неприветлив ледник в Европа. Печалната гледка на тази почти безлюдна земя засилваше

тревогата, която чувствах от предстоящата среща с Омар. Как ще ме посрещнат? Като предател? Като блудната дъщеря?

Бях капнала от умора, на ръба на изтощението, когато най-сетне в далечината съзрях малкото селце, сгущено сред дългата редица от фиорди. Тук пейзажът ставаше по-приветлив и предразполагаше хората да се заселят по тези земи, да си построят дървени къщурки и да се отдадат на риболов. Бяхме в Дюпивогюр.

Резервирахме стая в малкия хотел, оставихме багажа и след като разпитах, се упътихме към дома на Холмфридюр. В селото всички се познаваха, странно, но никой не се изненада от посещението ни.

Холмфридюр очакваше да дойда сама, затова се притесни, когато се появих с Гунар. Беше приготвила превъзходна вечеря, традиционно ястие от треска и картофи, но бе сложила прибори само за двете ни — за нея и за мен. Уютната дървена къща, добре отоплена, с големи прозорци и весели картини по стените, ухаеше на вкусна яхния.

Когато видя Гунар, Холмфридюр се начумери. Това не ме изненада. Жените Омар не обичат чужди хора да им се бъркат в работите, а Гунар се явяваше точно такъв — като досаден натрапник. По-късно щях да й обясня. Сега най-важното бе, че успях да я намеря, а останалото бе второстепенна грижа. Не бях предвидила обаче, че между тях ще се появи взаимна антипатия.

Гунар я предизвика, като пое инициативата в свои ръце и заговори, без да се допита до мен. Запита Холмфридюр:

— Селене ми каза, че си лекар. Искам да видиш това.

И за моя изненада ми нави ръкавите на пуловера и й показва ръцете ми. Почувствах се неудобно. И още повече, когато Холмфридюр си почисти очилата с удивително престорено спокойствие.

— Възпаление на кожата. Ще приложим малко антихистаминова помада.

Гунар ме посочи.

— Много е отслабнала, непрекъснато повръща и страда от безсъние. Пипни я.

Така значи, Гунар ме е наблюдавал. Холмфридюр сложи ръка на челото ми. Трябва да е парело, защото веднага я отдръпна разтревожена.

— Настинка.

Тогава Гунар ѝ се скара на исландски. Мисля, че я заплаши да ме заведе в някоя болница, ако не ме прегледа както подобава. Бледата исландка излезе от хола и се върна след малко с антибиотик, който показа на Гунар, преди да ми го даде и да наложи помада на ръцете ми.

— Одобрява ли господинът?

Гунар кимна в знак на съгласие.

По време на вечерята атмосферата бе напрегната и тежка. Холмфридюр постоянно си поглеждаше ръчния часовник, а държането ѝ бе студено и грубовато. На моменти с Гунар си говореха на исландски и той изглеждаше раздразнен от типа въпроси, с които Холмфридюр го бомбардираше. Трябаше да лавирам между тях и се заех да разказвам възможно най-увлекателно за приключенията ни на китоловния кораб и за пътуването до Северния нос. Говорех за фиордите, комарите, елените и саамите. Като наближи времето за десерта, Гунар подозрително започна да се прозява. Едва се надигна и се извини, че е много изморен. Това си беше самата истина. Беше шофирал повече от единайсет часа, почти без почивка. Сбогувахме се с Холмфридюр и тя тайно ми даде знак.

На път към хотела Гунар се спъваше във всеки камък и често губеше равновесие. Боях се, че няма да стигнем навреме, но в последния момент успяхме. Гунар се просна облечен върху леглото. Събух го, завих го с юргана и отново се запътих към къщата на Холмфридюр. Отварата, която му беше приготвила кобилата Омар, като отмъщение за неговата аrogантност, трябва да е била достатъчна да приспи и тапир.

Този път, когато позвъних отново на вратата, нямаше и помен от студенината, с която се бе сбогувала с мен преди това. Сега лицето ѝ издаваше загриженост. Тя бързо ме разсъблече и ме накара да си покажа ръцете.

— Лудо момиче, безотговорно, твърдоглаво, как се остави да ти причинят това?

Наложи ме с компреси и ме накара да изпия силен чай, който ми опари езика и изгори вътрешностите ми. След заклинанието на Холмфридюр на секундата почувствах как около кръста започва да ме стяга предпазният щит.

— Изхвърлих пръчицата и не успях да издялкам нова.

— Не говори, не казвай нищо. После ще те питам за всичко.

Макар и успокоена, че отново съм защитена, изражението на Холмфридюр никак не ми харесваше. Жълтеникавите й очи блестяха в полумрака, а разширените зеници изследваха тялото ми като на скенер, докато топлите й длани трескаво опипваха кожата ми като пръчки на ясновидка. Дали не бях попаднала в капан?

Жените, които Холмфридюр очакваше и заради които си поглеждаше нетърпеливо часовника, след полунощ тихо заприиждаха. Две от тях, здрава и стара селянка и другата, облечена като кралицата на Англия, която се представи с името Бьорк Абедул, идваха от далечни селища. Третата, с очила и с вид на интелектуалка, живееше в съседно селище, но именно от нея ме побиха тръпки. Беше не коя да е, а красивата млада викингска сервитьорка, която ме обслужи в единствения бар, в който бях стъпила след моето пристигане в Рейкявик. Същата, която ми сервира силното кафе, държащо ме будна до този момент, която се усмихна на Гунар, докато го убеждавах в необходимостта да посетим Холмфридюр, която предостави указателя на Гунар и накрая насочи пръста ми на точния номер. Всичко е било лесно и просто. Нищо не беше случайно. Всичко, което се случваше с мен, бе програмирано, планирано и под контрол. Деметер бе предупредила исландските магьосници за предстоящото ми пристигане. Пак ме преследваше, властваше над мен и дърпаше конците на живота ми. Дори и да не бях взела решение да отида при Омар, те щяха да ме открият и да ме затворят като мишка.

Приятелките на Холмфридюр, които се отзоваха на повика й, бяха четири жени с различна възраст, професия и социално положение. Но ги свързваше едно — всички те бяха магьосници Омар от клана на кобилата. Като такива имаха дълг към племето и оставяха настрана обществения и частния си живот, за да се притекат на помощ на която и да е Омар. Въпреки че вътрешно се бунтувах, трябва да призная: бях им признателна, макар и да съзнавах, че бе възможно много скоро да се превърнат в мои палачи.

— Е, Селене? — започна своята реч Холмфридюр като изразител на общността. — Какво реши? Ще се предадеш ли?

Поглеждах ту едната, ту другата. Не можех да си позволя друго, освен да се подчиня.

— Събрках, като избягах от племето — признах разкаяна.

Холмфридюр въздъхна.

— Ще бъдеш съдена справедливо. Има нови разкрития по случая.

Старицата Бъорк ме погледна изпод очилата си.

— Вече знаеш ли за Мерицел?

Почувствах, че сърцето ми подскочи.

— Кое?

Всичко, което можеше да облекчи съвестта ми или да хвърли нова светлина върху инцидента, щеше да е добре дошло.

— Била е обладана — с ужас прошепна младата сервитърка.

— Обладана? От кого?

— От Баалат — потвърди Холмфридюр. — Такова е заключението на експертите. Учената Ингрид е разследвала много подобни случаи.

Новината беше по-скоро тревожна, отколкото успокояваща.

— И това какво означава?

— Променя цялостно досегашната теория за причината на смъртта.

— Не Мерицел са искали да убият.

— Така ли? — плахо попита аз.

— Атамето е забито в сърцето. Там, където е съсредоточена жизнената сила на преобразилите се Одиш.

Започнах да схващам за какво намекват. Спомних си за змията, която лично убих и чието сърце накълцах с *атамето* си, преди да я изгоря.

— Искате да кажете, че Мерицел вече е била мъртва и че тялото ѝ е било обладано от Баалат?

— Точно така.

— Тогава...

— Тогава — прекъсна ме Холмфридюр — твоята постъпка е героична, спаси ни от Баалат.

Възмутих се. Въпреки всичко допускаха, че аз съм забила ножа.

— Не съм аз! Не аз забих атамето, дори не знаех, че е била обладана.

Спомних си насилието, бръчките, нехарактерни за една Омар, гнева, но си спомних също и жеста ѝ, когато свали ръка, спря се и не заби камата в мен. Не. Въпреки че този факт ме оневиняваше, в

момента, когато я оставил в стаята, един час преди да умре, Мерицел все още бе действала съзнателно. Баалат не я беше обладала напълно.

— Добре — прекъсна ме Холмфридюр. — Нека оставим това на съда. Сега трябва да ти помогнем.

Нави ръкавите на пуловера. При вида на вените ми останалите магьосници изплашени ахнаха.

— Да побързаме — рече червендалестата селянка, призовавайки ги да престанат с умуванията и да преминат към действие.

И без да губят и секунда повече, в пълно мълчание, те ме вдигнаха на ръце и ме понесоха. Занесоха ме до една висока скала, надвиснала над сивкавите води на океана и осветена от бледозлатистото среднощно слънце. Проснаха ме на земята и запалиха свещите, подредени под формата на перфектна пентаграма. Дълго останах неподвижна, докато пет чифта опитни ръце старательно изследваха всяко ъгълче от тялото и мозъка ми, и ми възвръщаха изгубената през това време енергия.

Възстановена, с подновени сили, отворих очи и онova, което видях, никак не ми хареса. Познавах това тяхно мрачно изражение. Не предричаше нищо добро, по-скоро вещаеще приближаваща беда.

Холмфридюр водеше церемонията с тъжно изражение. Предложиха ми нефритен камък и подсилиха с желязо отслабналата ми защита. Поканиха ме да пийна гълтка от силната отвара и скоро се почувствах много по-добре, усетих как в мен се надига вълна от енергия и жизненост, която премина като приятен гъдел и се разля заедно с кръвта по цялото ми тяло. Съзнанието ми се избистри и умът ми заработи с невероятна точност и яснота. Присъединих се към останалите и затанцувах заедно с тях, с коси, свободно разпилени по раменете, разявани от вята, без да чувствам студ, глад или умора, надавайки радостни възгласи под странното пепеляво слънце, ефирна и лека като перце. Далече в планината ми се стори, че съзирам светлинки, които вероятно бяха любопитните очи на наблюдаващи ни елфи. Не виждах нищо лошо или необично в това.

След ритуалната песен дойде време за разискванията. Предмет на обсъждането бях аз. Аз и моето заболяване.

Никоя не смееше да заговори. Имах чувството, че съм пред лекарска комисия, която произнася окончателната си диагноза и ми

съобщава, че страдам от нелечима смъртоносна болест и съм обречена. Най-накрая Холмфридюр наруши мълчанието:

— Бременна си.

Ако ми бяха стоварили парен чук по главата, новината нямаше толкова да ме втрещи. Очаквах всичко друго, но не и това. Вярно е, че ми бе закъснял малко цикълът, но беше нормално за мен, бях само на седемнайсет години и никога не обръщах внимание на няколко дни закъснение.

— Не може да бъде — изломотих объркана. — Пиех си билките.

— Редовно ли ги вземаше?

Помъчих се да си спомня. Винаги дъвчех билките против забременяване, които ние Омар добре познаваме. Беше навик, който спазвах всяка вечер, освен ако... не заспях преди това. Какъвто беше случаят в ноцта на слънцестоенето на върха Домен. Тази нощ се бе изтрила от съзнанието ми, нищичко не помнех. Съвсем възможно беше да съм пропуснала да ги взема.

— Вие ли ти се свят, повръща ли?

Пребледнях. Ама че съм глупава! Бях си въобразила, че е от пътуването, но истината е, че симптомите бяха започнали преди това. Тогава... моята отслабналост, повръщането и безсънието бяха симптоми на бременността. Холмфридюр ми прочете мислите.

— Само не се притеснявай.

Разбира се, че бях притеснена. И то много. Току-що ми бяха казали, че нося нов живот в утробата си, че коремът ми ще се издуе, че едно малко същество расте в мен и че ще ставам майка. Беше толкова абсурдно и странно, че не можех да повярвам. Разбира се, че бях притеснена и объркана! И то меко казано. Бях зашеметена от разкритието.

— Жертва си на Одиш. Твоята отпадналост е причинена точно от това. Бременността не намалява защитните функции на организма, напротив, повишава ги, прави те по-силна. Затова си издържала по-дълго от обичайното на атаките на тази Одиш.

Вероятно беше точно така. Ако нещо ми бе пределно ясно, то бе, че нямам никакво намерение да се предавам. Исках да се боря, да издържа, да продължа да живея. Дали това се дължеше на новия живот в утробата ми? Отдадох го на любовта си.

— Баалат ли е? — колебливо попитах.

За разлика от средиземноморските магьосници исландските не се разтреперваха само при споменаването на името на финикийската богиня. Напротив смръщиха учудено вежди.

— Да, така смятаме, макар да е наистина необичайно.

— Досега Баалат никога не е дръзвала да напада по нашите земи — категорично потвърди Холмфридюр.

— Това са владенията на ледената кралица — поправи я тази с очилцата.

— Ледената кралица? — поинтересувах се неспокойна.

Това име ми напомни за някои легенди, които бях чувала още от малка.

— Вледеняvala сърцата на мъжете, които се влюбвали в нея — внезапно се сетих аз.

— И изгаряла зениците на момичетата, които се осмелявали да я погледнат в очите — прошепна старата Бъорк.

И кобилите Омар с треперещи от вълнение гласове заразказваха нови и нови подробности за тайнствената Одиш.

— В митологията я свързват с някои богини като красивата Фрея или мистериозната жена на Один.

— Това са владения на Арктика.

— Никоя друга Одиш не е дръзвала да навлезе в територията ѝ.

— Баалат никога не е успяла срещу нея.

— Оттегли се насред вечните ледове и заспа.

— Като графинята.

Тогава аз лично се осмелих да повдигна въпроса:

— Въпреки това Баалат — Черната дама, жестоко нападна в територията на графинята в нощта на Имболк. Не е ли възможно да се е решила да нападне в земите на ледената кралица?

Всички млъкнаха. Не си бяха задавали този въпрос. За мен беше много важно да знам. Без това борбата срещу черната магьосница Баалат беше почти невъзможна.

— Прави заклинания, в които използва и мъртвците за съюзници — спомних си аз.

— Но ѝ е необходимо тяло — било то и на мъртвец — подхвърли очарователната старица Бъорк, която отново бе нахлутила ужасната си шапка.

— Възможно е да е използвала някоя хитрост, да се е вселила в чуждо тяло, за да може да се придвижва в пространството — предположи интелектуалката.

— Да, но чие? — потънала в размисъл, попита на глас.

— Няма животно, което да може да вирее на толкова различни места и само да се придвижва на такива разстояния — изказа се селянката.

— Освен ако не пътува с хора — уточни Холмфридюр.

— Или ако не се е въплътила в човешко същество като... — младата викингска сервитърка не довърши изречението, погледна ме с ужас в очите и си запуши устата с ръка.

Нейните посестрици проследиха със страх погледа ѝ и си поеха дълбоко въздух, сякаш за да пропъдят някаква лоша мисъл. Всички инстинктивно се отдръпнаха от мен. Усетих го. Бях си възвърнала напълно уменията. Те ме отхвърляха. Безпогрешно разпознах реакцията за отпор, който — както майка ме беше учила — обикновено се активира в случаите на опасност или предчувствие за близко присъствие на Одиш. Жените Омар се бояха, че може аз да съм Баалат. Или че част от Баалат се е настанила в мен. Забелязвах го.

Изпълнени с подозрения, бяха totally блокирани и не приемаха никакви външни внушения. Трябаше да ги убедя, че съм Селене. Ако не успеех, те не само нямаше да бъдат готови да ми помогнат, ами щяха да искат да ме унищожат.

По природа бях импулсивна, пряма и с темперамент, който както можеше да ми докара много главоболия и често ме забъркаваше в страшни каши, така и, от друга страна, беше най-доброто ми оръжие. Избърваша истината в лицата им, за да не им дам възможност за отстъпление:

— Какво доказателство ви трябва, за да се убедите?

Холмфридюр отговори от името на всички.

— Да се убедим в какво? — неловко попита тя.

— Че съм Селене, че не съм Баалат, че тя не ме е обладала.

Засмяха се неестествено, насила. Тайнично се бяха разбрали да се преструват пред мен.

— Как ти хрумна тази глупост!

Да, но не беше глупост. Или бременността беше изострила сетивата ми, или можех ясно да чета мислите им, независимо от

бариерата, която се опитваха да издигнат. Всички те бяха на едно мнение. Вътрешно си казваха, че във вените ми тече кръвта на Одиш. Надушвала я. Баалат не ми източваше кръвта, Баалат ме обладаваше като Мерицел.

Бяха се побъркали! Уплаших се да не решат да ме унищожат, за да се отърват от мен, мислейки ме за опасен таен агент.

— Искам да се свържа с майка си Деметер. Тя ще ви убеди, че не съм обладана от Баалат. Тя ме познава — рекох с повелителен тон, присъщ на дъщерята на някоя материарша или премиерка.

— Сега не е удачно — лаконично възрази Холмфридюр.

В златистите ѝ очи се четеше твърда непреклонност.

Беше безсмислено да настоявам, нямах никакъв шанс. Бях загубила първата битка и не можех да продължавам откритата борба. Реших да отстъпя.

— Может би утре тогава? — попитах с престорено смирение.

— Утре, да. Днес ще е по-добре да си починеш.

Усмихнах се измъчено, като нарочно исках да подчертая колко е плачевно състоянието ми.

— Съжалявам. От нерви е. Случиха ми се толкова много неща и съм твърде уплашена. Имам нужда от пръчица, за да се чувствам спокойна.

Знаех, че няма да ми дадат пръчица, понеже вече не ми вярваха.

— Утре, днес няма време.

Холмфридюр ми подаде студената си и влажна ръка. Беше потна и напълно лишена от топлина и доверие. Ръката на предател.

— Върви да поспиш, Селене. Трябва да си починеш.

— От една седмица не съм спала — признах си. — Имам нужда да спя, и то на територията на Омар, и трябваше да взема нещо силно.

Говорех самата истина.

Придружиха ме обратно до къщата и в кухнята Холмфридюр ми предложи отвара за сън, от най-силните. Поблагодарих с усмивка, но щом тя се обърна, излях отварата в саксията на прозореца.

После се сбогувах и Холмфридюр ме придружи до хотела. Естествено, изиграх постановка. На всяка крачка се препъвах и се преструвах, че залитам. Холмфридюр ме държеше здраво и така, близо една до друга, си позволи да бъде откровена с мен:

— Идеята да доведеш приятеля си тук никак не е добра.

— Той е исландец и познава добре острова — оправдах се.

— Излъгал те е.

Този път се спънах наистина. Хвана ме неподготвена.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че акцентът му е странен и фермата, за която спомена, тази на семейството му, е била изоставена отдавна, преди да се е родил. Старата Бьорк — имаше предвид кобилата със смешната шапка — познава добре тази област.

Не можех да повярвам, че го казва. Поведението й бе открито враждебно. Знаех, че ще създават проблеми за Гунар, какъвто и да беше той. Винаги щяха да се намерят такива Омар, готови да се ровят в родословието и семейните саги, да правят справки и проучвания, само и само да попречат на евентуалната ми връзка с простосмъртен.

Продължавах играта. Прозях се, като се престорих, че сънотворното ми действа, и я попита:

— Какво ще ме посъветваш за Гунар?

Беше категорична:

— Отбягвай го до второ нареждане.

Решителният ѝ тон ме изненада.

— Но — запротестирах аз — той се грижи за мен, обича ме и ме предпази от полицията.

Влязохме в хотела и Холмфридюр понижи глас:

— Ще си задържана задълго по време на процеса. Когато дойде Деметер, никак няма да ѝ се понрави, като го види тук.

Значи, това било. Беше я страх да не си навлече гнева на Деметер. Искаха да съм сама, манипулируема, подчинена и тяхна пленница. За тях Гунар беше дразнител и мислеха, че е най-добре да се отърват от него и да го натирят да си ходи по живо, по здраво. Отворих с картата вратата на стаята и го видях. Беше се отпуснал тежко на леглото, чужд на цялото това съзаклятническо, неподозиращ за бедите, които му готвеха. Прозях се отново, демонстративно и пресилено.

— Леглото...

Запътих се с несигурна и тромава крачка и се тръшнах на мекия матрак, както бе сторил часове по-рано Гунар. След няколко секунди усетих нечии ръце, които внимателно и грижовно ми събуха обувките и ме завиха. После стъпките се отдалечиха и вратата тихо се затвори.

Бях успяла да ги заблудя. Бяха уверени, че спя дълбоко и че могат спокойно да ме обсъждат, без аз да ги чувам. Изчаках няколко минути. След това излязох тихо и без да вдигам шум, се приближих до къщата на Холмфридю. Напрегнах всичките си сетива и прилепих ухо към стената. Накрая намерих мястото, откъдето чуха най-ясно гласовете им.

Жените от клана на кобилата се бяха събрали на таен съвет.

Знаех имената само на две от тях, но можех да отгатна опасенията им.

— Разбрах, щом я видях. Обладана е — потвърди Холмфридю.

— Помислих, че е Одиш. Видът й отговаряше точно на описанието, но нещо в погледа и във вибрациите, които излъчва, ме изплаши — възклика младата сервитърка от Рейкявик.

— Мислите ли, че процесът е много напреднал? — попита фермерката.

— Смятам, че по-скоро едва сега започва — подхвърли Бьорк.

Вятърът отмести завесите от прозореца и видях, че старицата бе свалила смешната си шапка, беше я поставила върху една масичка и нагъваше пастички с мляко.

— Трябва да се свържем с Ингрид — предложи кобилата с очилата.

— Защо?

— Тя знае как да прогони злите духове.

— Ами бременността? Удачно ли е да се прави при бременност?

— Няма да издържи. Ще изгуби бебето.

Почувствах, че ми прилошава. Обмисляха дали да ме подложат на екзорсизъм, за да прогонят Баалат? Бяха ли наистина способни да го направят, независимо че съм бременна?

— Все едно, много е млада — потвърди Холмфридю. — Може пак да забременее.

Зави ми се свят. Холмфридю беше твърда, непреклонна жена и вероятно ревнуваща от млади бременни момичета. Не ѝ пушкаше какво ще стане с бебето ми.

— Трябва да поискаме разрешение от Деметер — възрази сервитърката.

Холмфридюр се възпротиви. Скочи, изправи се в цял ръст и с решителен тон ги призова:

— Няма време да я чакаме, трябва да действаме. Има нещо у Селене, което не ми харесва. Притежава повече умения, отколкото тя самата предполага. Предимството ни е, че няма пръчица, но бременността ще удвои силите ѝ, макар че ще влоши комуникациите.

— Ами приятелят ѝ?

— Точно в това е проблемът, трябва да се отървем от него.

Сега разбирах защо искаха да се отърват от Гунар. За тях той беше само пречка. Ако не беше той, щяха да се разправят с мен, както намерят за добре, и то напълно безнаказано. За тях бях като чумава — черната овца от Омар, и трябваше да бъда поставена в подчинение, за да съм подвластна на магията им.

— Бих искала да видя този Гунар — прошепна сърдечната старица. — Само един поглед ще ми е достатъчен, за да разбера дали е внук на онзи Ингар, когото познавах.

Успях да чуя името на Ингар и ми се щеше да остана да слушам още, но бях измръзнала до мозъка на костите и се разкихах. Навсярно бе около минус два-три градуса, а може би и по-студено, та ръцете ми бяха посинели и вкочанясили. Освен това вече бях чула достатъчно, за да взема решение. Оставаше само да свърша една работа.

Премръзнала и трепереща, се запътих към градината, която видях на влизане в селото. Там се издигаше едно-единствено дърво. Ясен. Трябваше да си отрежа пръчица, за да се защитавам. Не беше моето дърво, но на Север нямаше да намеря дъбове. Извадих атамето на старата Палтоу, смирено коленичих пред ясена и започнах ритуала. Пламенно се замолих на дървото да ми позволи да почерпя от неговата сила и енергия, като обещах да ги използвам за добри дела. След кратко колебание дървото благосклонно ми даде разрешение. Отрязах едно клонче, признателна за съдействието му, и се заех старателно да го обработя, докато не издялах нова, лесно огъваща се пръчица. Клонката, от която я издялах, бе тънка и жилава, подхранвана от вулканичната почва и серните води на Севера, расла сред топлината на полунощното слънце. Нямаше да се предам без борба, а за борбата ми трябваше оръжие.

На връщане към хотела изprobвах новата си пръчица. Като минах покрай къщата на Холмфридюр, се спрях за момент и изрекох

заклинание за сън, за да приспя задълго кобилите в яхъра.

Тогава за първи път заговорих на бебчето си, на моето момиченце. Казах му да не се страхува. Успокоих го, като го уверих, че няма да позволя да попадне в лапите на някоя Одиш и никой няма насила да я отдели от баща ѝ.

Така, с тайната си болка и добре въоръжена с новата си пръчица, си възвърнах смелостта. Моето бебче щеше да е момиченце и щеше да има сините очи на Гунар и моите дълги крака. Беше зачената в нощта на слънцестоенето и щеше да наследи най-доброто от родителите си, независимо от всички проклятия и лоши предзнаменования.

Утрото беше настъпило, ако, разбира се, можеше да се нарече така този час, в който срамежливото слънце плахо надзърташе зад скупчилите се облаци. Важното беше да спечеля време и да действам предпазливо, обмисляйки всеки следващ ход.

Събудих Гунар. Беше спокоен и отпочинал. Беше спал непробудно и така сладко, че бе в чудесно настроение. Сграбчи ме в силната си мечешка прегръдка и ме притегли към себе си. Помъчи се да ме събори на леглото. Искаше му се да се боричкаме и търкаляме един до друг, да се гъделничкаме, да се смеем.

С удоволствие бих се съгласила да се включва в играта, с удоволствие бих се сгущала в обятията му и бих се унесла в сладка дрямка, но трябваше веднага да изчезваме оттук. И отново го излъгах:

— Холмфридю е разбрала за смъртта на Мерицел и ми зададе много въпроси. Нещо не ми харесва, не бих искала да изпрати полицията по петите ми.

Нямаше нужда да настоявам. Гунар незабавно стана.

— Да тръгваме — рече той с решителност в гласа.

— Къде? — попита обнадеждена.

Гунар погледна през прозореца.

— Моят остров е див и самoten, но не е достатъчно изолиран от света. Ако полицията те търси, накрая ще те пипне.

— Тогава? — тревожно попита аз.

Гунар хвана в шепи лицето ми, за да ме накара да го погледна право в очите, и ми се усмихна:

— Помниш ли, че имахме намерение да пътуваме по ледовете?

Спомнях си, разбира се. Сърцето ми подскочи.

— Пътуването на прадядо ти, Ерик Червения?

Гунар ме целуна.

— Ще те отведа на едно прекрасно място, толкова красиво, че ще онемееш от възхищение. Ще летим на шейна, водена от кучета. — Нежно погали косата ми. — И ще сме сами, само ти и аз.

С Гунар от нищо не се боях. Въздъхнах замечтано.

— И никой никога няма да ни открие.

— Никога — повтори Гунар с патос.

За няколко минути бяхме закусили и натоварили колата. Аз доверчиво седнах до Гунар, който бе взел нещата в свои ръце и поемаше управлението на шайната. Беше неговият остров и той най-добре знаеше кой път да поеме. Бях капнала от умора и се насилах да не заспя.

— Поспи малко — посъветва ме Гунар.

Благодарих му. Отново бях под закрилата на щита си, имах вълшебна пръчица и бях изпълнена с енергия, но се нуждаех от сън. Бях толкова уморена, че очите ми се затваряха, а устата ми щеше да се разчекне от непрекъснатото прозяване.

Проснах се на задната седалка и изключих.

Гунар продължи, без да поглежда назад, без да си задава въпроса сама ли съм в съня си, или ме измъчва нечие чуждо присъствие, което не ме бе напускало през цялото ни дълго пътуване и което малко по малко изсмукваше жизнените ми сили.

ГЛАВА ДЕСЕТА ФЕРМАТА

След няколко часа дълбок сън нещо ме стресна и се събудих.
Някой ми шепнеше на ухото.

— Не мърдай — беше гласът на Гунар, но не мил и гальовен, а заповеднически.

Внезапно ме обзе чувство на ненавист към него. Изпитах силна, завладяваща омраза. Изгаряше вътрешностите ми до такава степен на непоносимост, че не ме свърташе на седалката. Какво ме прихваща? Искаше ми се да проника Гунар с атамето си. Пръстите ми сами затърсиха ножа и ръката потрепери от онази сляпа ярост, която се поражда при нетърпимост, замъглява съзнанието и отравя кръвта. Кое предизвикващо това чувство?

Не помръднах, стоях неподвижно, стиснала клепачи, а след това долових болка в лявата си ръка, сякаш някой забиваше спринцовка във вената ми отново и отново.

И изведнъж разбрах. Беше Баалат! Баалат ме обладаваше. Ръката ми принадлежеше на Баалат, но останалата част от тялото ми си беше все още моя. Щитът ѝ пречеше и Баалат се мъчеше да пие от кръвта ми, както безпрепятствено го бе правила в продължение на седмици. Почувствах страх и отвращение. Усетих как сърцето ми лудо заби, а челото и длани ми плувнаха в пот.

Чудех се защо Гунар ме бе помолил да не мърдам. Подчиних се, макар и омразата да ме завладяваши. Останах мирна и със затворени очи в опит Баалат да не ме обладае изцяло.

Изведнъж болката в ръката ми изчезна и мигновено възстанових волята си.

Тогава пронизителен крясък раздра мълчанието на здрача. Беше остьр, неприятен и не изглеждаше да идва от човешко гърло. Скочих. Гунар бе заловил Баалат и ми я показваше ядосан, много ядосан. Потиснах плача си, като я разпознах. Гунар я размаха във въздуха, крещейки:

— Тази отвратителна твар те хапеше!

Беше Лола.

Не се подвоумих и за миг:

— Убий я!

Гунар трябваше да я запрати на пода на колата, но се поколеба и беше твърде късно. С неподозирана сила за хамстер гризачът заби яростно зъбите си в ръката му. Така успя да се изпълзне и след това скочи през прозореца, който Гунар държеше леко отворен. Именно в този момент времето рязко се промени. Облаците устремено се впуснаха да покрият планините и небето почерня. Едри капки дъжд заудряха по колата, удари гръм и събори електрически стълб на няколко метра от мястото, където бяхме паркирали. Грохотът беше страшен. Гунар наблюдаваше изумен внезапно разразилата се буря.

От моя страна не бях останала безучастна. В едната ръка държах *атамето*, а в другата пръчицата. Изрекох мощно заклинание, най-мощното, което знаех, и насочих пръчицата си към хамстерката. Успях да я обездвижа, но не беше достатъчно. Трябваше да реагирам бързо; разполагах само с няколко секунди, в които Баалат щеше да остане парализирана от заклинанието. Излязох от колата и се завтекох към малката кафява топка, все още обездвижена на мократа земя. Баалат се мъчеше да се освободи от магията, беше въпрос на секунди. Бях подгизнала и покрита с кал, защото на два пъти се подхълъзнах, но преди да успее Баалат да се отърве от капана ми и да предизвика смъртоносна светкавица, вече бях до нея и с точен удар на кинжала отсякох главата ѝ, която, кървяща, се изтъркали по черния камък на вулкана Аскя.

Действах безмилостно, без колебание. Не е хамстер, повтарях си, не е любвеобилната домашна любимка на Мерицел, а нейната убийца. Не е дребен гризач, а едно чудовище, което призова огъня и овъгли бедния Кристиан-Мо. Не е уплашено животинче, което търси убежище и утеха в ръцете ми, а кръвожадна вещица, оцеляла от смъртта, като е узурпирала тялото на милата Лола. Не е беззащитно същество, а една безсмъртна Одиш, която вероятно искаше да се превъплъти в мен.

Без да губя и миг повече, я разпорих, изтръгнах сърцето ѝ и го прободох с кинжала си. Тогава накълцах тялото ѝ на малки парченца и ги запалих. Зарових пепелта и направих заклинание, за да не се съединят и съживят отново.

Гунар присъства на целия процес, без дума да пророни.

Когато приключи с този кървав ритуал, избухнах в ридания, увесена на врата на Гунар. Бях изпаднала в тежка истерична криза.

Моят викинг, сериозен и шокиран от всичко, което току-що се бе случило, ме залюшка като малко момиченце, докато хлипанията не утихнаха. След това прегледа пострадалата ми от ухапванията ръка и я намаза със спирт. Можех да извикам, но въпреки че ми причиняваше болка, вече не ме болеше. Нищо не ме болеше, нито ме интересуваше, бях приключила с кошмара на Баалат. Бях свободна. Най-накрая можех да спя спокойно, да си почина.

Помислих си за моето детенце, за тайното ми бебче, което бе в опасност, също като мен. Представих си всички онези нощи, в които Баалат, под формата на Лола, беше заспивала в ръцете ми, и потреперих, като си спомних църкащото ѝ телце, сгущено до тялото ми. Едва сега проумях колко прозорлив е бил Кристиан-Мо, когато разкри опасността и притисна Баалат в ъгъла.

Беше ясно. Страховитата Балаат бе отприщила бурята и бе убила Мо.

Дали е била обладана като горката Мерицел?

И изведенъж ми се изясни. Разбрах какво е станало с Мерицел.

— Била е тя!

— Коя?

— Мерицел! Тя самата си е забила ножа, за да унищожи Баалат!

— Баалат? — попита Гунар озадачен.

— Мерицел е била обладана и е решила да я убие в момента, когато е узнала, че тялото вече не ѝ принадлежи...

Гунар обхвана лицето ми с големите си ръце и ме принуди да го погледна.

— Селене, какви ги приказваш? Смяташ, че Мерицел се е самоубила?

— Не че буквально се е самоубила, но е забила ножа в тялото си със собствената си ръка.

— Тогава е била тя?

— Не е точно така.

— Не те разбирам... Добре ли си? Какво ти става? Хайде, разкажи ми всичко.

Бе видял пръчицата, бе видял кинжала, бе свидетел на магията и на ритуала ми. Можех ли да го измамя? Щеше ли да ми повярва, ако му кажа истината?

— Аз съм магьосница.

Гунар въздъхна.

— Това вече го зная.

Успя да ме обърка.

— Не разбирам. Не те ли плаши? Не те ли изненадва?

Гунар посочи безкрайната пустота около нас. Бяхме на сред остров, изпълнен с мъгла, огън, лед и тайни същества. Под краката си можех да усетя силата на магнетизма на вулканите и в далечината Аскя изглеждаше като огромен връщ котел.

— Този остров е още див, нецивилизован. Вулканът Хекла е вратата към ада; в близкото езеро Люгарин живее водно чудовище; в същата тази долина през зимата се чува ревът на някой трол, а ако оставиш торта на прозореца, най-вероятно ще ти я откраднат елфовете. Всичко това, без да броим семейните духове. Искаш да се изненадвам от вещици?

Онемях. Съгласна съм, че Гунар ми бе говорил непринудено за магически същества, саги за боговете и легендите им, но дори и да приемаше факта, че съм магьосница, имаше нещо, което не се връзваше. Знаел го е? Как така?

— Знаел си?

— Каза ми го Мерицел.

Мерицел е издала тайната ни, без каквато и да е причина! Обзех гняв.

— Какво ти каза?

— Че си ме омагьосала и беше абсолютно права.

Не знаех дали Гунар говори сериозно, или се шегува, така че се отказах. Бях на път да извърша светотатство и, за щастие, се спрях навреме.

— Моята любима вещица — прошепна Гунар, като нежно ме прегърна.

— Наистина ли не се уплаши от всичко, което направих с Лола?

Гунар поклати глава.

— Унищожи духа ѝ и така предотврати да използва отново това тяло. Добре сторено. Тази твар заставаше между нас и е била обладана.

— А що се отнася до Мерицел...

— Знам, че не си я убила, това е достатъчно.

Загадъчно се усмихна и ме погледна по такъв начин, че, да си призная, ме озадачи. Какво знаеше Гунар? Какво криеше? Какво искаше? И изведнъж ми дойде наум — кой е Гунар?

Разкрих, че той не обича и избягва да говори за себе си. Предпочиташе да ми разказва сагата за великия Гретир Силния, който живеел близко до Холар, земя на великани, борил се и победил призрака Гламър и умрял, жертва на проклятието на една вещица. Или за геройствата на Один в пътуването му към подземния свят, или за приключението му по деветте свята.

Едва успях да изкопча от него, че няма братя, че дядо му, морякът Ингар, е пътувал по целия свят, че баща му е починал преди много години, а майка му е властна жена, с която не се разбира. По онова време не беше на острова. Така че никой не го очакваше, никой нямаше да организира семейно тържество в чест на пристигането му, нито имаше кой да вдигне три пъти наздравица за завръщането му, както си беше по традиция.

Гунар си запазваше правото да ме изненада. И успя. Каза ми, че ще минем през фермата на неговите прадеди, наследена след смъртта на баща му, и че никога не я е посещавал. Спомних си какво каза Холмфридюр за тази изоставена ферма.

— Изльгал си Холмфридюр?

Гунар се засмя.

— Заслужи си го, защото е нахална. Искаше да знае всичко за мен и прадедите ми. Предполагам, че е искала да се увери в чистотата на викингската ми кръв.

— И я измами.

Гунар се изсмя гръмогласно.

— Разказах ѝ, че съм се родил в тази изоставена ферма, и успях да я подведа. Сигурно все още събира информация за мен.

— Каза, че имаш странен акцент.

— В семейството на майка ми се говореше на норвежки. Двуезичен съм — и пак се засмя. — Разбира се, не ѝ го казах. Така ще има върху какво да размишлява.

Гунар беше прав. Единственият начин да се отвърне на прекомерния контрол на Омар беше да ги подведеш. Имах какво да

наука от моето момче. Очите му блестяха и си тананикаше някаква келтска песничка.

— Нетърпелив съм да видя тази ферма. Баща ми много говореше за нея.

По време на нашето дълго пътуване наблюдавах чифлиците, покрай които минавахме. Някои, от най-старите, бяха кирпичени постройки със сламени покриви и малки прозорци, за да не пропускат студа през дългите зимни месеци. По-новите имаха двускатни покриви, големи стъклени прозорци, бяха боядисани в ярки цветове и излъчваха светлина и удобство. Но фермата на Гунар беше специална.

С кулите и с бойниците си тя приличаше по-скоро на крепост, напомняща архитектурния стил на средновековен замък, отколкото на ферма, предназначена за отглеждане на коне и овце. За моя изненада Гунар ми призна, че произхожда от първоначалните викингски благородници.

Изпълних се с гордост, но това трая само няколко минути. Когато паркирахме колата, си дадох сметка, че външният вид на къщата с бойници респектира само отдалече. Отблизо фасадата беше цялата в пукнатини, където предположих, че е пълно с гущери и змии. Градината беше нападната от плевели и като тръгнахме към вратата, граченето на птиците, свили гнездата си на тавана, ме предупреди за това, което ще открием вътре. По-зле не можеше да бъде.

Когато бутнахме портата, за да я отворим, пантите й остро изскърцаха. Бяха ръждясали, а старото дърво бе прогнило. След няколко опита, изпотен от усилието, Гунар успя да я помести. Но, уви, отвътре бе истинска развалина. Част от покрива се беше срутил и дъждът, снегът и студът си бяха намерили чудесно убежище между стените. Беше къща, полуразрушена от природата, станала господарка на стените и пода. Но все пак беше жива, беше населена със звуци, страни миризми и обитавана от непознати същества, които ни наблюдаваха и следяха с поглед. Усещах го. Дразнеха ме с впитите си в мен очи, можех да чуя дишането и тихите им стъпки.

Гунар само каза:

— Ама че работа!

И това лаконично „Ама че работа!“ беше малко обидно, понеже е нормално да го използваш, когато забравиш вратата отворена или ти изкипи млякото, но не и когато цялата къща се разпада, както бе в случая.

Да не би да възнамеряваше да останем там? Нямаше къде да се седне. Всичко бе потънало във вода, кал и прах. А колкото до нямането, нямаше нито електричество, нито течаща вода. Само една стара камина, на която бихме могли да изсушим дрехите си и да се стоплим. А кухнята, или онова, което е било кухня, беше допотопна.

„Прекрасната“ ферма на Гунар, откъдето и да я погледнеше човек, беше необитаема и историите, разказвани от баща му, май си бяха чиста проба митове и легенди. Дали не сме склонни да преувеличаваме и да лъжем, само и само за да впечатлим другите, или просто паметта ни играеше лоши шеги? Моята къщичка от лятото, прекарано в Олимпия, с веранди, покрити с асма и аромат на жасмин, дали и тя не беше плод на фантазията ми? Деметер ми каза, че децата си измисляме райски кътчета и после им прибавяме заключени стаи.

В този случай, като по чудо, две от стаите на първия етаж, отделени от останалите, се бяха запазили в прилично състояние. Едната от тях беше огромна и мрачна спалня, където на видно място се намираше голямо желязно легло с балдахин от измачкано мръсно кадифе. Срещу него беше камината. В ъгъла до прозореца вместо баня все още се бе запазил стар леген за миене на ръцете, с канън от мед и голямо огледало със сребърна, изящно гравирана рамка. Мебелите бяха от масивно дърво с превъзходно качество. Сандък, ракла и бюро. На стената, точно над ложето, беше окачен великолепен портрет на красива дама в естествени размери, облечена в пищен средновековен тоалет, която, убедена съм, не откъсваше сините си очи от мен още от момента, в който влязох. Интересното бе, че дамата е била нарисувана в същата тази стая. Зад нея прецизно бяха възпроизведени раклата, бюрото и огледалото. Стори ми се много любопитно.

Гунар ми предложи да спим точно в тази стая. Идеята никак не ме очарова. От камината се чуваше пляскането на птичи криле, а паяците усърдно се бяха потрудили да изработят сложните си мрежи, които като гайтани обточваха и украсяваха всички мебели. Бих предпочела да спя в палатката, отколкото да осквернявам чужди владения.

— Идеята никак не ми харесва.

— Само за две-три нощи, не повече. Ще запаля камината и ще сме на топло. Трябва да взема някои неща от тази къща.

— Какви неща?

Гунар въздъхна.

— Ще пазиш ли тайна?

— Обичам тайните — отвърнах, като не смеех да си призная, че и аз носех в себе си една, и то важна.

— Има скрито съкровище.

— Тук?

— Да, в тази къща.

— Съкровище! — възкликах внезапно заинтересувана. — Какво съкровище?

— Бижута — прошепна.

— А защо говориш толкова тихо?

— И стените имат уши — рече Гунар със зловещ глас.

И неочеквано, без да видя ръката му, ме ошипа по крака. Помислих, че е паяк, трол или зло същество. Подскочих до тавана от страх.

— Никога повече не прави така!

Гунар дълго се смя, но на мен не ми минаваше.

— Хайде, усмихни се.

— Това си е истинска развалина — сърдито посочих порутената стая.

Гунар се престори на обиден.

— Добре тогава. Сама си го изпроси. Щом не искаш да ми се усмихнеш, насила ще те накарам да се смееш.

Вдигна ме на ръце и ме хвърли на леглото. След това скочи върху мен и ме нападна, като ме гъделничкаше и ме засипваше с целувки, докато не ми отмина сръднята. Не можех да съм му ядосана повече от десет минути.

След любвеобилното ни помиряване Гунар се зае да търси съкровището, като почукваше по стените и тропаше с крак по дървения под. Надяваше се да открие тайна ниша или кухина, където да е ковчежето. Най-сетне имаше нещо вълнуващо и красиво в нашето пътуване.

Бижута. Само при мисълта за това сърцето ми лудо заби. Обожавах скъпоценности, винаги съм мечтала за обеци, гривни или пръстени, но Деметер, прекалено строга, все ми забраняваше. Не ми разрешаваше да нося накити.

И едва ли някога щях да имам. Беше малко вероятно, да не кажа невъзможно, да намерим съкровище в тази изоставена къща. Сигурно дълги години е била обект на набезите на крадци, също като пирамидите, където са били погребвани фараоните заедно с несметните им и тъй примамливи съкровища, които в крайна сметка са били тотално разграбени. Не вярвах някога да го открием.

— Какво е станало с тази къща?

Гунар претърсваше внимателно чекмеджетата на бюрото и раклата.

— Имаше голямо земетресение и доколкото си спомням, две много силни изригвания на Крафла, които вероятно са били причина за пораженията в района.

Замълчах. По Средиземноморието не стават земетресения, по нашите земи също не са се случвали вулканични изригвания, но тази къща изглеждаше изоставена от сто или повече години.

— Сега разбирам защо майка ти не е искала да дойде тук.

— Майка ми не обича Исландия.

Останах изумена.

— И къде си роден?

— В Норвегия.

— Не беше ли исландец?

— Прекарах детството си на този остров, близо до Северния ледовит океан, на югозападния бряг.

— Без майка ти?

— Идваше да ме вижда понякога, но не издържаше повече от петнайсет дни.

— С кого си живял?

— С прислужници.

Не ме биваше много-много да съчувствам на някого за тежкото му детство. Гунар е имал дом, но е живял без майка. Аз имах майка, но ми липсваше дом. Заклех се, че дъщеря ми ще има и двете и, разбира се, онова, което липсваше и на двама ни с Гунар — баща. Не посмях да разпитвам за смъртта на баща му от страх той да не ме попита за моя.

Не нося фамилията му и дори не знам името му. Веднъж Деметер ми каза, че баща ми бил солист цигулар, с когото се запознала на турне из Европа, и че един ден, след като се поклонил на публиката, изчезнал зад завесите на сцената, без дори да подозира за моето съществуване.

Не исках да придавам драматизъм на положението, нито пък да развалям настроението на Гунар в това негово връщане към миналото. Въпреки това, без да искам, къщата или атмосферата в нея будеше у мен най-черен песимизъм. Исках да съм радостна и доволна и имах основания за това — Баалат беше унищожена, мистерията около смъртта на Мерицел бе разбулена, носех в утробата си нов живот и ме очакваха бижута. Отново се чувствах силна, решителна и макар че бях избягала от кобилите Омар, не се страхувах от тях. И все пак онази къща никак не ми харесваше.

Направих каквото можах, за да се почувствам колкото е възможно по-удобно в тази стая. Почистих праха и паяжините, свалих завесите, махнах овехтялата завивка от леглото и покрих матрака с нашите пухени спални чували. Поръсих пода с вода и отворих широко прозорците, за да влезе свеж въздух и да не мирише на застояло. Но въпреки очевидното подобрение имаше две смущаващи подробности — камината и портретът. От тъмния комин на камината долитаха звуци и пляскане на криле, а дамата от картина се откъсваше очи от мен. Можех ли да спя в подобно помещение?

Сторих го. Дори не знам колко часа или дни съм спала. Тъжната златиста светлина, която обгръщаше странния остров, ме караше да губя представа за времето. Когато си погледнеш часовника, не знаех сутрин ли е, вечер ли е, ден ли е или нощ.

Факт е, че когато се събудих, бях сама. Гунар го нямаше, а до мен в празното легло бяха останали само още топлите завивки, запазили формата на тялото му.

Станах. Бях добре отпочинала и много гладна. Загърнах се и задуших из стаята. Отворих торбите и извадих пакет с бисквити. Излапах ги лакомо, след което затърсих Гунар, настоятелно викайки името му. Не отговори. Дали не беше намерил вече бижутата? Може би копаеше в градината? Погледнах през прозореца, но не видях никого.

Опитах да се поставя на мястото на жена, която крие ковчеже със скъпоценности. Къде бих ги скрила? В кухнята, в буркан от конфитюр? Защити в корсажа на роклята ми? Под плочките на хола?

Всичко ми изглеждаше като на филм, абсурдно и нереално. Оставил се на инстинкта си на магьосница и се концентрирах.

Очите ми бързо се спряха на писалището. Както подсказва самото му име^[1], този вид мебел крие тайни... и каквато и да беше неговата, щях да я разкрия. Винаги съм ги обичала и като дете си играех да ги отварям и затварям във всяка една от къщите, в които се настанявахме с Деметер. Така че запретнах ръкави и се захванах да търся. Ядосах се на себе си, и то неведнъж. Не беше никак лесна работа, но именно затова вложих цялото си старание и упорство. Отне ми много време. Вгълбена в заниманието си, не забелязах как часовете отминаваха. Слънцето вече бледнееше, когато намерих механизма. Натиснах на точното място, бутнах долната част на едно чекмедже и открих малкото пространство, където господарките на дома са държали любовните си писма и ключовете на сейфовете. Пъхнах ръка, заопипвах празната дупка и се натъкнах на мъничко ковчеже с обков от слонова кост. С треперещи ръце го отворих и ахнах от изумление. Вътре имаше съвсем мъничък ключ с дебелината на игла. Хванах го внимателно с два пръста. Какво можеше да отвори този миниатюрен ключ? Очевидно беше нещо важно, щом собственичката го бе поставила толкова внимателно на най-труднодостъпното място в къщата.

С ключето в ръка и със страх да не ми се изплъзне от пръстите и да се загуби безвъзвратно в пукнатините на брезовите дъски на пода, огледах краката на писалището, чекмеджетата, механизмите за затваряне... но не открих нито следа от миниатюрна ключалка.

Тъкмо се канех да се откажа, когато усетих, че някой ме наблюдава. Погледнах нагоре и срещнах сините очи на дамата от картина, втренчени в ръката ми. Следвах интуицията си и се вгледах в писалището, нарисувано на стената. Приближих се с колеблива стъпка и едва потиснах един вик. Действително, на нарисуваното писалище едно от чекмеджетата беше с ключалка, а на оригиналното не бе така. Следователно имаше вероятност тъмната ключалка от картина да е истинска, а не възпроизведена. Придърпах един стол, качих се и застанах очи в очи с бялата дама. Гледах я толкова отлизо, че отлично виждах изпъкналите вени на врата ѝ под перлената огърлица, която ги прикриваше. А очите ѝ! Те блестяха и изглеждаха като живи. Едва откъснах поглед от тях и много внимателно доближих

ключето към малката ключалка. Пъхнах го и то безпрепятствено потъна в стената.

От вълнение сърцето ми щеше да се пръсне. С разтреперани ръце завъртях надясно и ключалката поддаде. Мигом издърпах чекмеджето, то се пълзна леко и като по магия се отвори. Зад картината се криеше сейф. Затаих дъх. В чекмеджето имаше ковчеже. Внимателно го извадих, отворих го и за малко да падна от стола.

Не можех да повярвам на очите си. Беше претъпкано с ослепителни бижута. Пръстени, брошки, колиета и обеци. Бръкнах с ръка и ги погалих, изпаднала във възторг. Гунар беше прав. Това си беше истинско съкровище. За тези скъпоценни камъни мнозина биха дали живота си. Внимателно затворих чекмеджето, пъхнах го обратно в стената и прибрах ключето в джоба си. Слязох от стола, седнах пред писалището и изпразних съдържанието на ковчежето върху махагоновата маса. Действах като насиън. Бижутата ме подлудяваха и ги пробвах всичките. Накичих се с пръстени и за да им се насладя, разперих ръце, отрупани с тюркоази и изумруди, инкрустирани в злато. Сложих си прекрасни обеци с рубин и си надянах на врата колие от диаманти.

Носех цяло състояние. Беше прекрасно съкровище, но принадлежеше на Гунар и семейството му. Макар че... ако си вземех нещо за спомен, никой нямаше да забележи подобна дреболия. Взех един пръстен с изумруд. Не знам защо точно него, но ми хареса и си го сложих на безименния пръст. Стоеше ми превъзходно, елегантно, беше ми по мярка. В края на краищата, помислих си, никой не ме видя. Но грешах.

До вратата на стаята, изправена и усмихната, сякаш очакваше заповед от мен, се появи румена девойка, облечена като средновековна селянка. Приличаше на момиче, което се връща от курника с пълна кошница пресни яйца за закуска. Беше толкова закръглена и здрава, че и за миг не се усъмних реална ли е, или не.

Гледаше ме с нескрито любопитство. Придадох си небрежен вид и затворих ковчежето, сложих го в чекмеджето и затворих писалището, както би постъпила една дама.

— Здравей. Как се казваш? — попитах я спокойно и напълно естествено.

От уплаха тя така подскочи, та ми се стори, че удари с глава тавана.

— На мен ли говорите?

— Разбира се.

— Значи... ме виждате?

— Както ти мен.

Руменото момиче уточни:

— Извинете, но аз съм мъртва. Никой не може да ме види или почти никой.

Този път аз подскочих. Веднага осъзнах положението. Бях много изненадана. Беше първият ми дух, първото ми видение. В действителност почти никоя от жените Омар не умееше да вижда скитащите се духове, с изключение на някоя, която е медиум и е способна да се свърже с тях. Когато бях дете, с Деметер посетихме две гадателки, които разговаряха с баба ми Йокаста, майката на Деметер, но сеансът приключи с кавга. Баба ми Йокаста, от старата школа, укори дъщеря си, че не се гримира, не си боядисва косата и си гризе ноктите. Йокаста била голяма кокетка и винаги се дразнела от Деметер, понеже се обличала „като просякиня“ — цитирам дословно думите на баба ми — и винаги отказвала да стъпи при фризьор. Тогава Деметер ѝ се ядоса и каза, че ѝ е писнalo да търпи вечните ѝ упреци, с които я засипвала цял живот, и оттогава не се свърза повече с баба.

Момичето ме гледаше с изцъклени от изумление очи.

— Още не си ми казала името си — смъмрих я.

— Арна, госпожице.

— Аз съм Селене.

Направи смешен поклон и ми отدادе чест.

— На вашите заповеди, госпожице Селене.

Вероятно беше свикнала да слугува.

— Откъде идваш, ако мога да знам?

— Живях и умрях в тази къща. А вие?

— Дойдох с Гунар.

— Гунар ли?

— Собственикът на тази къща.

— Не се казва Гунар.

— Нима?

— Не.

— Той спа тук, до мен.

— Това е Харалд.

Бях изумена.

— Харалд ли?

Арна въздъхна:

— Разпознах го веднага. Като него е.

— Като кого?

— Като малкия Харалд. Беше толкова красив и палав. Малкият ми Харалд. Колко е пораснал.

Старинните дрехи на Арна ми се сториха доста странни — бонето, забрадката, вълнената ѝ пола, дълга чак до земята, и бродираната ѝ престилка. Дори самата ѝ прическа, сплетена на плитка коса, вдигната на кок на тила, беше твърде старомодна. Беше викингско облекло.

— Не говорим за едно и също дете — възразих. — Твойт Харалд е прадядо на Гунар.

— Моят Харалд — сподели ми с тъга тя — дялкаше кончета от дърво и се маскираше като Один.

Изсмях се. Гунар също. Беше наследил тази склонност към маските и занаятчийството. Така че бях на прав път. Това момиче е чистело сополите на прадядото на Гунар, миела му е коленете и му е дала първите лъжици супа.

— Разважи ми за Харалд — помолих я аз.

Арна и не искаше да говори за нещо друго.

— Беше истинска фурия. Бяха го нажилили оси, защото поискал да отмъкне меда на някакъв мечок. Прибра се вкъщи отекъл и целият в рани, но донесе медената пита.

— Бил ли е добър в училище?

— В училище? — Арна беше изненадана. — Харалд имаше учител по военно дело и един възпитател.

— Като крал.

— Разбира се, един крал има нужда от напътствия. Господарката така разпореди.

— Коя господарка?

Изведнъж Арна стана нервна. Посочи ми с пръст картината на стената. Дълбоките сини очи ме пронизваха като нож.

— Тя ли е майката на Харалд?

— Господарката.

Заинтригувана, станах и погледнах портрета по нов и различен начин, като се опитвах да избегна погледа ѝ. Разбира се, че ми напомняше на някого! Гунар много приличаше на нея — тези изпъкнали скули, откритото чело, наситеносините очи и лебедовата шия.

— Не я ли харесваше?

Арна се почувства неудобно.

— Предпочитам да не говоря в нейно присъствие.

— Та това е само портрет.

— Тя чува всичко.

— Страхуваш ли се от нея?

И Арна, веселото момиче, което бе научило Харалд да ходи, избухна в плач.

— Бутна ме в реката.

— Майката на Харалд?

— Удавих се в ледените води.

Не казах нищо. Сигурно е ужасно да умираш от студ, с подгизнали дрехи, оплетени в краката ти и затрудняващи движението, а водата станала на лед, лед, приклещил живота ти.

— Може би е бил нещастен случай.

— Не беше, Харалд не беше в леглото си и госпожата ме принуди да го търся при реката през нощта. Беше зима, беше тъмно и нищо не се виждаше.

— И се подхълъзна?

— Не. Бутна ме един трол.

Ама че е злополучно това момиче. Все нещо му се случва.

— Какви причини е имал един трол да те бутне?

— Мразеше малкия Харалд и искаше да унищожи играчката му.

— Коя играчка?

Арна се ядоса:

— Аз бях играчката на Харалд, моя крал, аз бях любимата му играчка. С мен се смееше, играеше си във водата, пееше. Това обичаше най-много. А тролът ме бутна в реката, за да подразни моя крал.

Не знаех да плача ли, или да се смея на тази драматична и абсурдна история.

— И тролът те прокле, така ли?

— Не той, а готвачката. Малкият ми Харалд в продължение на двайсет и шест дни плачеше и риташе, без да спира, и не я оставяше да спи.

Граченето на една птица ни прекъсна. Независимо че Арна беше призрак, изглежда се плашеше и предпазливо надникна в камината. Въпреки че беше запалена, каза:

— Внимавайте, много внимавайте. Пъхат се навсякъде и ако не сте предпазлива, ще ви изкълват очите.

— Кои?

— Птиците — гарвани, калугерици, чайки... Всички живеят тук. Не ги ли чувате?

Действително, чувах пляскането им с криле и забързаните им стъпки отзукучаваха по разбитите греди на тавана.

— Следят ви. Мен също ме следяха. После ѝ донасят всичко. Караже ми се.

Тръпки ми полазиха по гърба.

— На кого?

— На госпожата.

Пребледнях, като не откъсвах поглед от портрета. Онези сини очи бяха впити в мен и сякаш ме обвиняваха като натрапница и крадла. Упрекваха ме в недискретност, гледаха ме неодобрително заради взетия пръстен с изумруда и понеже исках прекалено много да знам. Подканваха ме да се махна. Идеята на Гунар да ме доведе в тази ферма не беше добра.

Чух шум от стъпки в къщата. Последва изщракване, звук, който не може да се сбърка — беше от зареждането на оръжие. Под стълбите или по-точно под онова, което бе останало от тях, се разнесе дрезгав мъжки глас:

— Има ли някой там?

Скочих от леглото и докато се обличах прилично за нула време, викнах:

— Един момент!

Когато отворих вратата, румената Арна беше изчезнала като по чудо. На прага се озовах пред дулото на оръжие, насочено към мен.

— Какво има?

— Тук аз задавам въпросите, госпожице. Коя сте вие и какво правите тук?

Беше плешив фермер с корем и двойна брадичка, който с възрастта очевидно бе натрупал повечко килца и злонамереност. Миришеше на свеж одеколон и косата му беше цялата в слама, но се прицелваше много решително.

- Дойдох с Гунар, собственика на тази ферма.
- Гунар ли? Тук не живее никакъв Гунар.
- Къщата е на семейството му. Пристигнахме вчера.
- Не е вярно, колата му пристигна във фермата преди седмица.

Следях всичко.

Не можех да повярвам. Нима бях спала цяла седмица? Нима бях Спящата красавица? И какво съм яла и пила през това време?

- Не може да бъде — рекох аз.
- Работата е ясна. Гунар, или както там се казва мъжът, ви е излъгал. Тази къща е изоставена от дълго време и никой не е минавал оттук, откакто се помня. А това е повече от петдесет години.

— Дядо му е бил някой си Ингар. Чували ли сте за него?

Съседът свали оръжието.

- Ингар? Да, запознах се с него, когато бях дете, но казват, че е изчезнал в морето.

— И синът му Елинар? Бащата на Гунар.

Човекът се поколеба и накрая преметна оръжието през рамо, без да ми отговори. Само ме заплаши с пръст.

— Ако не си идете, ще трябва да повикам полицията.

И си тръгна. Изчезна бързо и ненадейно, както беше дошъл. Остави ме сама и объркана. Къде беше Гунар? Дали духът на Арна беше истински, или бе халюцинация? Огледах се наоколо. Дори не бях забелязала, че се е стъмнило и започва да вали дъжд. Дадох си сметка едва когато ме намокри и чух свистенето на вятъра. Изтичах да потърся подслон, за да се скрия, и тогава чух шум от стъпки на горния етаж.

— Кой е там? — извиках.

Не получих отговор. Само шумът стана по-сilen.

— Гунар? — плахо извиках аз.

Ако имаше някой в къщата, то исках да знам кой е. Заизкачвах се нерешително по старата дървена стълба, а когато стигнах на последния етаж, останах ужасена от гледката, която се разкри пред очите ми. Тук се бяха събрали стотици птици — скорци, чайки, гарвани и

калугерици, които се бълскаха и притискаха една в друга. Така скучени, те образуваха безформена гъмжаща маса, като пулсиращо петно, от което изпъквала отчетливо само очи. Всичките приковани в мен.

Беше мръсен, вонящ таван, целият в курешки и в птичи пера, с порутен покрив и стени от прогнило дърво. Буквално бях заобиколена от очи, свирепи очи, които изпитателно ме гледаха, проучваха ме със студено равнодушие, докато монотонният звук от падащия дъжд приглушаваше шепота на крилете. Потреперих. Напомняше на шумовете от приближаваща се армия. Не носех нито пръчицата, нито атамето. Бях беззащитна, така че бавно се заизтеглях назад. Птиците заемаха позиции, наобиколиха ме и започнаха да настъпват към мен.

За да се предпазя, инстинктивно притиснах гръб о стената, но като се опрях на една проядена греда, съвсем ясно усетих как нещо запълзя по врата ми и се шмугна в косата ми. Изпълнена с погнуса, зарових пръсти между къдиците си и улових противната гадина. Беше лепкава на допир змия. Изпаднала в истерия, я пернах силно с ръка и я запратих надалече. В същото време изпищях.

И сякаш викът ми беше сигналът, който чакаха, за да атакуват. Един гарван се спусна надолу от тъмното небе и с грачене се нахвърли върху змията, хвана я в ноктите си и я запрати сред хищния мравуняк, който ѝ видя сметката само за няколко секунди. После прелетя над главата ми в концентрични, замайващи и заплашителни кръгове, докато накрая неочеквано се стрелна към мен и заби клон в лицето ми. За щастие, наведох глава навреме и вместо в окото, където бе насочил атаката, ме кльвна по челото. Ударих гарvana с ръка, но когато вдигнах очи да го прогоня, съзрях как на пробития покрив на къщата стотици птици точеха клонове, готови да ми се нахвърлят.

Арна ме бе предупредила. Омар ме бяха предупредили.

В очите на гарvana разпознах студения поглед на Баалат.

Баалат отново се бе преобразила и поради това, че като гарван не можеше да ми отнеме живота, беше успяла да омагьоса всички мирни обитатели на тавана. Бях заобиколена от врагове и Одиш щеше да ме довърши, мен и моето момиченце.

Исках да избягам, но не успях да намеря изхода. Стените, птиците, подът, стъпалата на стълбата се сгромолясваха върху ми. Напълно зашеметена, се наведох, свих се на топка и птиците ме

нападнаха. Първо една, после втора и трета. Накълваха ръцете ми, с които си бях закрила лицето, за да си предпазя очите. Усещах как топлата ми кръв се стича и чувах граченето на полуделите птици. В главата ми затанцуваха образи и думи, в съзнанието ми се смесваха и объркваха години, цифри, имена и възрасти. Осъзнах, че ако остана там, ще умра.

— Селене! — чух като насын. — Селене! — разпознах викащия ме Гунар.

И макар че не можех да му отговоря, защото писъците на птиците ме заглушаваха, запълзях отчаяно в посока към мястото, откъдето идваше гласът му, като се влачех по пода, покрит с птичи тор, и търсех опипом спасителния изход.

— Селене! — отново изкрешя Гунар, но този път викът му долетя по-отблизо.

Изходът към стълбите беше там, не успях да се изправя и се изтърколих по дървените стъпала, без да предвидя силата на удара от падането. Горе-долу беше като да се хвърлиш в празен басейн. Търкалях се, защитавайки утробата си, по-притеснена за моята малка, отколкото за главата си, докато нещо тежко ме удари по слепоочието и припаднах в ръцете на Гунар, който въпреки бързината си не успя да предотврати удара.

Така и не успях да чуя изстрелите на фермера, който, като чул шумотевицата, обърнал автомобила си и пристигнал малко след Гунар. Въпреки че беше гадняр и натрапник, животът ми бе спасен благодарение на него и на това, че беше с кола.

Събудих се с болки в болница и първото нещо, което видях, бе пластмасовата тръбичка и торбичката на системата, която свършваше с игла, забита във вена на ръката ми. Бяха ми направили пълна кръвна картина и ми вливаха физиологичен серум. Все още бях под въздействието на шока и една мисъл ме измъчваше. Баалат можеше да се превъплъти в което и да е животно. Баалат можеше да бъде симпатична чайка, хубаво котенце или послушно кученце. Не ми бе хрумнало, че като се отървах от Лола, не се освобождавах и от Баалат. Ингрид, която познаваше до болка злата вещица Одиш, отбеляза, че тя може също така да узурпира телата на мъртви или деца. Никъде не бях

в безопасност, освен на толкова пусто място, където да няма живот, дори и гробища.

Трябаше да избягам, трябаше да отида далеч, за да спася дъщеричката си.

Вратата се отвори и влезе Холмфридюр. Прикова котешкоожълтите си очи в мен.

— Чудесно, вече си се възстановила.

Отчаяна се огледах във всички посоки. Невъзможно бе да се избяга. Бях прикована към леглото и към системата, а Холмфридюр ми препречваше пътя за бягство. Как ли ме бе открила? Ами Гунар? Къде е Гунар?

Тя ме погали по челото и хвана ръката ми.

— Милото ми момиче, как ни уплаши. За щастие, всичко мина.

Бьорк, очарователната баба, надничаше зад нея. Като видя, че съм будна, ми отправи една крива престорена усмивка. Вместо кротка мила старица ми се видя като кръвожадна касапка.

— Добре дошла отново, Селене. Вече всичко е подгответо.

Обля ме студена пот. Бяха подготвили края ми. Бяха готови да извършат ритуала за прогонването на злия дух на Баалат. В тази церемония тялото ми щеше да бъде като чучело, просто една кукла без никакво значение, понеже в жестоката битка, която магьосниците Омар щяха да поведат срещу Баалат, главният противник щеше да е моето тяло. Аз щях да изпитам болката от раните, нанасяни на Баалат; аз щях да плача, да ги умолявам да спрат; аз щях да изпадна в несвяст и сигурно моята малка нямаше да издържи, а може би и аз нямаше да го понеса. Разбира се, винаги можеха да прибегнат до последното средство — да унищожат тялото ми, забивайки нож в сърцето ми, както го бе сторила Мерицел. Но всичко това нямаше никакъв смисъл, защото аз вече не бях обладана.

— Аз убих Баалат. Беше се преобразила на хамстер! — казах в отчаян опит да ги накарам да разберат, че вече не съм обладана.

Но вместо да се изненада, Холмфридюр се държа доста грубо. Беше толкова убедена, че съм обладана, та прие думите ми като бълнуване на луда. Не ме слушаше.

— Успокой се, Селене, трябва да си спокойна. Най-малко можех да съм спокойна.

— Баалат се опитваше да ме обладае, но не успя.

Холмфридюр усети вълнението ми и ме хвана за ръцете.

— Не се плаши, Селене, с нас си в безопасност. Ще те заведем на сигурно място и ще те освободим от обладалата те финикийска Одиш.

— Не ме е обладала!

Бъорк и Холмфридюр се спогледаха заговорнически. От погледа, който си размениха, ми стана ясно: те бяха напълно убедени, че нищичко не разбирам от това, което ми говорят.

— Да, милинка, разбира се, права си. Балаат вече не те владее. Свободна си от обладаването.

Опитах да се аргументирам, за да ги убедя:

— Мерицел сама си е забила атамето, защото е била на път да загуби волята си. Баалат я е била обладала почти напълно.

— Това ще го кажеш пред съда.

— Не искам никакъв съд! Обяснете го на майка ми, тя ще разбере!

— Ще се обадим на Деметер, не се притеснявай.

— Не искам да ми правите екзорсизъм.

— Няма — изльгаха ме те.

Чувствах се все по-притисната. Нуждаех се от Гунар. Пребледняла и много уплашена, отправих въпроса си с изтънял глас:

— А Гунар?

Холмфридюр се усмихна.

— Гунар се държа превъзходно. Не само се грижеше за теб, но освен това именно той ни съобщи.

Сърцето ми се разкъса.

— Гунар ви е съобщил?

Холмфридюр ми намигна.

— Много е влюбен. Имала си късмет.

Гунар беше последният ми шанс. Не можех да се оставя в ръцете на тези вещици. Изстрелях и последния си патрон:

— Моля ви, искам да видя Гунар, насаме.

Холмфридюр се оттегли и ме остави разтреперана от страх. Трябаше да действам бързо. През вратата по всяко време можеше да се появи отново Холмфридюр или някоя вещица Омар. Щяха да гледат на мен като на прокажена, щяха да ме обвиняват, че съм Баалат, че съм обладана от нея, че представлявам опасност за общността, че аз съм забила кинжала си в гърдите на Мерицел. Но ако останех сама,

кръвожадната Баалат, преобразена в птица, змия или гризач, би могла да ме преследва и накрая наистина да ме обладае. Какво можех да направя? И тревогата от безцелното търсене придоби име. Гунар беше единственото ми спасение.

Но бях на легло, а когато понечих да стана, една ръка ме спря.

— Не мърдай.

Беше Гунар. Исках да изкрешя от радост, но гърлото ми беше пресъхнало. Моят викинг изсипа няколко капки вода върху една марля и навлажни устните ми. Почувствах облекчение и бавно си припомних всичко. Бях ранена, но жива.

— Гунар, моля те, да си тръгваме вече, заведи ме в Гренландия.

— Успокой се.

— Защо им се обади?

— Не говори.

Опитах се да нормализирам дишането си.

— Имам ли нещо счупено?

— Като гумена си.

Въпреки нежния укор погледът му беше мрачен. Какво лошо бях сторила? Може би не биваше да се качвам на тавана?

— Какво стана?

— Беше колония от птици и ти си ги смущила. Никога не нападат, но са се почувствали застрашени.

— Бяха много агресивни — оправдах се аз.

— Щом те измъкнах от тяхната територия, те оставиха на мира.

— И ми отвърна с друг въпрос: — Нищо ли нямаш да ми кажеш?

— За кое?

— Нещо, което трябва да знам.

Всичко е било сън. Не бе възможно да е истина това, което ми се бе случило. Не можех да му говоря за Арна, въпреки че...

— Намерих бижутата.

Гунар се изненада.

— Къде бяха?

Гордеех се с откритието си.

— В картината на стената, в едно чекмедже. Оставил ги в писалището.

Гунар не успяваше да асимилира новината.

— Ами значи криеш още една тайна.

— Аз ли?

— Не ми каза, че си бременна.

Това ли било! Гунар е разбрал от изследванията.

— Исках да ти кажа.

— Кога?

— Все още не бях сигурна.

Той изглеждаше тъжен.

— Щеше да е чудесна новина, но сега провали всичко.

Сърцето ми се сви.

— Какво?

— Пътуването, Селене. Всичко е готово и не мога да се откажа.

— Какво искаш да кажеш?

Гунар страдаше. Усещах го. Изгаряше да ме прегърне, но стоеше на разстояние, за да не губи разума си.

— Няма да дойдеш с мен.

Бях ужасена. Как можа да ми каже това? Сякаш не говореше Гунар. Беше сбърчил вежди и му се бе появила дълбока бръчка на челото. Сдържаните мъже, когато изгубят търпение, се гневят без мярка. Чертите на лицето им се изострят.

— Не ми причинявай това! — извиках.

Тогава Гунар избухна, разярен:

— Ти също не биваше, а вече ти е за втори път, Селене. За втори път ми преобръщаши живота, както ти се прииска!

Замълчах засрамена. Знаех какво има предвид и разбрах, че не го е забравил. Нито пък аз. Мерицел и тъжният спомен за нея бяха като айсберг по течението, който накрая щеше да потопи кораба ни. Започнахме зле, признавах си го, но бях инат и преди всичко обичах Гунар.

— Не искаш ли да знаеш за бебето ни? Ще е момиченце.

Гунар леко потрепери.

— Ще е прекрасна и смела като теб. Мога да си я представя.

Долових надежда. Гунар беше развълнуван от перспективата да стане баща.

— Ще има твоите очи.

Гунар се усмихна и добави:

— И твоите крака.

— Ще се казва Диана.

— Хубаво име.

Обичаше ме. Обичаше момиченцето ми. Не можеше да ме остави.

— Тогава защо не искаш да дойда с теб?

— Не разбираш ли, че нещата се промениха? Ще имаш бебе, ще се нуждаеш от грижи, мястото, където отивам, е неприветливо, пусто...

Бях готова да разбера всичко. Гунар беше блед и гледаше надалеч.

— Вземи ме с теб, моля те.

Той стисна юмруци и изчаках да продължи:

— Холмфридюр ще се погрижи за теб и ще се постарае да се върнеш при майка си.

Говореше бавно, думите с мъка излизаха от устата му, като малки страховити момиченца, които отказват да се пуснат по пързалката.

Усетих вкуса на сълзите, но не заплаках.

— Не искам. Искам да бъда с теб.

Гунар се опита отново да ме убеди, но безуспешно:

— Опасно е за теб.

Предъвкваше думите, заваляше ги и като че ги изплюваше, сякаш не идваха отвътре, а бяха продиктувани по телефона. Възразих с гняв:

— Не говориш сериозно! Кажи ми, че не говориш сериозно!

Гунар избягваше погледа ми. Извърна глава и въздъхна.

— Селене, за последен път ти казвам. Вземи си нещата и бягай далеч, веднага и без да поглеждаш назад. После ще е твърде късно.

Заяви го с такава липса на убеденост, че разбрах — бях спечелила играта. Направих точно обратното.

— Кажи, че ме обичаш.

Взех ръката му. Целият трепереше.

— Обичам те — прошепна той, — и то лудо.

Само това исках да чуя.

— Ще остана с теб.

Гунар ме стисна толкова силно, че ме заболя.

— Селене, ще съжаляваш.

Беше ми все едно. Без да обръщам внимание на системата, нито на раните си, станах и го целунах. Гунар отвърна на целувката ми

страстно, неописуемо вълнуващо, сякаш политнах като птичка. Чувствах, че иска да ме задържи, но също видях и една сълза да се търкула по бузата му. Бях много млада и много глупава. Мислех, че плаче от вълнение, а страсти е компасът на живота ни.

Гунар нежно ме погали по косата, както само той умееше.

— Обещай, че няма да ми задаваш въпроси.

Приех условията му, без да мрънкам.

— Обещавам — заявих аз, като потиснах изгарящото ме любопитство да узная всичко, което криеше от мен и не ми казваше.

— И че каквото и да стане, няма да ме намразиш.

— Обещавам — изрекох глупаво.

Не знаех, че чувствата ни няма да бъдат увенчани с бъдещо обвързване.

— С мен ще си в безопасност — прошепна Гунар.

И ме успокои. Това исках. Сигурността, че някой ще ме защитава. Мен и дъщеричката ми.

— Ще се скрием във вечния лед, на безлюдно място.

— Без никой друг?

— Само ти и аз. Само двамата.

Дори не попитах къде. Наивно вярвах, че единственото сигурно място в света е до Гунар и моята малка Диана.

От този момент нататък започна истинският кошмар.

* * *

Селене спря колата на една тъмна уличка. Бяха в малък провинциален град и Анаид дори не погледна името, защото бе погълната от разказа на Селене. Майка ѝ се приготви да паркира.

— Ще починем тук. Трябва да свърша една работа.

— И ще ме зарежеш просто така? — запротестира Анаид.

— Да те зарежа?

— Все още не съм се родила.

Селене се прокашля.

— Знам.

— Искам да науча коя съм. Къде съм се родила. Дали Гунар е мой баща. Защото така се чувствам объркана. Мислех, че...

Въсъщност... коя е Диана?

Селене не отговори директно на въпроса на Анаид. Вместо това даде на задна скорост, паркира безпогрешно и посочи ресторанта.

— Първо да хапнем нещо.

Анаид се разбунтува срещу нея.

— Преди да ям, бих искала да знам коя съм.

Селене не отстъпваше:

— Казах ти, че няма да ти хареса да чуеш истината.

— Добре де, да предположим, че не съм ти дъщеря. Защо увърташ толкова, та не ми го кажеш направо? Толкова ли е трудно?

Селене загаси двигателя и сведе глава засрамена.

— Трудно е да ти кажа просто така коя си и откъде произхождаш. Затова ще се помъча да бъда възможно най-точна и ясна. Ще ти разкажа всичко по реда си. Чуваш ли ме? Дори и да ме дразниш или да се ядосваш, няма да ме накараш да прескоча някой епизод. Направя ли го, ще стане лошо.

Анаид пребледня.

— Искаш да кажеш, че няма да го понеса?

— Кое?

— Да знам коя съм.

Селене въздъхна и излезе от колата, като подканни Анаид да я придружи.

— Важно е да разбереш мисията си и да поемеш сама отговорност за онова, което ти е отредено да сториш. А за това ти е нужно да знаеш историята си и дебнешките те опасности.

— И когато я узная и приема коя съм... какво ще правим?

— Ще те подготвя и ще ти покажа пътя, който трябва да поемеш.

— Ще ме подготвиш?

— В борбата срещу Одиш.

— Вече мога да се боря срещу Одиш. Научих се от Аурелия, една змия, която владее бойните изкуства.

— Знам, но не е достатъчно.

— Защо? Ти пък какво разбиращ от борба срещу Одиш? Ти само си бягала от тях и от Омар.

— Грешиш. Мен ме подготви една Одиш.

Анаид замръзна. Докато разговаряха, бе съзряла зад гърба на Селене светлинен надпис, който като че я омагьоса. Интернет-кафе.

Остана като вкаменена, втренчена в рекламното табло. Селене я побутна.

— Да не видя призрак?

Анаид отреагира и се върна към реалността:

— Тогава... Значи са били прави?

— Кои?

— Гая, Елена и други. Казаха, че си се сдушила с жените Одиш, че си била една от тях.

Влязоха в ресторанта. Селене избра една странична маса и накара Анаид да седне в най-тъмния ъгъл. Така никой нямаше да я вижда.

— Хайде, поръчай.

— Не съм гладна.

— Ще поръчам вместо теб.

Анаид остави менюто на масата. Не успяваше да си избие от главата мисълта за адреса на Рок в чата, където можеше да се свърже с него. Беше му много ядосана.

— Не се притеснявай.

— Не е притеснение, ще трябва да се научиш на много неща, освен на битка. Ще трябва да се научиш да оцеляваш, да обичаш себе си, да си смела и да приемаш пораженията.

Анаид възнегодува:

— Смела като теб ли, която си избягала от правосъдието? Отговорна като теб, която си забременяла на седемнайсет години? Почтена като теб, която си мамела най-добрата си приятелка и си омагьосала гаджето ѝ, за да се влюби в теб?

Селене удари силно по масата.

— Престани!

— Не ти ли харесва? И защо ми го разказа?

Селене възрази:

— Защото трябва да го знаеш, дори и да загубя уважението ти, трябва да се поучиш от грешките и заблужденията ми. Не искам да ги повториш.

— Защо ти си можела да бъркаш, а аз не?

— Защото ти си избраницата.

Хранеха се в мълчание. Анаид предъвкваше месото стократно, докато не стана на топка, която не можеше да погълне, но Селене я

прониза с изпепеляващ поглед и я принуди да прогълтне.

Излязоха от ресторанта заедно. Селене я сграбчи за лакътя и вървяха прилепени за стената, като се криеха в сянката. Спряха пред вратата на едно кино и Селене отиде на касата. Върна се с билет и го подаде на Анаид.

— Седни на някое по-уединено място. Стой си кратко и тихо и не говори с никого. Ясно?

— Какъв фильм дават?

— Не знам, нито ме интересува.

Анаид погледна разсеяно афиша. На нея също не ѝ пушкаше, защото току-що ѝ бе хрумнала страховта идея. Беше опасно, но в този момент всичко останало бе без значение.

— Ами ако заспя?

— Спи, по-добре за теб.

Влезе в киното, без да целуне Селене. Щеше да има вкус на предателска целувка. Дори не седна на мястото. Просто изчака няколко секунди зад завесата и когато майка ѝ изчезна, Анаид се измъкна от киносалона, където само няколко двойки се възползваха да се целуват на тъмно.

Не пожела да говори с никого, само провери в колко часа свършва прожекцията. В шест и половина. Обеща си в шест и двайсет да е на изхода на киното.

Нямаше нужда да пита и да разпитва. Беше го видяла на път за ресторанта. Това беше интернет клуб.

Седна пред компютъра, сложи бутилката с безалкохолно до него, влезе в *Messinger* и се добави в списъка на *tvoil5@hotmail.com*.

Псевдонимът му „Бейби, айде, ах, лудо, абсурдно твой“ я накара да се засмее и да забрави за момент, че му е ядосана. Рок беше страховтен.

— Здравей, Анаид — изревари я Рок „Бейби, айде, ах, лудо...“ — искаше пръв да я поздрави.

— Бързаш да ме отпратиш ли? — кокетно изтрака на клавиатурата Анаид.

— Чаках те.

— Чакал си ме целия ден?!

- От много време те чакам.
- Не ми ли каза, че искаш да скъсаме?
- Казах ти го, защото съм егоист.
- Егоист ли?
- Желая те цяла-целеничка, искам да те видя и искам и ти да ме желаеш.
- Знаеш ли, че рискувам, като говоря с теб?
- Харесва ми, направо съм очарован. Тогава значи съм важен за теб?
- Ами разбира се.
- Кажи ми къде си и ще дойда да те видя.
- Не може. Невъзможно!
- Дим.
- Ей? Дим?
- Не рискувай! Страх те е. Мислиш ли за мен?
- Разбира се, глупче!
- Направи го сега. Помисли за мен сега. Концентрирай се.
- Виждам те. Черните ти очи, къдравата ти коса. Винаги го правя!
- Не... погледни вътре в мен. Затвори очи. Какво виждаш?
- Анаид се поколеба за миг.
- Ех! Как си? Кажи ми, какво виждаш?
- Мрак.
- Какво още?
- Мъгла.
- Помоли ме.
- Да те помоля?
- Да, помоли ме. Помоли да ме видиш. Кажи ми „ела“...
- Искам да те видя! Ела!
- Ще го направя, много скоро ще се появя.
- Какво? Луд ли си? Дори не съм ти казала къде съм!

И точно в този момент Анаид усети, че ръката ѝ изтръпва и екранът стана черен. Тези апарати бяха невероятен боклук. Бръзката беше прекъснала. Какво целеше Рок с тази предизвикателна игра? Наистина ли възнамеряваше да се появи и да я изненада? Не знаеше как да го приеме.

Ако спонтанността му ѝ доставяше удоволствие, то лунатичният му характер малко я плашеше. Днес бяло, утре — черно. Тъпча те, защото те обичам. Ами ако Рок не беше такъв, какъвто го мислеше? Това сега нямаше значение. Беше хлътнала много по него.

Опита да се свърже отново, но не успя. Беше невъзможно. Твърде късно. Часовникът показваше шест и десет.

Изхвърча светкавично от интернет клуба и влезе в киносалона тъкмо навреме, за да се смеси с излизящите зрители. Завъртя се и се упъти към вратата, като се протягаше и си търкаше очите, сякаш току-що бе станала от мястото си в тъмния салон.

Селене я чакаше със закачлива усмивка.

— Имам две изненади.

Анаид се включи в играта:

— Какви?

Селене ѝ показва връзка ключове.

— Вече си имаме къщичка на колела. Ще сме независими.

И я придружи до паркинга, където ги очакваше великолепна каравана, с кухня, баня, спалня и хол. Всичко в едно. Идеална за живееене, за пътуване и за скривалище.

— Хайде, качвай се.

Анаид се качи в новото си жилище. Знаеше, че задълго ще бъде нейното убежище и нейният дом.

— Никой няма да те вижда, никой ненужно няма да говори с теб.

Анаид се съгласи.

— Как беше филмът?

Анаид контраатакува с друг въпрос:

— Каква е другата изненада?

— Тази вечер, когато спрем да пренощуваме, ще ти дам подаръка за рождения ден. Но преди това трябва да узнаеш още неща за твоето минало.

[1] Secrétaire (фр.) — писалище, от secret тайна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА ЛЕДЕНАТА ПУСТИНЯ

Всичко стана много бързо. Бягството от Исландия, рожденият ми ден, първото мърдане на бебето в мен и началото на зимата. Между събитията може и да е минавало известно време, около месец, но в спомените ми всичко се бе смесило в едно. Причината за това сливане беше белият цвят, покрил и завладял всичко наоколо.

От момента, в който стъпихме на ледения континент, наречен от най-големия мошеник Ерик Червения „Зелената земя“ — Гренландия, или Greenland — цветовете престанаха да съществуват. Тук царуваше единствено бялото. Почвата беше бяла, брегът беше бял, долините бяха бели, морето — бяло, планините — бели и дори хоризонтът проблясваше в бяло.

Бях поверила живота си в ръцете на Гунар и му имах пълно доверие. Останах вярна на обещанието си и не само че не го питах за нищо, а и упорито отказвах да си задавам каквito и да било въпроси. За да оцелея, трябваше да вярвам на някого и Гунар беше единствената ми гаранция, за да се защитя от Баалат и от жените Омар. Скрих пръстена с изумруда, пръчицата и кинжала и се отървах от гарваните. Изплъзнах се на клана на кобилите, които до последния момент се опитваха да ме задържат и да ме върнат обратно в кошарата. Хванах ръката на Гунар и двамата отплавахме през Северния ледовит океан, преди зимата да е затворила пристанищата и окончателно да е прекъснала всички възможни пътища назад.

— Готова ли си да отпътуваш много надалеч?

— Да — отвърнах без колебание.

— Имаш ли сили да стигнеш до края на света?

Ако имаше мярка или графична крива, с която да се изобразява пълнотата на щастието, то аз бях достигнала връхната ѝ точка и цялата трептях от вълнение. Гунар най-накрая бе осъзнал, че желанието ми е да стигна до пределите на цивилизацията ръка за ръка с него.

— Ще понесеш ли студа, лишенията и опасностите? Не те ли плашат?

Не ме плашеха. Не и в онзи момент.

И след като продаде част от бижутата, които му принадлежаха, за да финансира експедицията, пристъпихме към последното пътуване. Окончателното.

Инуитите от близкото село до Итокотумлит на заледеното море ни настаниха в училището, както правеха по традиция с пътешествениците.

— Винаги, когато идвам тук, ме обзema едно и също чувство. Поразително е, нали? — рече Гунар, като гордо ми показваше бялата шир.

Стори ми се вълшебно. Бяхме оставили назад тревожния неравен пейзаж на Исландия и белотата, която покриваше новата земя, ми се стори като обещание за мир и спокойствие.

— Това бяло е различно от нашето бяло.

— Всеки сезон, всяка повърхност и всеки час на деня позволяват бялото да е различно.

Посочих към величествения връх Гунбъорн, висок близо четири хиляди метра, който се извисява като символ на източния бряг, и исках да обясня, че той има друга тоналност, но не намерих подходящите определения.

— Липсват ми думи за различните нюанси на бялото.

— Инуитите имат такива. Имат близо хиляда различни за белия цвет.

Стори ми се красиво. Исках да съм ескимос, винаги да се усмихвам с тази тяхна характерна широка усмивка и да разграничавам хилядите нюанси на непорочното бяло, които олицетворяваха добротата на тази земя.

Там, във вечния лед, беше невъзможно Баалат да се появи. Сам по себе си белият цвет не може да съдържа нищо заплашително, защото в нашата традиция той се свързва с раждането и с невинността. Още веднъж грешах. Не бях отчела факта, че бялото в други култури е синоним на тъга, печал и смърт.

Инуитите се присмяха на Гунар, когато им каза, че искаме да купим шейна, провизии и кучета за дълго пътуване на север. В техните очи двама наивни чужденци, желаещи да прекосят пустинните ледени равнини през зимата, непременно бяха луди за връзване. Като дори не подозираха, че очаквах да родя в началото на пролетта. Спряха да се смеят, когато Гунар прегледа принадлежностите, зъбите на животните, извади шепа спълстена козина и върна три от самоедите, защото били в лошо състояние.

Много инуити дойдоха вкупом да наблюдават как Гунар изпърва впряга на кучетата, след като направи някои корекции по шайната. На категоричните му команди, произнесени на перфектен ескимоски, кучетата реагираха бързо. Гунар откри проблем в стила на лидера на групата, сърдития Нарвик, който хапеше наляво и надясно и само за един час беше наранил двама непокорни мъжкари. Смени го с младата и решителна женска Леа, тя беше подходяща, за да вдъхне на кучетата кураж и непоколебимостта, нужни им за тежкото изпитание, което им предстоеше.

След демонстрацията на Гунар инуитите вече не ни считаха за ексцентрични туристи и повече не ни нарекоха презрително *qallunaat*, което означава нещо като „чужденец“ и в зависимост от интонацията може да му придае и нюанс на „тромав“ и „безполезен“. Любезността на ескимосите ме притесни. Надпреварваха се кой да ни покани в дома си и с кого да споделим осъкъдната им вечеря и приятната им компания. Децата ме накараха да играя с тях на кимусек, а жените ме научиха да шия *камикс*, единствените ботуши, които запазват топлината на тялото, без да се вкочанясят от влагата и от леда. Проблемът е — обясняваха ми те — че са направени от тюленска кожа, за да се запази еластичността им, а кучетата много ги обичат. Какъв ужас! Ако не внимавах, можеха да ми разкъсят краката със зъби, за да излапат ботушите.

Докато Гунар се пазареше за цената на керосина и рибата и зареждаше шайната доторе, аз се опитвах да спечеля доверието на кучетата, подпомагана от децата, които ме учеха на ескимоски думи. От идеята да пътувам с тези зверове, които се хвърляха на прясното мясо, спяха завити под снега и пъхаха муцуните си в кръвта, настръхнах, но като споделих страховете си с Гунар, той ми препоръча

да ги опозная по-добре и да се науча да ги обичам. Да ги обичам? Ами ако Баалат се превъплъти в някое от тях и то ми се нахвърли през нощта? Насилих се да не мисля за това. Намерението ми да се сближа с кучетата обаче се оказа трудна задача. Нахраних ги, погалих всичките, едно след друго, запомних им имената и внимателно наблюдавах поведението им, за да открия у тях и най-малкото отклонение от нормалното и да разпозная по очите им Баалат. И те ми допаднаха. В лая им откривах ехото на вълчия вой. Бяха опитомени от сравнително скоро и в много от самоедските им черти все още се долавяше сянката на дивата природа и загубената свобода.

Беше вълнуващо да разкрия взаимоотношенията им. Макар и малоброен, във впряга имаше приятелство, вражда, любов и омраза. Подпомагана от малките инуити и водена от инстинкта си, започнах да дешифрирам движенията, лая и почти успявах да разбера настроенията им. Освен това малките инуити ме различаха с цял куп истории. Особено ми хареса легендата за бялата мечка, която, след като спасила едно бебе от смърт, го кърмела заедно със своята малка и го защитила с топлината си.

В нощта преди да потеглим, ни изненадаха с празник. Събрахме се с всички жители на селото и към нас се присъединиха някои ловци, завръщащи се от юг. Идваха, заредени от лятното си пътуване, в шейни, претъпкани с кожи. Естествено, не всички се познаваха, а сред толкова много хора бе нормално да не обърна внимание на непознатите. Затова не забелязах жената с бели очи, сляпата инуитка, която пристигна на шейна с мъжа си и дъщеря си. Празникът беше весел, но за съжаление имаше много печален завършек.

Докато пийвахме и се забавлявахме, смеейки се, видяхме как жената се строполи на земята в гърчове и с пяна на уста. Измъчващо се от конвулсии, сякаш беше епилептичка. Въпреки че бях виждала подобни състояния на транс, бях силно впечатлена. Гунар се приближи да й помогне, но го спряха. Конвулсите постепенно утихваха, докато накрая престанаха. После жената, все още просната на земята, вдигна слепите си очи към звездната нощ и прошепна думи, които само аз можех да разбера:

— Виждам белотата на снега да я поглъща.

Говореше на античния език на Омар. Беше Омар от клана на тюлените, която не бях забелязала, преди да изпадне в това състояние

на ясновидско прозрение, което свързваше настоящето и бъдещето, без жертвоприношения, без необходимост от сиропи и отвари.

Всички присъстващи се наредиха в кръг около нея. Надяваха се, че гледачката ще се спре на някой от тях, за да му предскаже бъдещето. С изключение на мен. Опитах да се измъкна, защото знаех, че Омар сама ще дойде при мен. Точно така и стана. Потънала в тъмнината на своята слепота, като се движеше опипом, водена от обонянието си, тя се изправи и директно се запъти към мен. Щом ме доближи, направи нещо необичайно, неочеквано. Не се опита да ме хване, да ме задържи, не ме заплаши, не ми припомни, че трябва да дам показания в съда за смъртта на Мерицел.

Гледачката Омар коленичи в краката ми, с поклон и с почтително сведена глава, повдигна треперещи ръце към корема ми. За щастие, никой не я разбираше и мислеха, че бръщолеви безсмислици.

— О, Селене, млада и наивна, ти, която носиш в утробата си плода на избраницата с огнена коса!

Онемях. Гадателката Омар предричаше, че моето бебе е избраницата от пророчеството. Обля ме студена пот и се разтреперих. Знаеше коя съм, знаеше, че съм бременна, беше се обърнала към мен по име и умееше да ВИЖДА. Дали беше вярно всичко, което казваше? Аз ли бях майката на избраницата? Наистина ли дъщеря ми щеше да бъде онази Омар с огнената коса, която щеше да сложи край на войната между вещиците? Не, не можех да повярвам. Съдбата ми беше друга. Това беше съдбата на Мерицел, не моята.

— Дамите те преследват за своята кауза. Черната дама иска да ти открадне тялото, а Бялата дама ще открадне душата ти.

Опитах се да разгадая видението. Черната дама беше Баалат, която иска да открадне тялото ми. Така... Баалат не се опита да ме убие, опита се да обладае тялото ми, за да зачене избраницата и да бъде нейна майка. Тогава разбрах причината за тази бавна агония, в която Баалат постепенно проникваше в мен, чрез моята кръв. А също и защо кобилите Омар ме отхвърляха, научили, че във вените ми тече кръвта на Одиш.

Разкритието беше ужасяващо. Баалат се стремеше да направи с мен това, което стори с Лола, да вземе тялото ми и да обърка всички. Да ми отнеме живота, като узурпира пътта ми, кожата ми и външния ми вид. Да говори с моя глас, да ходи с моите крака, да целува Гунар с

моите устни и да кърми дъщеря ми с моето мляко. И сега знаех защо. Подбудите ѝ бяха ясни... Баалат се е заклела да зачене избраницата.

Краката ми се разтрепериха и инстинктивно притиснах ръка към корема си, за да защитя момиченцето си, толкова малко, а така желано. Неродената ми дъщеря беше целта на Баалат, а не аз.

Вече проумявах по-ясно нещата. Всичко започващо да се намества в сложния пъзел на живота ми през последните месеци.

Според пророчеството, Мерицел бе предопределена да стане майка на избраницата. Чрез маската и предизвикателството Баалат ме бе използвала, за да натрупа енергията, необходима за завръщането ѝ. Касапницата в ноцта на Имболк и силата, с която се бе сдобила от кръвта на жертвите, не са били случайни или получени даром. Узурпирала е малкото тяло на Лола и е вампирствала със сладката Мерицел — бъдещата майка от пророчеството. Баалат е преследвала една цел — да се въплъти в тялото на Мерицел и да зачене избраницата. Така и сторила. Постепенно я обладавала, изпивайки кръвта ѝ — пускала отровата си, прониквала в клетките и завладявала тялото ѝ. Докато... Мерицел в момент на просветление не унищожила Баалат, пронизвайки се сама с атамето. Когато Мерицел умряла, аз съм била белязана от съдбата и Баалат ме е последвала. Целта ѝ бе да ми отнеме момиченцето, избраницата, да я моделира посвоему и така да се добере до мощта на скриптьра и до вечния живот.

Започвах да разбирам много неща. Дори прекалено много. Новата појава на Баалат след продължителното ѝ отсъствие и мълчание. Смъртта на Мерицел. Преследването. Но коя беше Бялата дама? Може би Ледената кралица?

— Имай страх от белотата на нейните ръце и от леда на сърцето ѝ или ще те погълне.

Сляпата гледачка продължаваше да говори за моето бъдеще, въпреки че аз едва успях да запомня предупрежденията ѝ. Разкритията ми дойдоха в повече. Беше прекалено трудно да ги приема.

— О, Селене, ти, която ще слезеш в дълбините по пътя към света на мъртвите, от който няма връщане назад!

Бях потресена. Пътят на Ом беше легенда и никоя Омар не го бе изминавала. Трябваше ли аз да го извървя?

— О, Селене, не се колебай да изцапаш ръцете си с кръв, за да защитиш чедото си от вълчицата!

Ужасих се.

— О, Селене, позволи на великата кралица на снеговете да я кърми и да ѝ даде силата на Арктика!

Опитах се да запаметя предзнаменованията, боях се, че ще ги забравя, понеже не ги разбирах. Кого има предвид? Кой ще кърми дъщеря ми?

Изведнъж гледачката, вперила в небесата полупрозрачните си очи, нададе сърцераздирателен вик. Бе видяла нещо, виждаше нещо ужасно.

— О, Селене, спри, не продължавай! Все още имаш време, Селене, да се върнеш при стадото. Все още имаш време да се откажеш от съдбата си!

Прегърна ме и истерично ме стискаше, докато не се намеси Гунар и отдръпна жената от мен. Сляпата тюленка се обърна към Гунар:

— Твоята любов няма да предотврати болката ѝ...

Инстинктивно отстъпих назад и прегърнах Гунар, бащата на дъщеря ми, на избраницата от пророчеството, ако гледачката беше права. Защо Омар се опитваха да ме отдалечат от любовта? Защо да не мога да бъда щастлива с Гунар?

Изведнъж жената постави в ръката ми извит нож — улу. Застави ме да го хвана за дръжката и като ми помогна да го вдигна във въздуха, държеше ръката ми, за да ми покаже как да го използвам.

— Ледената кралица преследва плячката, но не очаква оръжието.

И без да искам, пръстите ми се вкопчиха силно в ножа. Може би от страх, може би от естествен инстинкт за защита. Това било. Бялата дама е Ледената кралица, името, което бяха използвали Омар от клана на кобилата, за да назоват властващата по Великия север Одиш. Ледената кралица, казаха те, никога не би позволила на Баалат да ѝ оспорва територията.

Останах с ножа в ръка, трепереща и объркана, а гадателката падна изтощена на земята. Жените от селото се погрижиха за сляпата тюленка Омар. След толкова продължително видение силите ѝ напълно се бяха изчерпили и се нуждаеше от почивка. Заведоха я в една къща и празникът приключи, а хората се разпръснаха. След

разкритието сме ховете секнаха. И макар да не бяха разбрали думите на гадателката, всички бяхаоловили, че ме грози голяма опасност и че рискувах да се изправя срещу някой далеч по-силен от обикновен бял мечок.

Потърсих децата, за да ми помогнат да се надсмеха над страховете си, но те ме избягваха, като че ли бях прокажена, и се завтекоха към домовете си.

Останахме сами с Гунар, с подаръците и с горчивия привкус на трагичното сбогуване.

— Какво ти каза? — попита ме Гунар, твърдо убеден, че я бях разбрала.

— Не знам — изльгах аз.

— Разбира се, че знаеш — въздъхна той, — но не ѝ обръщай внимание.

Не исках да мисля. Ако се замислех, щях да превъртя. Колкото повече се успокоявах и се овладявах, толкова повече се убеждавах, че онова, което гледачката бе казала за дъщеря ми, беше вярно. Нещо ми ставаше, откакто забременях. Усещанията ми бяха различни. Можех да чувам и виждам неща, които дотогава не бяха съществували за мен. Духове например. Арна не беше единствената. Постепенно невидимите духове тихо се появяваха около мен. А гласът на животните беше все по-ясен и разбирам, все по-отчетлив. Трябваше ли да обръщам внимание на предзнаменованията? Трябваше ли да се върна при клана и да се подчиня на майка си? Дали не допусках безразсъдство? Ако беше така, то го бях допуснала, когато се влюбих в Гунар и се изпречих пред съдбата на Мерицел.

Както казваше Деметер, когато бях малка и се оплаквах, че съм получила двойка или съм си скъсала панталоните: „Станалото — станало.“ Така и направих. Доверих се на инстинкта си и продължих по пътя си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА ПОСЛЕДНОТО ПЪТУВАНЕ

Потеглихме рано сутринта, преди окончателно да се е развалило времето. Мислех, че ще си тръгнем сами, без изпращачи, но децата се струпаха пред вратата на училището и дадоха риба за кучетата, а на мен ми подариха чудесни ръкавици. После дълго махаха с ръчички, докато не се превърнаха в точкици в далечината.

Сбогувах се с мъка и пътувах мълчаливо, като обмислях разкритията на гледачката и положението ми на майка на избраницата.

Гунар пришпорваше кучетата енергично и понякога ме поглеждаше скришом по начин, който не знаех как да тълкувам. Може би нещо в мен го тревожеше? Беше притеснен или загрижен? Изпитваше някакво опасение? Предусещаше, че съм специална? И все пак нищо не каза, нищо не попита. Двамата мълчаливо се уважавахме и сякаш без думи се бяхме споразумели да зачитаме правото си на личен периметър. За това му бях най-признателна.

През целия ден, а и през следващите, срещахме ловджии, които се връщаха от лов и се прибираха по домовете си, за да прекарат там суровата зима. Поглеждаха ни учудено, а някои се спираха да ни предупредят, че сигурно сме се объркали и отиваме не където трябва. Отговаряхме им, че този път наистина сме се запътили към Края на света. И всеки беше прав за себе си.

Навърших осемнайсет години на шейна. Беше през есента, виелицата ме принуждаваше да си закрия лицето, а студът проникваше през чудесните ми ръкавици и вкочанясваше пръстите ми. Но не ме беше грижа. Бях много млада и копнеех да стигна на отдалечно място, където да сме само аз, Гунар и нашата дъщеричка. Гунар щеше да бди над нея и нищо лошо нямаше да ни се случи там, на сред самотните бели равнини. Спомням си много добре, че през тази нощ Гунар ми бе приготвил чудесна изненада. Подари ми обеци с рубини, червени като

диви ягоди, червени като кръвта, ярки и ефирни. Взел ги бе от ковчежето със скъпоценностите, без да знае, че съм влюбена в цвета им, вече ги бях пробвала. Беше първото бижу, което някой някога ми бе подарявал. После ме накара да духна свещичките, като настояваше да си намисля желание. И го направих. Пожелах си да се освободя окончателно от детството си. Накрая ме хвана за ръка и ми превърза очите.

— Това е изненада. Аз ще те водя.

Той ме наметна, отвори вратата на хижата, където се бяхме подслонили, и излязохме навън. Изчакахме известно време, ставах нетърпелива, но Гунар ми тананикаше някаква мелодия в ухото, за да ме успокои, и разтриваше ръцете ми, за да ги стопли. Внезапно той махна превръзката от очите ми и извика:

— Честит рожден ден!

Гледката бе невероятно красива, небето бе изпъстрено със зелени светлини, които трепкаха и блещукаха омайно онощта.

— Северното сияние?

— Първото за дългата зима.

Стояхме един до друг и наблюдавахме чудното явление, изпаднали в неописуем възторг. Не ми пушкаше от нощния студ, нито от самотата в тундрата. Беше последният ми щастлив миг.

Постепенно осъзнах, че Гунар, зает да управлява шейната към Северния полюс, лека-полека потъваше в мълчание и се сливаше с тишината на бялата шир. Беше станал много сериозен, нещо го тревожеше и го караше постоянно да обръща глава, докато пътувахме. Пушката му бе винаги заредена и всяка вечер излизаше да оглежда района, след което се връщаше при мен, за да пренощуваме заедно в някоя от малките хижи, които срещахме по пътя си и които понякога деляхме с други ловци. Едва четири квадратни метра дървена колиба, с един нар, където спяхме и се хранехме. Гунар лягаше до мен, галеше косите ми и ми разказваше някоя викингска легенда с успокояващ глас. Той познаваше всяка педя от пътя и макар ледните блокове на залива или дълбокият сняг да ни отклоняваха от следите на шейната и ни принуждаваха да забавим ход, в крайна сметка успявахме да открием подслона.

Една сутрин силна виелица ни попречи да излезем и останахме затворени в хижата с двама ловци, баща и син, натоварени със сериозно количество провизии от тюлени за зимата. Гунар и аз ги почерпихме с горещ чай и сушена риба. Бях се специализирала в приготвянето на чай и кафе на газовия котлон, както и да сваря риба при всякакви условия и обстоятелства. Докато пиехме чая, кучетата залаяха, Гунар светкавично грабна пушката, облече се и излезе под открито небе. Забави се и това ме притесни. Момчето ме успокои:

- Мечката е.
- Каква мечка?
- Бялата мечка, която върви по следите ви.

Бях слизана. Значи присъствието, което смущаваше Гунар и го караше непрекъснато да гледа назад, е било на бялата мечка. И беше сигурно, защото Гунар пристигна навъсен и прокле мечките, които обезпокояваха кучетата.

После извади сушена риба и покани инуитските ловци. А по-късно инуитските ловци отвърнаха на любезнотта ни, като ни почерпиха с нещо, което за тях беше истински деликатес — сувор тюленски дроб. Учтиво отказах, но Гунар ме накара да приема и ме увери, че е вкусно и ще ми хареса. Рибеното суворо месо даваше два пъти повече калории, а по тези географски ширини енергията е от съществено значение. Суворото месо ми изглеждаше най-гадното нещо на света, но затова пък дреболиите ми се сториха още по-неприятни. Инуитът настоя с аргумента, че е съвсем пресен дроб, току-що заклан. Повдигаше ми се, но Гунар беше непреклонен и ми се скара за моята неучтивост. Да откажа, беше обидно и трябваше да приема топлата хапка. Единствената ми утеша беше, че след това преживяване повече никога нямаше да умра от отвращение, тъй като току-що бях погълнала най-лепкавия, най-горчивия и най-гнусния хранителен продукт на света.

Като тръгнаха от хижата с пушка на рамо и стария си транзистор, инуитските ловци оставиха сушена риба, брашно и мазнина за пътниците, които ще дойдат след тях. От техния пример научих, че едно убежище, едно ястие и огън в Арктика може да означава тънката линия между живота и смъртта.

Пътуването ставаше все по-трудно. Хижите бяха все по-нарядко и разстоянието между тях все по-голямо, времето се влоши, а Гунар всяка вечер беше все по-напрегнат и притеснен. Попитах го за честите разходки и маниакалното разследване около лагера, но Гунар отрече някоя мечка да ни преследва и оправда действията си, като ме увери, че това е само предпазна мярка.

Бяхме си разделили задачите. Пътуването из Арктика беше въпрос на работа в екип и бе необходимо взаимно разбирателство и ефективност. Когато Гунар ми дадеше знак, че през нощта ще лагеруваме, вече знаех, че ни чака още един час работа преди вечеря. Трябаше да разпънем палатката сравнително бързо. А вътре, в тясното пространство, да се нагодим за готвене, да си свалим мокрите дрехи, да подсушим ботушите и ръкавиците, да почистим посудата, да подредим материалите и доколкото е възможно, да се позамием. Но бих изльгала, ако кажа, че мечтаех за удобствата на цивилизацията. Не беше вярно. Имаше нещо примитивно в това безразсъдно бягство към нищото, което ме караше да забравя луксовете на цивилизацията.

Бях влюбена, бягах от Баалат и Омар и защитавах момиченцето си. По тези три причини не ми пукаше от лишенията и заспивах без кошмари, прегърнала Гунар. И когато започна студът, Гунар реши да включва газовия котлон в палатката. Така правели ескимосите, въпреки че западняците биха се хванали за главата. В онзи момент, по средата на месец октомври, температурата вече беше около десет градуса под нулата, а през нощта падаше рязко до двайсет или трийсет. Ако не запалехме газовия котлон, неподвижността и нощният студ се комбинираха и се излагахме на рисък от измръзване. Краката ми бяха изтръпнали и с болежки почти през цялото време и започвах да се питам дали пътуването ще продължи още дълго време.

Истината е, че шейната, натоварена с провизии, с която потеглихме, постепенно олекваше пропорционално на погълнатата от кучетата риба. Вече не се страхувах от тях, когато ги виждах да се бият, да дъвчат каишите или да се хвърлят презглава върху рибата, която аз лично им давах всяка вечер, преди те да са се заровили в снега и напълно да изчезнат понякога на няколко метра под земята. Подозрението ми се потвърждаваше, всеки изминал ден разбирах по-добре техния лай, вниквах в разговорите им и в значението на всяко скимтене. Това ми помогна да се освободя от натрапчивата идея, че

някое от тях може да е Баалат и че иска да ме довърши. Но макар аз да тълкувах споровете и нуждите им, Гунар беше този, който даваше заповедите, водеше ги в търсене на следи от други шейни и им помагаше да избегнат многобройните клопки, които криеше ледът. Защото Гунар беше този, който командаваше и водеше експедицията.

Пътуването беше напрегнато, тежко и понякога красиво, но абсолютно monotонно и не след дълго взе първата си жертва. Бяхме принудени да убием кучето Йоук, след като си счупи двете лапи в грандиозен скок. Прекосявахме тежка зона от подвижни ледове. Демонстрирайки желязна дисциплина, кучетата скачаха от блок на блок без почивка. Докато Йоук, за лош късмет, не се приземи, стъпвайки накриво, и ясно чухме как костта му изпука. Болката беше непоносима и бедното животно не можеше да се движи. Беше най-малкото зло от всички беди, които можеха да ни сполетят. Гунар го застреля с пушката и макар да го направи от милост към животното, за да не страда, и на двама ни се сви сърцето. Утешавах се с мисълта, че шайната, за щастие, бе невредима.

Ледът погуби бедния Йоук. Всъщност привидната равна и скучна monotонност на белотата беше измамна. По белия лед се криеха потоци, езера, плаващи ледове и дори айсберги. Имаше различна дебелина, качества и структура. Въпреки че с настъпването на големия студ той ставаше все по-дебел, в някои участъци още беше опасно да не се пропука под стъпките ни. И така, един ден Арктика ни показва хищните си зъби и свирейки заплашително в ушите ни, показва, че всяка погрешно направена крачка може да бъде фатална и че можем да свършим дните си погълнати от студените води.

Онази сутрин, малко след като бяхме поели по предначертания маршрут, ни застигна гъста и компактна мъгла, която подлуди кучетата и забави хода ни. Но Гунар не пожела да промени плановете си. Както и друг път, забелязах, че е неспокоен и по-притеснен от присъствието на нещо по следите на шайната ни, отколкото от пътя пред нас. Почти нямаше видимост и топлината караше животните да се потят, те се препъваха постоянно, защото дори не можеха да видят къде стъпват. Намразих тази лепкава мъгла, която размекваше леда, стискаше ни във влажните си лапи и дразнеше очите с агресивното си отражение. Предпочитах виелицата, която брулеше пътищата и изличаваше

следите на другите шейни. Пред нея мъглата ми се струваше по-опасна със своята тайнственост и забуленост.

Мракът се спусна над нас много преди да стигнем хижата, където бяхме предвидили да прекараме нощта, и се загубихме. За първи път бяхме наистина totally и безнадеждно изгубени — над главите ни нямаше нито една звезда, за да ни ориентира, а под лапите на кучетата нямаше и следа от шейна, която да ни упъти.

Измъчващо ме силно беспокойство и помолих Гунар да се установим на онова място и да изчакаме мъглата да се разпръсне. Гунар отказа. Нещо или някой го плашеше и не искаше да рискува да разпъне палатката. Но вместо да си признае, се аргументира, че трябва да стигнем до хижата, и се заинати, защитавайки непреклонно намерението си.

Заспорихме.

За първи път, откакто пътувахме заедно, не бях съгласна с него. Нито пък той с мене. Предчувствах, че ако продължим напред, нещо може да се случи, че трябва да предпазя себе си и дъщеря си от евентуалната опасност.

— Моля те, Гунар, да опънем палатката тук.

— Хижата е наблизо.

— Не е вярно, признай си, че не знаеш къде сме.

— Само на няколко километра сме.

— На няколко километра от никъде. Знам, че сме се изгубили, дори и да не искаш да го приемеш.

Гунар не падаше по гръб. Бях в ръцете му, защото, за добро илилошо, на едно толкова неприветливо място като Арктика двама души не могат да имат разногласия и единият винаги команда другия. Гунар беше лидерът, дори и да грешеше. И той сгреши и ни поведе в мрака.

Стиснах очи, за да не мисля и да не си представям онова, което вероятно ни очакваше. Потънахме в червения вход на безкраен тунел, който неизбежно ни водеше право към опасността. Можех да я подуша, можех да я почувства със сетивата си и почти извиках секунди преди да ни сполети бедата. Изправен, Гунар удряше с камшик кучетата и също изкрещя, но бе твърде късно.

Бяхме навлезли в езеро с тънък лед. Той се пропукваше под нас и всеки миг можеше да се разтвори и да ни погълне заедно с кучетата. Звукът на пукащ се лед беше ужасен и кучетата, също като мен,

подушваха смъртта и лаеха срещу студената вода. Гунар ги удряше, за да не спират. Да спрат, беше равнозначно да потънем. Хванах се здраво с едната ръка за шейната, докато с другата стиснах пръчицата — беше рефлекс, който бях заучила още от малка, когато усещах неизбежната опасност. И изведнъж почувствах едно диво змийче отвътре да криволичи в утробата ми и да се бори да избяга от страха ми. Беше момиченцето ми! Усещах я. Чувствах движенията ѝ. Беше толкова мъничка, колкото кутрето ми, но се движеше в мен и беше уплашена толкова, колкото и аз. А може би усещането се дължеше на страха, който ускоряваше стократно пулса ми и смущаваше нейното спокойствие. Каквото и да беше, тя ми даваше сили и ме накара да пусна в действие инстинкта си. Въпреки мрака виждах спасението.

— Надясно, завий надясно!

Ледът се разчули черен и студен под краката на първите кучета и вече беше твърде късно да обърнем. Леа, Сиат и Кекертаг паднаха във водата и можеха да повлекат всички нас към дъното на мрачното езеро. Само за няколко секунди щяхме да полетим в бездната. Шейната се накланяше, а водата напълно бе покрила първата редица на впряга, стигаше до врата на Нарвик и вече мокреще ботуша ми.

Бързо взех пръчицата и направих заклинание, за да втвърдя леда. Успях да спра пропадането, но знаех, че е за кратко. Не можех да поддържам дълго илюзията за материя. Беше трудно заклинание, както онези, които са предизвикателство към времето и пространството, когато се правят от чист снобизъм, но са решаващи в случаи на живот и смърт, какъвто беше и сегашният.

Двамата с Гунар скочихме едновременно от шейната и с помощта на кучетата впргнахме всичките си сили и задърпахме кайшите, докато не успяхме да извадим тримата водачи от водата.

Невероятна е издръжливостта на тези животни, които премръзнали и със стичаша се от тях вода не се поколебаха да продължат да теглят шейната, този път надясно, към изхода от коварното езеро.

Борбата срещу природните стихии и страхът ми попречиха да обърна необходимото внимание на случилото се и на състоянието си. Осъзнах положението чак след известно време, когато вече бяхме в безопасност и поисках да сляза от шейната. Паднах по очи и едва тогава забелязах, че единият ми крак е измръзнал. Ботушът се бе

намокрил и вледенил. Не усещах крака си, не го чувствах, беше като мъртъв и дори не можех да си сваля ботуша. Гунар го разряза с нож и аз много се уплаших. Кракът беше белезников, останал без капчица кръв и посинелите върхове на сбръчканите пръсти не вещаеха нищо добро. Гунар го зави в кожи, запали газовия котлон и се зае да го разтрива, за да възстанови кръвообращението. Кипна вода и ме накара да го потопя в разтвор от сол, от което ми причерня и свитки ми излязоха пред очите. От яд и от болка ми потекоха сълзи, но затова пък успях да си спася крака.

И тогава Гунар реагира по учудващ начин. Хвана се за главата и се разплака. Никога не го бях виждала да плаче така. Да видиш мъж като Гунар да плаче, беше толкова странно, че настръхнах.

— Гунар, Гунар, успокой се — бе единственото, което успях да кажа.

Той ме прегърна и ме целуна по облените със сълзи страни.

— Прости ми, Селене, прости ми!

В държанието му се четеше такова отчаяние, че останах без думи.

— Спокойно, вече мина.

— Проявих безответственост. Изложих те на опасност, теб и момиченцето. Ако ви се беше случило нещо, никога нямаше да си го прости.

— Нищо не е станало — настоях.

Но и аз много добре знаех, че наистина нещо ставаше, че доверието, на което бяхме изградили любовта си, беше крехко като леда, който се пропука под краката ни. Можеше ли да се обича с една смърт зад гърба ни? С предателство? Можеше ли да се обича с лъжи? С тайни? С недомълвки и неизречени истини? Гунар се отдалечаваше от мен, отчуждавахме се и аз го губех, губейки едновременно с това и радостта. На мястото на любовта се появяваше страхът. Този смътен страх се настани в живота ми и дойде с непознато до момента за мен лице на тъгата.

Ден след ден слънцето губеше сили, а нощта надвиваше.

Ден след ден усещах как гърдите и коремът ми нарастват и се чувствах странно, защото в мен имаше нещо живо, което се движеше,

подскачаше като пинг-понг и предизвикваше усещането за странен гъдел.

Ден след ден наедрявах, а това увеличаваше страховете ми и се боях от всичко, което предстоеше и не можех да предвиждам.

Ден след ден се отдалечавах от майка си и от жените Омар и усещах как връзката ми с тях ставаше все по-крехка.

Ден след ден пронизващият студ се врязваше като нож в душата ми, стапяше силите ми и смразяваше надеждите ми.

Ден след ден откривах, че решението на Гунар да продължи напред с пътуването няма нищо или почти нищо общо с желанието да ми угоди.

А аз, която се впуснах слепешката, без да имам и най-бегла представа какво е полярна нощ и арктически студ, вече започвах да търпя опустошителното им въздействие.

Зимата открыто се проявяваща с цялата си сила и зачестилите бури и виелици бяха само предупреждение, че най-лошото все още предстои.

И се питах накъде отиваме. Беше ли необходимо да стигнем толкова далече, за да сме сами? От седмици не срещахме никого. Никой не живееше по тези географски ширини.

Колкото повече напредвахме през враждебната ледена територия, толкова повече сенки хвърляше нощта върху снега. Всяка изминална нощ ми беше по-студено телом и духом, а всяка сутрин, когато вдигахме лагера, за да продължим по пътя си, денят намаляваше, а с това изчезваше и веселието, и всяка надежда, а нощта се налагаше все по-открыто и всевластно и с мрака си завладяваше душата ми. Самотата на зимната ледена пустош беше заразен вирус.

Постепенно изпадах в дълбока депресия, но Гунар не се спираше. Неуморно биеше с камшик кучетата и шейната летеше към Севера, който ни погльщаше.

В средата на ноември усетих, че губя сили. При тези обстоятелства се случи нещо, което доказа, че страховете на Гунар не са били безпочвени. Тихият ни преследвач взе една жертва. Зое — спокойна, опитна женска, последна в кучешкия впряг, една нощ изчезна безследно. Каишът й беше скъсан, а наоколо открихме капки кръв. През нощта кучетата бясно лаеха и Гунар, спомням си добре, стана неспокоен. На два пъти излезе въоръжен с пушка и фенер от

палатката. Върна се, като бръщолевеше нещо, което така и не разбрах, а на другия ден се ядоса ужасно много, когато откри, че Зои е изчезнала.

— Бялата мечка. Проклетата бяла мечка пак прави номера.
Стори ми се, че говори като човек, добре запознат със случая.

— Познаваш ли я?

Гунар обясни с убедителни доводи:

— Няма никакво съмнение. Погледни, виж стъпките.

Следите нищо не ми говореха.

— Откъде знаеш, че е мечка, а не мечок?

Гунар разрови с пръст мястото, където се предполагаше, че е стъпила мечката.

— Забележи дълбочината. Била е тежка, поклащаща е корем и от това тук следите са по-дълбоки. Мечка е.

— Защо мислиш така?

— Бременна е и е гладна, трябва да се храни много, за да натрупа достатъчно за зимния си сън, а после да роди мечето.

Нещо ме накара да съм солидарна с мечката. Въпреки че бе видяла сметката на едно от кучетата, тя беше в същото положение като мен, а аз се чувствах съсипана и изтощена. Беше пълна глупост, признавам, но се разплаках. Може би понеже от дни не показвах чувствата си, а само ги трупах в себе си. Може би беше от мъка, причинена от тъжната кончина на Зои или от абсурдното усещане, че бялата мечка и аз носехме на плещите си един и същи товар. Но най-вече плачеши за себе си и за момиченцето си. Тогава, точно в този момент, имах чувството, че не съм в състояние да продължа с моята все по-напредваща и видима бременност, че не съм в състояние да роля, но най-вече не съм в състояние да понасям живота си. Гунар не можеше да го разбере.

— Няма да мога да роля, няма да мога... — изхлипах.

— Разбира се, че ще можеш, аз ще ти помогна.

— Няма да се получи, няма да имам сили...

— Това е нещо естествено.

— Не, не е естествено, тук няма живот, всичко е мъртво.

Всичко около мен ме плашеше. Чувствах, че е само привидно. Усещах, че под безмилостната белота на леда не можеше да се крие нищо друго, освен смърт. И макар да знаех, че животът под леда в

Арктика тече със забавен ритъм, бих предпочела да замръзна през зимата и да се пробудя чак напролет. Бях премръзала.

— Леа също очаква кученца — ми каза Гунар.

Останах като гръмната. Смелата ни водачка, която теглеше впряга начело и бранеше мястото си със зъби и нокти, също беше бременна. Но макар и искрено да ѝ се възхитих, смелостта и не ми вдъхна кураж, защото вече нямах сили.

Гунар зареди пушката и ми я показа.

— Не се страхувай от мечката. Ако пак я открием, ще ѝ одера кожата. Винаги съм искал да я имам.

Ако намерението му бе да ме успокои, то изобщо не успя. Просто постигна нов пристъп на сълзи и аз безутешно се разридах.

— Недей, моля те, остави я на мира.

По някаква неизвестна за мен причина Гунар мразеше бялата мечка. Аз пък не можех да понеса идеята, че той е готов да убие една бъдеща майка. Мечката, Леа и аз бяхме в едно и също положение. И сякаш за да го потвърди, моето момиченце се разшава. Взех ръката на Гунар и я сложих на корема си, за да усети движенията ѝ. Гунар понечи да дръпне ръката си, но след това се усмихна и любопитно заопипва полюшващите се вълни, предизвиквани от мърдането ѝ.

— Страх ли те е от раждането?

— Майка ми е акушерка и от малка ѝ помагах в работата.

— Тогава?

— Не знам дали ще имам сили.

Гунар ме прегърна.

— Разбира се, че ще имаш. Това пътуване няма да траеечно.

— Сигурен ли си? На мен така ми се струва.

— Ще пристигнем най-много до седмица. Ясно ми е, че си изтощена, но като си починеш, ще се възстановиш.

Както майка ми Деметер ме бе учила, раждането бе нещо нормално, естествено и сравнително просто, но от нея знаех също, че то може да има и непредвидени усложнения и дори, за съжаление, да довежда до трагедии, като онази, сполетяла братовчедка ми Лето. Исках да забравя тази история, но от случката с мечката не можех да си я избия от главата, изплуваше отново и отново, докато накрая се превърна в натрапчив кошмар. Предполагам, че затова, като при всеки кошмар, дойдоха високата температура и болестта.

Братовчедка ми Лето роди дете с две глави, което умря непосредствено след раждането. Видях го, въздъхнах облекчена, като умря, и предпочетох да не го бях виждала. Тя не го видя, но го бе носила в утробата си, оплака смъртта му и го обичаше, независимо от недъга. След като погреба бебето си, Лето не проговори повече и тръгна по света, затворена в себе си, сама, без посока, потънала в мисли за живота и за смъртта, за това колко е трудно понякога да продължиш да живееш. И за да се помни преживяното от нея винаги, започна да пише мемоарите си и продължи да броди.

А аз бях толкова безотговорна и безразсъдна, че не бях пресметнала датата на раждането. По мои груби изчисления Диана трябваше да се роди напролет, но тук, на тази географска ширина, подобен сезон не съществуваше. През март суровата зима все така продължаваше и не ми бе хрумнало, че няма да мога да измина обратния път с корем в деветия месец.

Дъщеря ми щеше да се роди на Края на света. Беше сигурно. И онова, което в момент на лудост ме бе вдъхновило и изпълнило с надежди, постепенно с наближаването на събитието все повече ме плашеше.

Седмица след нападението на мечката провизиите започнаха да се стапят, а температурите паднаха до трийсет градуса под нулата. Уплашен от отпадналия ми вид, Гунар се опита да ми повдигне духа, като ме успокои, че скоро ще стигнем целта на нашето пътуване. А аз — нали му бях обещала да не задавам въпроси — дори не проявих любопитство какво точно имаше предвид. Душата ми се беше вледенила и оцелявах почти по задължение. Отдавах зъзненето и тракането със зъби на студа, а халюцинациите — на белотата на снега, но всъщност истината беше, че изгарях от температура. Накрая болестта ме повали.

Най-после пристигнахме на място, което Гунар с гордост обяви като крайна точка на пътуването, и се разположихме там, където щеше да е нашият дом през следващите месеци. Беше малка хижа без удобства, без лукс, без баня, без течаща вода, но ми се стори като дворец. Един леден дворец, защото отвътре беше замръзнал, бял и

сияеше под бледото слънце, което усърдно ни бе ориентирало по пътя и което после, след като стигнахме, се скри зад облаците.

Гунар ме накара да вляза, за да се скрия от разразилата се буря, чиито ветрове достигаха до сто километра в час и температурата падаше под петдесет градуса. С голямо усилие успя да затопли помещението и така, сгрявана от огъня, сетивата и възприятията ми постепенно се възстановиха и започнах да осъзнавам какво прави Гунар. След като върза здраво кучетата, домъкна в хижата големи количества замразени риба и месо, които водеше от кладенец в близост до къщата. Така инуитите преживяваха, с години държаха улова от месо и риба дълбоко под леда. Беше нещо като специален хладилник и го държаха пълен с месо и тюленска мас. Използваха го за хранилище, от което се запасяваха, когато са на път или в случай че изпаднат в беда. Но това не бе всичко. Забелязах, че хижата представлява истински голям склад. Рафтовете бяха отрупани с множество провизии от всякакъв вид — консерви, сухи супи и пюре, бисквити, ядки и други хранителни стоки, които, без да са отбрани деликатеси, бяха достатъчни, за да ни осигурят прехраната за идните месеци.

Очевидно хижата бе подгответа и ни е очаквала. Беше предназначена за нас двамата и Гунар я познаваше като дланта на ръката си. Само за един ден успя да я устрои и да създаде всички възможни удобства. Кожи, спални чували, кухненски съдове, тоалетни принадлежности, газови котлони. Всичко бе разтоварено, подредено и сложено на точното място. Действаше уверено и без никакво колебание. Знаеше къде да постави кибрита, обувките или фенера. Познаваше всеки пирон, всеки ъгъл и всяка дупка. Беше като пират, който се завръща на острова на съкровището и знае точно на колко стъпки от палмата трябва копае и на колко метра дълбочина се намира сандъкът.

Нямаше съмнение, че е бил тук и преди. Чувствах, че има нещо странно в поведението му, но не задавах въпроси. Бях прекалено отпаднала.

Хижата ми спаси живота. Бях на косъм да умра, но оцелях, защото бях млада. Бях издържала на дългото пътуване, но температурата през последните дни беше изключително ниска и вероятно бях пипнала пневмония.

Прекарах дни наред, загубила представа къде съм или коя съм. В бълнуванията си крещях и молех за помощ. Всяка сянка, звук или движение ми напомняше за Баалат. Сънувах, че Баалат ме напада, преобразена в арктическа чайка, и ми изтръгва очите. Гунар търпеливо ме хранеше, даваше ми антибиотици и парацетамол. Само него си имах.

Изминаха седмици, преди да изляза от това състояние на летаргия. Беше — помня добре — като да си на дъното на кладенец, с невиждащи очи, и да искаш да излезеш, но без успех. Беше като да ти е изтръпнало тялото и да се мъчиш да помръднеш безчувствената си ръка. Липсваха ми сили и всякаква подбуда. Зимата без слънце и студът ме измъчваха и се бяха просмукали у мен толкова надълбоко, че ми бяха отнели желанието за живот. Но младият ми организъм се пребори сам и надви температурата. Най-сетне една нощ, макар и напълно изтощена, дойдох в съзнание.

Изненадващото бе, че Гунар говореше с някого.

Сами ли бяхме, или не?

С голямо усилие отворих бавно очи.

Неудобното легло, на което бях, се намираше в най-отдалечения от вратата ъгъл на хижата и от моята позиция обхващах с поглед цялото помещение. Виждах добре Гунар, седнал с гръб към мен, по риза и с пораснала коса. Пред него седеше полярен изследовател със замръзнала от студа рошава брада. Странното бе, че Гунар пиеше горещ чай, а изследователят беше с празни ръце. За Арктика гостоприемството бе основното и най-важно правило. Изненада ме също така фактът, че гостът беше облечен в кожи и въоръжен с пушка и въпреки горещината в хижата скрежът не се бе стопил на брадата му, нито на шапката му от тюленска кожа. Външният му вид наистина беше любопитен. Имаше белезникавия цвят, напомнящ на дагеротипна снимка.

Без да мърдам и без да се издавам, че съм се събудила, се вслушах в разговора им и приятният им шепот започна да ме унася. За болния това винаги действа успокояващо. Когато обаче започнах да внимавам в приказките им и да разбирам за какво става реч, вече не ми изглеждаше толкова приятно.

— Не можеш да не изпълниш молбата на майка си — упорстваше изследователят с дрезгав глас.

Останах много изненадана от думите му. Значи, макар и да се намирахме на края на света, този човек познаваше майката на Гунар.

— Майка знае какви са ми условията.

Изследователят се прокашля.

— Да, но никак не ѝ харесват. Би предпочела сама да се заеме с тази вълчица и да ѝ помогне да роди.

Нищичко не разбирах. За кучката Леа ли говореха?

— Изолирани сме, не бих могъл да я заведа при нея — отказваше Гунар.

Изследователят възрази:

— Напротив, знаеш, че можеш. Дойде дотук, ще трябва да довършиш работата.

Гунар беше нервен.

— Няма да е лесно да ѝ отнемем чедото. Тя е горда, твърдоглава и смела. По-добре до края да не знае нищо. Надушва, че става нещо.

Искаха да отнемат на Леа кутретата и ми стана мъчно за нея. Но изведнъж застанах нащрек.

— Освен това е много болна — добави Гунар.

Като го каза, усетих топлотата на погледа му и осъзнах, че има предвид мен. Останах неподвижна, затаила дъх. Преструвах се, за да не разбере, че съм будна. Опитах се да си спомня колко дни съм била болна.

— Страда от ношната полярна болест — диагностицира изследователят.

— Да, депресирана е — поправи го Гунар, — но високата температура е от пневмонията.

Изследователят упорстваше.

— Болестта не ѝ позволява да се защити, безобидна е.

Говореха за мен! Аз бях предметът на разговора им. Не можех да проумея думите им и да ги свържа и напасна. Не знаех как да ги изтълкувам, как да наредя парчетата от пъзела. Откъде знаеха, че съм вълчица? Майката на Гунар наблизо ли беше? Искала да ми помогне да родя? Искала да ми отнеме дъщерята?

Гунар си сипа още чай, но не предложи на посетителя.

— Ако я заведа при нея, ще се влоши и може да не доизноси бременността си. Ще умре от мъка.

— Обеща ѝ момиченцето.

— Обещал съм я и ще я има, но не и майката.

Говореха за мен, говореха за дъщеричката ми и без съмнение се готвеха да ми я вземат. Гунар имаше намерението да ми я отнеме, за да я даде на майка си. По каква причина? Защо? Коя е майка му? Къде е тя? Какво означава всичко това? Не е ли някакъв ужасен кошмар?

Да, сигурно е това. Все още бях болна и бълнувах. Оципах се да се събудя, но продължавах да чувам разговора на Гунар със странния посетител, който внезапно стана и ме посочи.

— Идва на себе си. По-добре да изчезвам.

Гунар не се съгласи:

— Не може да те види.

И разбрах, че тайнственият изследовател е дух, покойник от дълги години; дух, когото Гунар можеше да види и чуе; дух, който му носеше новини от майка му; дух, който беше таен агент на майката на Гунар, която от своя страна не беше далеч от мястото, където се намирахме. Именно това не ми се връзваше. Беше невъзможно. Бяхме извън всяка възможност. Майката на Гунар не би могла по случайност да живее в близост до нашата хижа.

Тогава се сетих за дамата със сини очи, която ме наблюдаваше изпитателно от величествения си портрет. Прабабата на Гунар не беше инуитка, която е пътувала с шейна, облечена в тюленска кожа. Беше благородничка, красива, изискана и високомерна дама. Майката на Гунар сигурно приличаше на собственичката на ковчежето с бижута, собственичката на писалището, гордата господарка на Арна, която не би понесла да живее с малкия си син в една пристрастна ферма за простолюдието. И изведнъж интуицията ми на магьосница проработи и прозрях, че дамата от портрета е майката на Гунар и не е обикновено човешко същество.

Беше безсмъртна Одиш. А единствената безсмъртна Одиш, която можеше да живее в този леден край, беше онази, която кобилите Омар бяха споменали и за която инуитската гадателка ме бе предупредила. Ледената кралица!

Тогава изпищях. Закрещях като обзета от зъл демон, като луда, която изтезаваха, крещях и се мятах в леглото, плачех и си скубех косите, изпаднала в ужасна нервна криза.

Не можех да повярвам на онова, което чуха и което внезапно проумях — дойде ми като силен шамар. Не можех толкова бързо да

приема разкритието си за същността на Гунар. Нима Гунар е син на Одиш? Гунар, моят Гунар. Нима е безсмъртен магьосник, който ме използва под диктовка на майка си? Наистина ли иска да ми отнеме момиченцето, избраницата от пророчеството, за да я даде на Ледената кралица като жертвоприношение?

Не можех да приема, че моят път към свободата се оказа път към предателството.

Това означаваше, че съдбата ми е много по-ужасяваща, отколкото онова, което бяха предрекли оракулите.

Бях като паяк, уловен в собствената си мрежа.

Бях попаднала в смъртоносен капан и бях пленичка на любовта си. Той беше единственият тъмничар и ледената пустош наоколо бе оградата на затвора, откъдето никога нямаше да успея да избягам.

Гунар ме прегърна и ме плесна по бузите, за да си възвърна дар словото.

— Селене, Селене, събуди се! Това е кошмар, успокой се. Тук съм с теб, никой не може да те нарани, нищо лошо няма да ти се случи.

Лъжовните му думи ме накараха да излея реки от сълзи в прегръдката му, отпуснах се, горчиво ридаейки. И колкото повече той ме прегръщаше и целуваше, опитвайки се да ме утеши, толкова поболно и мъчно ми ставаше за мен самата, за него и за нашето момиченце, още неродено обречено да бъде жертва на прокълнатата ни любов, предречена от магьосницата Бриджит на върха Домен.

* * *

Караваната спря насред полето. Селене изключи фаровете и около нас настана пълна, безгранична тъмнина. Нощта властваща с пълна сила. После запали лампите на мъничкия апартамент и си даде сметка, че Анаид тихо плаче.

— Хайде, хайде, какво пък ти става сега?

Анаид изхлипа.

— Аз Одиш ли съм?

— Не си Одиш! — убедително изкрешя Селене. — И да не съм те чула да го повтаряш.

Анаид потисна стона си, за да не тревожи Селене. Беше ѝ мъчно за Гунар, за майка ѝ и за самата себе си.

— Но... ако във вените ми тече кръвта на Одиш.

Селене се изправи напрегната и започна да прави гимнастика.

— Всичко ме боли.

— Защо не отговаряш на въпроса ми?

— Ще отговоря, но всичко по реда си. Разказвам ти една сложна и объркана история, в която са замесени много хора, съдбата, случайността и волята. Не искаj от мен да я претупам набързо или да я съкратя. Животът не е математика, невинаги две и две прави четири.

Анаид замълча. Селене продължаваше да освобождава от напрежението мускулите си. Толкова часове зад волана я бяха източили.

— Да излезем на разходка?

— Много е тъмно.

— Имам нужда.

Такава си беше Селене, неудържима. Ако ѝ се излизаше, дори и при сто градуса под нулата и посред виелица го правеше, както го бе сторила преди петнайсет години на път към Северния полюс. Движеха я нейните пориви и импулси. Щеше да излезе, независимо дали искаше, или не Анаид. А този път не желаеше да остава сама. Чувстваше се уязвима и слаба. Разкритията за произхода ѝ я бяха засегнали повече, отколкото предполагаше, а и много ѝ се бе насьбрало: отблъскването на Рок, неподчинението към майка ѝ, страхът да не е извършила нещо ужасно, липсата на кураж да се изправи лице в лице пред бъдещето и това неясно минало, мъглата от което вече се разсейваше и разкриваше неприятни картини.

— Дай ми ръка — непривично за характера ѝ помоли тя майка си.

Селене я прегърна.

— Има ли ти нещо?

Анаид заподсмърча.

— Не иска да ме чака.

— Кой?

— Рок.

— Да не си влюбена в него?

— Той обаче не е. Каза ми, че мечтае да ме целуне, но не иска да чака.

— Има много момчета по света.

Тогава реши да сподели със Селене, докато вървяха заедно в тъмното. Сякаш говореше на самата себе си, изказвайки на глас собствените си мисли:

— Не знам, объркана съм. Този следобед ми направи подарък. Едно дете ми го даде.

— От него ли? — пребледня Селене.

— Съжалявам, много съжалявам, не ти се подчиних. Приех подаръка от ръката на едно хлапе. Стори ми се безобидно.

Селене пребледня още повече.

— Анаид, никой не знае къде сме. Никой, чуваш ли ме?

Анаид се разтрепери.

— Но ни следят.

Селене я прегърна.

— И ти ли го забеляза?

Изведнъж Анаид сподави вика си. Почувства как някаква ръка я стиска силно за гърлото. Задушаваше се и отворила уста, отчаяно се мъчеше да поеме въздух и да се освободи. Селене бе тази, която с изненадваща решителност извади атамето и замахна в празното пространство до Анаид. После двете с бързи крачки се отправиха към караваната.

— Не се спирай, не поглеждай назад.

Щом влязоха вътре, Селене изрече мощно заклинание за защита и се хвърли към онова, което бе най-ценно и най-съществено — скиптъра. Беше си на мястото, там, където го бяха оставили.

Селене се обърна към Анаид:

— Покажи ми този подарък.

Анаид ѝ показва обещите. Селене ги разпозна.

— Не е възможно!

— Какво?

— Той не може да е тук.

— Кой?

Селене погледна през прозореца на караваната, като изследваше нощта. Не видя нищо.

— Сега ще узнаеш. Слушай ме внимателно...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА БЯЛАТА МЕЧКА

От момента, в който научих, че Гунар е син на Ледената кралица, любовта ми към него охладня, като снега, затрупал хижата.

Преструвах се, че се възстановявам бавно и продължително, и по време на безкрайните будувания, докато Гунар четеше на светлината на газовата лампа и мислеше, че спя, аз го наблюдавах внимателно, гледах го с други очи и разкривах лъжовността на привидното, виждах неестественото му спокойствие и измамната му младежка външност.

Изведнъж проумях много от нещата, на които преди не бях обръщала внимание — богатия му опит, неговата мъдрост, неговия космополитизъм и безкрайното му търпение. За човек, живял сто живота като него и запазил непокътнати красотата и силата си, добродетелите, придобити с годините, му придаваха ореол на тайнствен прельстител. Макар че всъщност надали нещо можеше да е от интерес или значение за него.

Гунар говореше в първо лице за викингите и го правеше съвсем основателно, тъй като той самият е бил крал, търговец, берсекер и моряк. Гунар е бил крал Олафур, който се е влюбил и прельстил красивата скандинавка Хелга, чиито кости се обърнаха в гроба в търсене на любимия. Гробът на Олафур беше празен, тъй като кралят не бе умрял, а просто се бе превъплътил в Карл, Франц или пък Ингар. Ингар, моряка и китоловеца, когото Кристиан-Мо помнеше. Ингар не е бил дядо на Гунар, бил е самият Гунар. И Гунар е бил малкият Харалд, за когото се е грижила Арна в исландската ферма, когато първите заселници построили домовете си и взели животните и семействата си. Но това се е случило преди стотици години.

Оттогава Гунар пропътувал света стотици пъти, говорил много езици, прочел хиляди книги, обичал безчет жени.

Какво бях аз при тоя богат опит? Какво можеше да означава още едно любовно приключение, още едно дете, още едно пътуване за

някого, който е пребродил всички морета и най-далечните кътчета на света и хората?

Почувствах се зле, много зле.

Накара ме да повярвам в любовта. Накара ме да усетя лудостта, желанието, отдаността и... всичко е било лъжа. В прегръдката си ме убеди, че сме едно цяло... но е било лъжа.

Гунар просто е искал да бъде зачената избраницата, за да я даде на майка си. Гунар, като духа на изследователя, вероятно няма собствена воля. Беше воин на Ледената кралица. Действаше според заповедите на майка си, никога не се е влюбвал в мен или в сладката Мерицел.

Беше чудовище.

Беше ясно как са се развили събитията. Очевидно бърках причината със следствието. Не Мерицел се е влюбила в Гунар, а Гунар измами няя, а после изльга и мен.

Чувството ми за вина се разсея напълно и започнах да се възприемам като негова жертва. Не можех да разбера двойствената му игра да ни накара да се влюбим и двете в него, едновременно, Мерицел и аз, но едно нещо ми беше ясно — Гунар бе мой враг и искаше да ми отнеме момиченцето. И като навързвах събитията, прозрях още една очевидна истина. Във вените на дъщеря ми, малката вълчица, която според незрящата гледачка Омар е избраницата от пророчеството, течеше кръвта на Одиш. У мен самата течеше такава кръв и щях да родя една малка Одиш. И именно от тази кръв, за която бяха разбрали магьосниците Омар от клана на кобилата, те искаха да ме освободят, дори и ако се наложеше да бъде пожертвано бебчето ми. Така че, като избягах с Гунар, бях спасила момиченцето си и се бях погрижила да се събудне пророчеството.

А момиченцето ми? Каква ли щеше да бъде? Въпреки че бях възпитана да отричам жените Одиш, въпреки че ми бе втълпявано да се страхувам от тях и да ги ненавиждам, не можех да прехвърля тези чувства и тази омраза към дъщеричката си. Майчинският ми инстинкт беше дълбоко вкоренен в природата ми, беше изконен, вроден още от най-дълбоката примитивна древност и бе много по-силен от каквото и да било условности и отношения между племена и групи. Каквото и да станеше, аз я обичах.

Времето безмилостно напредваше, а аз не намирах сили да се преборя със страха и тъгата. Тялото ми бе изчерпано, изнемощяло и неспособно на съпротива. Прекарвах в леглото часове наред в дрямка, в зимен сън, в мълчаливо страдание и безброй пъти се питах защо Гунар ме накара да повярвам, че ме обича.

От неговото предателство ме болеше най-много и се чувствах сама и изоставена наследи нищото. Никога преди това не бях се чувствала толкова отчаяна. Никога преди не съм била толкова самотна. Никога преди не съм била толкова нещастна.

Гунар лягаше до мен и нежно ме милваше, една част от мен се поддаваше, а друга го отблъскваше с всички сили, без да мога да го заявя. А аз, разкъсана между двете чувства, пленничка на мъката и отчаянието, имах желание да плача, даже да умра, усещах, че чезна без светлината на слънцето и че имам нужда да повярвам в нещо, за да не угасне пламъкът ми от мъка.

Гунар се притесни. Една нощ го чух да се кара с изследователя. Разбира се, неговата загриженост нямаше нищо или почти нищо общо с любовта. Беше егоистична загриженост. Аз бях нещо като крава за разплод, а той бе обещал телето. Искаше да съм добре хранена, със загладен косъм, за да получи добра цена за стоката.

Разбиваше ми сърцето.

— Дамата става нетърпелива — съобщи изследователят с дрезгав глас.

Незабавно Гунар се изправи от мястото си и прошепна:

— Чакала е хиляди години, може да изчака още няколко месеца.

Изследователят посочи корема ми.

— Може да има усложнения.

Гунар му направи знак да мълчи и отвори вратата на хижата, като го покани да излязат навън.

Осъзнах, че съм сама, че за първи път от много време никой не ме контролира. Раздвиших ръцете си една след друга, а после и краката. След това съвсем внимателно се изправих, замаяна, станах от леглото и коленичих до сака да си взема пръчицата и кинжала. От много дни исках да го направя. Но като пъхнах ръка в двойното дъно на сака, се стъписах. Невъзможно. Обърнах го наопаки, трескаво го изтръсках, но нищо не изпадна. Запълзях на четири крака да търся под

дъските, но пак нищо не открих. Отново претърсих всяко ъгълче на сака, но нищо. Тогава се върна Гунар.

— Селене! Добре ли си!

Гласът му звучеше искрено. Всеки би казал, че радостта от моето възстановяване беше неподправена. Реших, че ако той е способен да лъже толкова уверено, аз също ще мага. Хванах се за корема, сякаш имам спазъм.

— Имам болки.

Гунар се изненада. Сложи ръка на корема ми. Замълча и зачака.

— Нямаш контракции.

Един месец преди това щях да си помисля, че познанията на Гунар са безкрайни. Сега знаех, че е поставял ръката си на много кореми, че вероятно е присъствал на многобройни раждания. Затова знаеше как да постъпи и беше толкова спокоен. Но не можех да го обвиня за това, нито за нищо. Между нас имаше само лъжа и измама. Дори не можех да му кажа, че търсех пръчицата и кинжала. Ако той ги е скрил, щях да ги намеря, но трябваше да го отдалеча от хижата.

Гунар веднага обърна внимание на изсипания на пода сак.

— Търсиш ли нещо?

Съобразих бързо и успях да се измъкна от положението:

— Хапчетата за кръвно. Не си ли ги виждал? Бяха в сака. Служат за повишено кръвно, ако ми се качи, ще родя преждевременно.

Гунар сбърчи чело.

— Имаш проблеми с кръвното ли?

Трябваше ми нещо убедително.

— Преди да се запознаем, веднъж бях на косъм да умра. Кръвното ми се качи на двеста и двайсет и лекарят ми каза, че като му дойде времето, трябва да го проследявам в края на бременността, ако не искам да загубя бебето. Мисля, че имам болки.

Гунар пребледня.

— Защо не ми каза?

Туше. Бях уцелила в десетката. Заслужавах докторска степен по лъжа.

— Да не те тревожа.

Гунар се ядоса:

— Къде мислиш, че са.

Хванах се за главата.

— За последно ги видях, където пренощувахме, преди да дойдем в тази хижа. Онази нощ си взех едно, почувствах същите симптоми както сега. Сигурно съм изгубила опаковката.

Това място беше на няколко часа път, достатъчно да спечеля време.

Гунар ми повярва. Накара ме да седна и ми премери пулса. Благодарение на заклинанието, което изрекох, и моята нервност успях да го ускоря. Разтревожи се и отново сложи ръка на корема ми; успях да симулирам чудесна контракция, която го накара да реагира бързо. Моментално стана, извади един ключ от джоба си и отвори стара дървена ракла, която беше като банка. Извади отвътре куфарче. Без да се усети, наведох глава с престорен спазъм и хвърлих едно око на раклата. Там вътре, сред другите неща, успях да видя скрити кинжала и пръчицата си. Тоест Гунар ми ги беше взел, знаейки, че ще ги търся.

Той прегледа хапчетата в куфарчето. Нямаше подходящото лекарство за болежките ми.

Гунар ми вярваше.

— Много ли ти е зле?

— Доста.

Той се поколеба.

— Страх ли те е да останеш сама?

Ако бях избързала, щеше да се усъмни.

— Няма ли друг начин? — престорено жално въздъхнах аз.

— Боя се, че не, освен ако не искаш да дойдеш с мен, но в това време сега ще ни трябват най-малко четири дни да отидем и да се върнем. Не си в състояние.

Не бях, но дори и да бях, исках да остана сама.

Гунар се забави две седмици, преди да тръгне. Преди това чествахме зимното слънцестоеие. Двамата сами запалихме свещи, пихме ликъор, целунахме се и си пожелахме щастлива Нова година. Беше през декември и бях бременна в шестия месец. Гунар се боеше да не ме хванат контракциите преждевременно, но нестихващите бури не му позволяваха да тръгне. Отлагаше ден след ден потеглянето, докато не се подобри времето, междувременно аз опитвах да се храня,

за да съм силна и да се възползвам през дните, когато ще съм сама. Трябваше да измисля план за бягство.

Да се преструваш и да лъжеш, не беше толкова трудно. Даже можеше да бъде игра, опасна, но игра в крайна сметка. Да лъжа Гунар, успокояваше тъгата ми. Беше домашен лек за тревогите и малко отмъщение като компенсация за огорчението от предателството му.

Най-сетне бурята утихна и вечната нощ се изясни. Гунар стегна шейната, приготви кучешкия впряг, върза Нарвик най-отпред като водач и остави бременната Леа на вратата на хижата.

— Тя ще те предупреди, ако има опасност.

После ми показа малък пистолет от раклата. Подаде ми го доверчиво, зареди го и ме научи как да стрелям.

— Прицелваш се и натискаш спусъка. Много е лесно.

На шега се прицелих в главата му.

— Така ли?

Гунар се засмя.

— Не си добра, сигурно няма да уцелиш.

— Но така ще уцеля. — И опрях дулото в слепоочието му, без да трепна.

Гунар избухна в смях.

— Хайде, давай, сигурно ще ти засече.

Бих могла да го сторя, но нямах смелост да стрелям.

Понякога, точно като в онзи момент, всичко, което изживявах, ми се струваше една лоша шега; фарс, представен на отарелия подиум в стария салон на училището. Но беше реалност.

Навън термометърът показваше поне четирийсет и шест градуса по Целзий под нулата и Гунар прецени, че времето е добро. Навлече се толкова, че почти не можех да го позная, и се сбогувах с него, сякаш беше главният герой от документален филм за ескимосите.

— Пази се — казах му на тръгване, в ролята на страдаща приятелка. — Много се пази — настоях.

— А ти наблюдавай и най-вече не излизай навън, че тази мечка може да се навърта наоколо — предупреди ме Гунар, видимо изпълнен с грижовна обич.

Разделихме се като двама влюбени, като щастлива двойка, която очаква първото си дете. Махах с ръка от прага на вратата най-много две секунди и влязох бързо, преди леденият вятър да нарами очите ми.

Гунар се отдалечи в хоризонта. Наивно вярвах, че най-накрая ме е оставил сама.

Отне ми два часа да отворя старата ракла. Успях с фиба за коса. Извадих кинжала и пръчицата и дълго ги милвах. Първото нещо, което направих, бе заклинание за мощн предпазен щит на дъщеря си и магия за защита на хижата. После с всички сили опитах да се свържа с Деметер. Но вече знаех, че няма да даде резултат. Бременността не позволява да изпращаш или получаваш известия по телепатичен път, затова от китоловния кораб не можах да установя връзка. Макар че, ако успеех да омагьосам една вещ, само една нейна вещ, навярно по силата на някаква магия щеше да получи моя сигнал. Порових сред малкото стойностни неща, като си спомних, че ми беше подарила едно кожено портмоне, и неочеквано от него падна на земята пръстенът с изумруд, който бях задигнала от фермата на Гунар. Падна или по-точно се изтърколи на пода. Защото пръстенът изскочи като жив, ловък и игрив, въртеше се като пумпал. Говореше ми, искаше да ми каже нещо. И го разбрах. Молеше ме да си го сложа.

В същия момент, щом го надянах на пръстта си, се появи духът, който притесняваше Гунар през последните дни. Но този път беше с млад и силен инуит.

Мислеха, че не мога да ги видя, нито да ги чуя, и затова започнаха да се карят под носа ми.

— Видя ли какво нахалство? Носи изумрудения пръстен на господарката. Нали не си въобразява, че ще й служим — изкоментира изследователят със заскрежената брада.

Инуитът не се поколеба:

— Ами разбира се. Затова бяхме призовани.

Погледнах пръстена и смаяна направих връзката между него и явяването на духовете в мига, в който го сложих. Миналия път, когато го носих, се появи Арна.

— Откраднала го е от госпожата, не е неин — възрази изследователят, който, освен че имаше дрезгав глас, не спираше да кашля.

— Наш дълг е да й служим. Пръстенът е на ръката й, значи тя е нашата господарка.

Не можех да повярвам. Имах силата да призовавам духове и да ги командвам.

— Да бе, да! — въстана туберкулозният изследовател, който само протестираше за всичко.

— В такъв случай изчезвай — предложи добрият инуит, който, освен че беше готов да ми угажда, бе и много красив.

— Губиш си времето — измърмори изследователят. — Не може нито да ни види, нито да ни чуе.

Инуитът сви рамене и ме погледна.

— Все едно, цялата вечност е пред нас, а освен това тя е прелестна.

Разчувства ме. Жалко, че сърдитият изследовател искаше да провали мига.

— Арук, да си тръгваме! Заповядвам ти да изчезнеш с мен.

Арук, така се казваше инуитът, не му обрна грам внимание.

— Това е заповед.

— Съжалявам, Шолдър, но не ти командваш.

Изследователят с немско име подивя.

— Как така не командвам?

— Що се отнася досега, няма спор по въпроса, но честно казано, ти и преди никога не си командвал, дори докато беше жив.

— Аз ръководех експедицията! Плащах ви и ви командвах.

— Едно нещо е да плащаши и съвсем различно да командваш. Ти плащаши, но не командваше.

На Шолдър му се измени цветът на лицето от лилаво във виолетово и от виолетово в пурпурно.

— Аз ръководех експедицията!

— Не различаваше север от юг и не правеше разлика между мечка и тюлен. Кучетата и аз те водехме където си искаше и те карахме да вярваш в онова, в което ти искаше да вярваш. Така продължаваше да ни плащаши.

— Открих и завладях позиция осемдесет и един градуса на географска ширина и забих моя флаг!

— Да, разбира се, аз те заведох там.

— Бях или не бях първият жив човек, стъпил на осемдесет и един градуса ширина?

Инуитът доволно се изсмя.

— Моят прадядо е роден на осемдесет и един градуса северна ширина.

Шолдър прекали:

— Прадядо ти не се брои.

— Нима? Нима не го признаваш и не го броиш за жив човек?

Инуитът ми допадаше все повече.

— Под „жив човек“ имах предвид бял и западняк.

— Чудесно, Шолдър, но сега ти си мъртъв бял западняк, пръв пристигнал на осемдесет и един градуса северна ширина, и трябва да чакаш вечно тази девойка да отправи желанията си към нас. Ние ѝ принадлежим.

— Проклет ескимос! Отмъсти ми, като ме прокле, но ще се пръснеш, защото ще те командвам вечно, завинаги.

Предвид раздора в екипа, реших да се намеся и като се възползвам от разногласията между тях, да извлека полза.

— С ваше позволение...

Двамата останаха с отворена уста, меко казано. Никой не смееше да шукне.

— Слушах ви и виждам, че не сте единодушни кой командва, но на мен ми е много ясно, че като носител на пръстена командвам аз.

Затаих дъх и зачаках. Бях бълфирана дръзко и много сериозно. Ако рискът беше прекалено голям, можех да загубя играта. Зависеше от увереността и интуицията ми.

Уцелих. Инуитът ме запита любезно:

— Действително, красива западна жено. Подчинени сме на твоите желания. Нали, Шолдър?

Шолдър измърмори и предпочетох да го освободя. Нямах време да опитомявам духове расисти.

— Знаеш ли какво, Шолдър? — спокойно му рекох аз. — Заповядвам ти да изчезнеш. Щом кажа „три“ да си се омел оттук и да си мълчиш за всичко, което си видял и чул. Нито дума на Ледената кралица или с пръстена ще ти направя заклинание да останеш без тяло на дух.

Шолдър се ужаси:

— Не, моля те, не го прави!

— Наясно си с условията на сделката. Едно, две, три. Дим да те няма.

Останах сама, очи в очи със симпатичния инуит, който изглеждаше очарован от моето решение.

— О, какво удоволствие ми достави, красива западна жено, като елиминира този самодоволен глупак *Картофен*. По негова вина и за да задоволи нетърпимото си самолюбие и егото си, загинахме всички от експедицията и не успях да видя сина си Арук двайсет и пети, от сагата на Арук, гордите наследници на Туле.

— Много съжалявам, Арук. Трябва да ми помогнеш да избягам оттук.

Арук се натъжи.

— Това е невъзможно. До пролетта си изолирана.

Разочаровах се.

— Нямаш ли сила да ме преместиш на друго място?

Арук поклати глава, като се извиняваше:

— Мога да се свързвам с други духове. Мога да гадая неща от живота ти, които не знаеш, и да говоря с мъртвите.

— А да разговаряш с майка ми?

— Тя е жива и е Омар. Мога да общувам само с Одиш.

Ами аз? Нима не съм една Омар? Тогава разбрах. Бях Одиш, докато носех в утробата си моето момиченце. Нейната кръв ми помагаше чрез магията да виждам и чувам отвъд границите на Омар, които си бяхме наложили, за да сме като простосмъртните.

— Тогава говори с други духове, помоли ги за съвет и помощ. Очаквам отговор скоро. Нямам време, само докато Гунар е на път. Искат моята дъщеря.

Арук сбърчи чело.

— Мога също да съм ти дух покровител, винаги ще съм с теб и ще те предпазвам от всякакви беди и страдания.

Идеята да си имам мой собствен покровител ме очарова.

— Така да е, любезни ми Арук, искам да ме защитаваш.

— За целта трябва винаги да носиш пръстена и да потъркваш скъпоценния му камък всеки път, щом смяташ, че си в опасност.

Това беше все пак утешение. Беше наистина утешително да разполагаш с нещо или с някого, който би ми се притекъл на помощ, ако се намирах в голяма беда.

— Ами изчезни и проучи шансовете ми за бягство.

Като останах сама отново, момиченцето ми се разшава неспокойно. Реших, че от този момент нататък ще я наричам по име — Диана, и ще си говоря с нея, за да облекчавам самотата и страховете си.

Онази нощ чух вярната Леа да лае многократно. Беше лай, който ме предупреждаваше, че къщата е под наблюдение, и съветваше да стоя на разстояние. Разбрах го, сякаш бе произнесено на чист испански. Излязох от хижата и й хвърлих едно тълсто парче риба. Тя измъкна затрупаната си със сняг муцунка и ми облиза ръката за благодарност. Тъй като я разбирах, се осмелих да я попитам за причината на беспокойството ѝ. И каква беше моята изненада, когато от гърлото ми ясно и отчетливо излезе лай.

— Каква опасност долавяш?

Леа се изправи, наостри уши и ме погледна изненадана.

— Бялата мечка обикаля около хижата — изляя тя.

Въпреки че Арук ми бе обещал да ме пази, се боях. И Леа, вярната Леа, беше смело куче, но срещу една изгладняла полярна мечка нищо не можеше да направи. Спах с пръчицата под възглавницата и се пробуждах на интервали. Интервалите бяха все по-начесто и по-начесто. Накрая се отказах да спя пред настоящия и все по-обезпокоителен лай на Леа.

— Не се приближавай, не се приближавай повече или ще те нападна — лаеше като луда.

Станах за миг с пръчицата. Напипах запалката и запалих газовата лампа. Облякох се и се пригответих да изляза, за да защитя Леа. Тогава си спомних пистолета, който Гунар ми беше оставил. Взех го с другата ръка и си сложих ръкавиците, но открих, че е невъзможно да се стреля с ръкавици с един пръст.

Лаят на Леа ставаше все по-силен. Вече не заплашваше. Молеше за помощ. Кого?

Отворих рязко вратата. Парализирах се от острая, безмилостен студ и от ужасяващата гледка. Огромна полярна мечка, женска, с голям корем и остри зъби, се изправяше в целия си ръст на задни крака, за да атакува добричката Леа. Беше глупаво да крещя, за да я спра. Абсурдно бе да ѝ се нахвърля. Невъзможно да стрелям с ръкавици.

Така че я парализирах с пръчицата. Обикновена магия, която замрази нейните движения. Кръвта ми циркулираше болезнено в тялото. Веднага взех решение. Извадих кинжала и трудно разрязах каиша, който държеше вързана Леа. След това я поканих да влезе с мен в хижата.

Леа влезе като послушно кученце и предано облиза ръката ми. Знаеше, че й бях спасила живота. Знаеше, че й предлагах защита. Благодарността и доказателствата й за любов нямаха край и се наложи да й заповядам да седне със силен лай. После затворих тънката нестабилна врата и я подпрях с раклата. Мечката беше толкова голяма, че с най-обикновен удар с лата можеше да я запрати във въздуха, ако си го поставеше за цел, но вътре в стаята можех да използвам пистолета и да се прицеля отблизо.

Свалих си ръкавиците със зъби и взех оръжието. Ръцете ми бяха толкова вкочанясиали, че пръстите не ми се подчиняваха, а магията нямаше да трае още дълго време. И докато опитвах да раздвижа пръстите си и ми бликаха сълзи от болка, усетих как цялата хижата се клати, сякаш беше в епицентъра на земетресение. Стените се олюяваха и изглеждаше, че ще се разцепят на две. Хижата беше толкова неустойчива, като картонена кутия, и се клатеше под постоянния тласък на тялото на мечката. Ужасена се свих и Леа, смела въпреки всичко, безстрашно изляя и предупреди огромния звяр, че това не е негова територия.

Мечката не й обърна внимание и продължи със страшна сила да бълска по вратата. Ами ако успее? Пресметнах възможността да срути хижата или да отвори голяма дупка. Съдейки по скърцането на дървото, конструкцията нямаше да издържи още дълго. Ако успее, ще остана под открито небе и ще умра. Предпочитах да отворя вратата и да се отбранявам от нея отвътре.

Но преди да го сторя, се сетих за предупреждението на Арук. Без да си поема дъх, потърках пръстена и отворих вратата. Изненадах мечката, която учудена от действията ми, остана неподвижна. В същото време Арук се преобрази пред очите ми. Възползвах се от предимството си и с цялото хладнокръвие, на което бях способна, вдигнах бавно пистолета и се прицелих между очите на огромното и страшно животно. Не можах да стрелям обаче.

Арук и очите на мечката ми попречиха. И Леа застана по средата.

— Не, не го прави! — извика Арук.

— Назад, назад, не я пипай! — изляя Леа на мечката, като свирепо ѝ се зъбеше, готова да се остави да я разкъса, пред това да ѝ позволи дори да ме докосне с лапа.

Арук се намеси отново и каза нещо изненадващо:

— Не стреляй, тя е твоя приятелка. Иска да те защити.

Пръстът ми се парализира. Мечката ме гледаше и в очите ѝ прочетох потвърждение на думите на Арук. За Леа обаче тя беше опасно животно и се възползва от суматохата да се хвърли върху нея и да я ухапе.

Мечката изръмжа от болка и с един замах запрати кучката надалеч.

— Не искам да ти сторя зло — изръмжа мечката.

Незабавно спрях следващата атака на Леа, която беше побесняла от кръвта и болката от раната, която ѝ бе причинила мечката.

— Леа, мирна, Леа!

И безразсъдно прегърнах мечката, за да я спася от зъбите на Леа. Ако се бях замислила и за миг, нямаше да го направя, но както винаги импулсивността ме спасяваше. Мечката не ме смачка в смъртоносна прегръдка, напротив, стопли ме с кожата си и ме погледна с интелигентен поглед.

— Ще те защитя — изръмжа.

Арук ме извади от състоянието на недоумение.

— Деметер е поискала помощ от клана на мечките и те са изпратили голямата майка да те защити.

Ледът, който сковаваше сърцето ми в последно време, тутакси се стопи. Значи майка ми не се е отрекла от дъщеря си. За щастие, все още мислеше за мен.

Арук посочи мечката.

— Тя е единствената ти надежда да избягаш оттук. Може да те храни, води и защитава.

— Тогава ще избягам с нея — реших в момент на лудост, като търсех ръкавиците си.

За щастие, Арук беше експерт в експедициите.

— Да не си луда? Би умряла веднага. Трябва да изчакаш да премине суровата зима. Трябва да изчакаш пролетта.

— През пролетта ще бъде твърде късно. Дъщеря ми ще се роди.

Арук беше трезвомислещ.

— Ще трябва да изчакаш да се роди.

— Ще е твърде късно — повторих аз. — Гунар е поел ангажимент да занесе Диана на Ледената кралица. Ти я познаваш. Сигурно е жестока и капризна.

Арук се почеса по главата.

— Ще убедиш Гунар, че си зле, много зле, че без кърмата ти момиченцето ще умре. Гунар ще почака и ще накара майка си да чака.

Замълчах в очакване.

— А после какво?

Арук беше човек на действието и опитен полярен специалист.

— Когато започне топенето на ледовете и ти заедно с момиченцето имате сили да поемете по обратния път, тогава мечката ще нападне Гунар и ще те отведе при Сармик, материаршата на рода на мечката. След като стигнеш там, няма да си на сигурно място, но поне ще си по-защитена.

Бях във възторг от услугата, която ми беше направил Арук. За малко не убих мечката и не допуснах голяма грешка.

— Как ще знае мечката, че е време?

Арук не се притесни от въпроса.

— Ще потъркаш пръстена и ще повикаш за помощ. Аз ще ти я изпратя.

Спомних си и за другата заплаха от последните седмици, от която бях бягала.

— Ами Баалат? Защо Черната дама не ме преследва?

Арук се изсмя.

— Под закрилата на Ледената кралица си. Това е нейна територия и не ѝ позволява да се приближи. Естествено, когато се отдалечиш, тя ще се опита отново.

Така че бях като заложница, разкъсвана между двете Одиш, а дъщеря ми беше стръвта и на двете.

Укротих дрезгавото ръмжене на Леа, като я потупах нежно по шията. Не приемаше да симпатизирам на старата ѝ неприятелка — мечката, но беше така и я подканах да я помирише, за да не лае на нейното присъствие. После прекарах ръката си по меката мечешка кожа, тази тъмна кожа, покрита с бели косми, почти като на албинос,

която, освен че изолираше, ѝ помагаше да задържи цялата топлина на слънчевите лъчи.

— Ще те кръстя Камила — казах ѝ, — като невъзможната любов на Кристиан-Мо.

Мечката прие името. Вече беше на път да изкопае своята бърлога, за да подготви убежището, където да роди. Тя щеше да роди два месеца преди мен и през това време щеше да гладува, докато кърми малките си. Сбогувах се, като ѝ пожелах късмет, докато се отдалечаваше с бързи скокове, въпреки сто и двайсетте си килограма отгоре заради бременността. На нея щеше да ѝ е безкрайно по-лесно, отколкото на мен. С близо четиристотин килограма и огромния си таз тя щеше да роди смешни мечета по около половин килограм. За разлика от мен, с моите петдесет кила и тесен ханш щях да родя трикилограмово бебе с огромна глава. На женските от човешкия вид винаги ни се е падало най-лошото в историята на еволюцията. Следващия път, когато се видим, с нас щяха да бъдат бебетата ни, но мечката имаше сто пъти повече възможности да оцелее от едно раждане, отколкото аз.

Когато изчезна от хоризонта, отправих молба към Арук:

— Не се показвай, докато Гунар е тук.

— Няма — увери ме Арук.

— Сигурно ли е, че изследователят Шолдър няма да проговори за мен пред Гунар и майка му? — попитах неспокойна.

— Знае, че имаш власт над него и можеш да унищожиш вида му.

Въздъхнах по-спокойна. Всичко беше под контрол. Но дълбоко грешах.

Гунар се върна по-рано от очакваното; бях изготвила план за три месеца, но поради наивността си въобще не бях обмислила възможността той да предвиди моя ход.

Когато се събудих, ме болеше главата и не помнех нищо. Кога съм заспала? Отворих очи и там, до мен, седеше Гунар с чаша топла отвара в ръка и със стоманени, наситеносини очи, които пронизваха съзнанието ми и ровеха в най-съкровените ми мисли. Бяха абсолютно същите, като очите на дамата от портрета, когато ме гледаха изпитателно. Не успя да проникне в дълбините на моето съзнание,

защото бях направила заклинание за защита и се бях опазила, но не беше необходимо. Без да задавам никакъв въпрос, знаех, че е наясно с плана ми.

— Пийни си — каза ми той.

— Не, благодаря.

— Пийни си, ще облекчи болката ти. Нямах друг избор, освен да неутрализирам волята ти от разстояние.

Бях потресена. Гунар ми съобщаваше, че е направил магия, че е изрекъл заклинание да ме блокира. Не съумях да реагирам. Трябаше да контролирам импулсивния си характер, а не да свалям картите си прекалено бързо. До каква степен Гунар знаеше за намеренията ми?

— Много си наивна, ако си си мислила, че Шолдър би скрил истината от мен — добави той, за да бъде по-ясен и откровен.

Значи е бил Шолдър.

Замълчах и стиснах зъби. Макар и уплашена, бях неспособна да заплача, защото ме бе обзел силен гняв. А гневът ме пробуди от летаргията и ми даде сили да се изправя срещу него.

Не му отговорих, не го погледнах в очите. Седнах в леглото, опипах с ръка под възглавницата и усетих празното пространство там, където преди оставях пръчицата и кинжала си.

— Не търси нито пръчицата, нито кинжала — посъветва ме Гунар, без тонът му да издава изнервеност.

— Скрил си ги отново?

— Унищожих ги. Така е най-добре за всички. Така ще избегнем недоразуменията и няма да те следя през цялото време.

Категоричността на гласа му ми подейства като шамар.

— Тогава съм ти пленничка — изстрелях аз.

— Не, не си.

Цинизмът му ме обиди още повече.

— Мога ли да влизам и излизам, когато си искам? Нима мога да отида при майка си?

— Не можеш, защото си в Арктика на петдесет градуса под нулата, а не защото аз ще ти попреча.

Гунар се изправи спокойно и открехна с няколко сантиметра вратата.

— Хайде, излез, можеш да си вървиш, ако наистина това е, което искаш.

Отхвърлих предложението и Гунар затвори вратата и посочи бравата.

— Винаги ще е отворена. Не искам да те задържам против волята ти.

Не знаех какво да мисля. Отнасяше се с мен като другар или баща и това негово объркващо поведение беше по-страшно, отколкото ако бе оковал с вериги краката ми.

— А какво ще стане, когато се роди дъщеря ми?

— Нашата дъщеря.

Вкамених се. Очевидно поправката не беше случайна. Нима предявяващите родителските си права?

— Добре, нашата дъщеря.

Гунар не скри намеренията си ни най-малко.

— Ще я покажем на майка ми.

Почувствах как ме полазват тръпки.

— Защо?

— Иска да я види.

— Защо?

Гунар въздъхна, но отговори на въпроса ми:

— Вече знаеш, Селене, пророкува ти го сляпата гадателка. Има много неща, които със сигурност сочат, че дъщеря ни ще бъде избраницата с огнена коса, за която се говори в пророчеството.

Не можах да се съдържа:

— И какво ще стори с нея?

— Няма да ѝ причини болка.

Как можеше да заяви, че няма да ѝ причини болка?

Одиш винаги са преследвали новородените Омар, за да пият кръвта им. Как щях да позволя една Одиш да докопа с лапи момиченцето ми?

— Колко дъщери Омар избраници от пророчество си завел на майка си? Откъде знаеш какво ще направи с нея?

Ами ако я убие?

Гунар категорично отрече:

— Имай предвид, че момиченцето е плът от плътта ѝ.

Не можех да го понеса.

— Майка ти е вещица!

— Като теб.

Каква демагогия, Гунар сравняваше Омар и Одиш и ни слагаше под общ знаменател.

— А ти какъв си? Нима не си безсмъртен магъосник?

Гунар ме погледна със стоманените си очи, като защитник на истината.

— Виждала ли си ме някога да използвам магия?

Действително не бях, но това не означаваше нищо.

— Вие сте Одиш!

— И дъщеря ни също ще има кръвта на Одиш.

Завладя ме възмущение и му се хвърлих гневна, бясна, безсилна.

— Ти ме използва, възползва се от мен...

Но Гунар ме стисна силно за китките и разгорещено ми отвърна:

— Да не си го повторила повече! Чу ли? Никога повече. Ти си тази, която се намеси в съдбата ми!

Беше наранен и ми причиняваше болка. Сведох глава с престорено разкаяние, за да ме пусне. Но вече познавах играта му, да ме подмамва, любовта ми да расте, за да постигне целта си. Твърдоглавието щеше да е моят кинжал, гневът — моята пръчица, а хитростта — моят предпазен щит.

Симулирах покаяние и се престорих, че плача, така дадох възможност на Гунар да изиграе своята роля.

— Защо не ми го каза? Защо? — изхлипах, прегърнала своя враг.

Гунар ме помилва по косата и ме утеши, както го бе правил и преди. Изглеждаше нежен, любвеобилен и даже гласът му потрепваше, докато изричаше лъжите си:

— Не можех да ти кажа нищо, Селене, не знаех, че ще се намесиш. Мислех, че нямаш нищо общо с пророчеството, че си случайност. Но се оказа нещо много повече от това.

— Тогава ме обичаш? — попитах с топъл глас на тийнейджърка в опит да прибавя трепет на невинния и прелестен въпрос.

Гунар ме взе за пълна глупачка.

— Обичам те безумно.

И ме целуна продължително, с такава лъжлива страсть, че единственият начин да го спра беше да симулирам едно хлипане от радост. А когато посегнах към бузата си да изтрия несъществуваща сълза, си дадох сметка, че пръстенът с изумруда не беше на него. Гунар ми го беше взел. Беше го унищожил или просто го бе скрил?

Имах три месеца, преди Диана да се роди, за да правя проучвания. Дотогава гневът щеше да ми помогне да оцелея и благодарение на своята вълча хитрост щях да съжителствам с моя тъмничар в привидна хармония на болезнена любов. Щях да го накарам да повярва, че го обичам и му имам доверие. Щях да го накарам да ми се довери дотолкова, че когато си дадеше сметка за грешката, щеше да е твърде късно.

Трябва да си призная, че понякога, когато ме целуваше, все още успяваше да ме накара да ми омекнат коленете.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА БЯГСТВОТО

По времето, докато чаках да се роди Диана, се развлечах с рисуване. Научих се да грабвам молива и да мечтая с него в ръка. Графитът в началото бе непокорен, но постепенно се нагаждаше на желанията ми и задоволяваше жаждата ми за свобода. Да изобразявам преживяното, невъзможни фантастични светове, компенсираше дългата ми изолация, принудителното иечно надзорявано единение, на което ме подлагаше Гунар и страхът какво ще се случи с дъщеричката ми.

Имах нужда да избягам от тези четири стени и изпод ръката ми се раждаха разтърсващи пейзажи, населени с вулкани, елфи и ледници. Почервенели от кръв китоловни кораби, потопени от силния удар с опашка на разгневен минке. Шейни, водени от бели мечки, в полет към тънкия лунен сърп. Цвилещи кобили под бледото слънце в полунощ с развени от вятъра гриви.

Постепенно започнах да сменям отделните образи в свързани изображения, които прerasнаха в ситуации. Измислих си една рисувана история за гимназистка с магически способности, наречена Луна, която се бе привързала много към красив елен с особен белег на копитото и го следваше неотльчно навсякъде. Луна беше момиче, което ядеше бонбони и спеше, прегърнало плюшеното си мече. Заедно с нея избродих нови светове и изживявах друг живот, докато накрая приключениета на Луна не се превърнаха в комикс.

Първото си произведение го посветих в памет на Мерицел и го прибрах в сака си. Ако някога се завърна в цивилизацията, това щеше да ми е професията. Бях готова да се опитам да си припечелвам хляба с писане и рисуване на комикси, да създавам герои като Луна, почерпени от собствения ми живот, които да ми помагат да избягам от проблемите си.

Гунар се правеше на добър с мен и това ме дразнеше много. Когато коремът ми беше толкова издут, че не можех да си стигна краката, той грижливо коленичеше и сам ми обучаваше чорапите и връзваше ботушите ми. Трябваше да му благодаря за жеста с усмивка и „благодаря“ също както в случаите, когато ми сипваше супа и ми се караше, ако не я изям всичката, или когато преслушваше внимателно сърцебиенето на Диана. Гунар се опитваше да създаде впечатлението, че все още сме сполучлива двойка, и не знаеше, че го мразя до дъното на душата си.

Боях се, но и копнеех за момента на раждането на момиченцето. Диана щеше да отбележи велик момент.

Никога не бях вярвала, че една бременност може да продължи толкова дълго. Никога не бях броила толкова старателно часовете, минутите и секундите, докато ми дойде терминът. Бях укрепвала мускулите си с упражненията, които Деметер показваше на пациентките си. Бях репетирала стотици пъти издишването и знаех как да дишам по време на контракциите. Изобщо физически се чувствах добре, но бих изльгала, ако кажех, че съм спокойна. Колкото повече приближаваше моментът, все по-често си мислех за Деметер. Щеше ми се да е наблизо, да усещам уверената ѝ ръка да опипва положението на момиченцето ми, да чуя оценката ѝ след измерването на таза, съветите ѝ за препоръчителна диета.

Най-после коремът ми се смъкна и ритниците станаха по-болезнени и по-настойчиви. Това показваше, че бебето е заседнало и е готово да поеме пътя във всеки момент. Не исках през главата ми да минават лоши помисли и се опитах да отпусна съзнанието и тялото си, за да се изправя пред предизвикателството на великия миг във възможно най-добрата си форма.

Беше в края на март и извън хижата започваше да става очевидно, че под леда светът се възражда. Тишината и тъмнината бавно и постепенно бяха изместени от далечния и тъп звук от пропукването на ледовете; от слънчевата светлина, която вяло затопляше неплодородните равнини, и от първия полет на птиците на хоризонта. И един ден, докато наблюдавах през вратата движението на ято арктически чайки, ме изненада силуетът на моята отслабнала мечка, която се появи на хоризонта. Би могло да се каже, че внимателно наблюдаваше какво става в хижата. Закрилящото ѝ

присъствие и признаците на напълващ живот ме изпълниха с надежда. Но надеждата бе срината набързо, защото точно преди термина се случи нещо ужасно.

Обикновено кучетата бяха спокойни, освен когато дойде време за ядене, тогава дивашки се караха за порцията си. Една нощ вдигнаха врява повече от обичайното и ни събудиха.

Можех да различа лая на Леа от останалите. Маркираше си собствена територия и държеше другите кучета да са на разстояние. Но Гунар не ги разбра. Той сграбчи пушката, сложи си ботушите и си облече палтото.

— Къде отиваш?

— Да очистя мечката.

Пребледнях. През това време изобщо не беше споменавал за мечката и аз си мислех, че я е забравил.

— Какво те кара да мислиш, че е мечката?

— Излязла е на лов за храна. Кърми и е гладна, по-лесно ѝ е да улови моите кучета, отколкото тюлените по техните дупки.

О, не! Ако Гунар убиеше мечката, аз никога нямаше да мога да се върна в клана и да бъдем в безопасност с Диана.

— Но — възразих аз — виждал ли си я?

Отговорът на Гунар ми смрази сърцето:

— Видях я преди седмица. Обикаляше около онази планина и не трябва да е далече. Ще взема с мен Глок да надуши следите ѝ.

Глок беше най-дивото хъски и с най-добро обоняние от целия впряг. Уплаших се.

— Може да те нарани. Опасна е, има малко.

— Не се тревожи, имам пушка и съм убивал и по-големи мечки.

— Ами ако получа разкритие? Всеки момент може да родя.

Гунар спря за момент. Колебаеше се, преценяваше възможностите и намери решение:

— Ако имаш болки, пусни кучката Люси, че е разгонена. Глок ще я надуши и ще ме предупреди.

Де да имах поне пръстена... Отчаяно се нуждаех от моя пръстен. Цели седмици внимателно претърсвах дрехите на Гунар, при лекарствата, в раклата, по всички възможни места, където можеше да

го е скрил, но не го намерих. Без изумруда не можех да поискам помощ от Арук.

Щом Гунар изчезна с Глок, лаят на кучетата, вместо да спре, се усили. Отново излязох с фенера и картина, която се разкри пред очите ми, бе зловеща и ужасяваща. Леа се бореше отчаяно да защити току-що родените кутрета от Нарвик, който, подпомаган от двама млади мъжкари, ѝ ги отнемаше, за да ги разкъса. Бяха ѝ останали само две малки, едното от тях тежко ранено. Тръгнах решително към нея, за да пропъдя ловджийските кучета и да сложа край на канибалската им гощавка. Как можеха да унищожават собствения си вид? Как можеха да изядат тези безпомощни кученца? Според Гунар, Нарвик беше баща им. Ами инстинктът? Трябваше да ги заплаша с тояга. След като цапардосах Нарвик, който беше тартор на групичката, спасих кутретата и освободих Леа от кайша, като го прерязах с един точен удар на моя извит нож. Беше ножът улу, дар от сляпата тюленка, единственото нещо, което намерих в хижата.

Леа скимтеше, но не се плашеше и яростно оголваше зъби на Нарвик, за да ме защити, докато се оттеглях. Затворих се в хижата с кучката и нейните малки и веднага разбрах, че едното вече е мъртво. За разлика от другото, което имаше само една драскотина на лапичката. Промих раните на Леа, както можах. После изсуших внимателно живото кутре — мъничка розова топка, със затворени, още слепи очи, което жадно търсеше с муцунката си цицката на майка си. Пових го в едно одеяло и когато усетих, че пулсът му се нормализира, го сложих до корема на Леа, която се беше проснала до огъня, изтощена от битката и раждането. За няколко секунди оцелялото паленце намери цицката на майка си и засука отчаяно. Оставих ги да се възстановяват. Леа щеше да се оправи. Кутрето победител също. Реших да го кръстя Виктор, в чест на победата му над смъртта в трудното изпитание на раждането. Внимателно увих телцето на мъртвото му братче и седнах, разтривайки корема си. Бях усетила внезапно придвижване. Сякаш мускулите ми се напрягаха и изопваха. Макар да знаех това е контракция, с която тялото ми се подготвяше за раждането, все пак се разтревожих.

Образът на Нарвик, с окървавена муцуна и зъби, впити в кутретата, докато ги разкъсваше, не ми излизаше от ума. Инстинктът ми на магьосница ме предупреждаваше, че това е знак, много ясна

индикация, че ако не се задействам, нещо подобно можеше да се случи и с мен, но жестокостта на зверското кръвопролитие така ме бе разстроила, че няколко часа не можах да се съвзема.

Леа ме погледна с обожание и ми близна ръцете. На пода върху одеялото, вече заситено, кутрето й спеше и след като подуши телцето на мъртвото си кученце, тя се сви признателна в краката ми. Потупах я по гърба, за да я утеша. Не бях успяла да преброи колко кутрета беше родила, може би пет, шест, а дори и повече. Замислих се и реших, че Леа е късметлийка, понеже разочарованието и мъката от това, да не видиш реализирани надеждите и очакванията си, са само човешки чувства, непознати за животните. Леа не бе мечтала за раждането, не бе кръстила синчетата си, не бе пресметнала кога ще се родят, дори не е осъзнавала, че е бременна. Нейното страдание бе по-малко, далеч по-малко от това, което би изпитала която и да е жена, но аз ѝ съчувствах. Леа страдаше. Страдаше, понеже бе срещнала очи в очи смъртта, а майчиният ѝ инстинкт бе грубо и насиленствено погазен.

— Спокойно, миличка, всичко мина.

Утешавах я с любов, сложих ѝ храна да възстанови силите си и кучката изляя от благодарност.

Леа щеше да се оправи бързо и щеше да съсредоточи всичките си жизнени сили, цялата си грижа и любов върху това единствено кученце с тумбесто коремче, което щеше да има привилегията да се радва на изобилие от мяко и на специално внимание. Както малкото на мечката. Както моята Диана.

Но бях научила един урок. Гунар искаше да унищожи момиченцето ми и аз трябваше да избягам от него надалеч, преди да се е родила Диана. Беше безумна идея, но това бе единствената ми възможност. Щях да избягам с мечката преди раждането на Диана.

Ако Гунар хванеше мечката, нито аз, нито Диана нямаше да се спасим и щяхме да останем завинаги на сред ледовете. Леа можеше да я намери. Беше единствената, която познаваше нейната миризма, а и от нея мечката не би се скрила. Искането ми щеше да е много деликатно, но аз вярвах във верността на кучето. Времето вече не беше толкова сурово; виелиците, снеговалежите и бурите ставаха все по-редки, температурата се бе покачила, ако се заредях добре с провизии, бих могла да оцелея.

След като взех трудното решение, се почувствах силна. Погалих Леа и й прошепнах:

— Намери мечката и я доведи тук. Внимавай с Глок и Гунар. Аз ще се грижа за кутрето ти.

Леа накърми още веднъж Виктор, а когато кученцето, здравата преяло, сладко и доволно заспа, тя излезе от хижата към последната ми надежда. Видях я да се отдалечава и се доверих на нейния инстинкт и на нейната вярност.

Изненада ме нова контракция, този път малко по-остра и по-болезнена. Спрях се, поех си дълбоко дъх, изчаках да ми се успокой коремът и побързах да си пригответя багажа, така че да имам всичко необходимо за бебето и за моята прехрана за известно време.

Бях напрегната и изнервена. След дългото чакане, след прекомерния контрол и чувството, че съм винаги под наблюдение, след потискащото затворничество съзирах свободата далеч от Гунар и неговата обсада.

Излязох добре облечена навън и пуснах Нарвик — убиета. Не го исках на моята шейна, не исках да го водя със себе си, затова го напъдих да се маха. След това с голямо търпение и давайки да се разбере съвсем ясно, че тук аз командвам и аз съм властта, се заех с подготовката на шайната и впряга на кучетата. Не беше лесно. Опитваха се да ме захапят, но размахах камшика и заповеднически им залаях, което ги изненада толкова, че накрая ми се подчиниха. Заредих шейна с припаси, дрехи и лекарства. Запазих мястото на водача за Леа.

Накрая се затворих в хижата с кученцето и търпеливо зачаках завръщането на Леа. Бях сигурна, че ще се върне. Знаех го.

И зачаках час, два, три. Бях задрямала, когато неочеквано ме стресна лаят на кучетата. Някой се приближаваше. Заслушах се внимателно. Не разпознавах Леа, нито чуха ръмженето на мечката. Разтревожих се. Получих остра контракция, беше като предчувствие, че нещата вероятно ще се влошават, и докато се мъчех да овладея болката и отмерено контролирах дишането си, сложила ръце на огромния си корем, вратата се отвори рязко.

Беше Гунар.

Изражението на лицето му беше помръкнало. В ръката си държеше още димяща пушка. Изпотих се от страх. Ако е убил мечката? Гунар направи крачка към мен, насочил показалец.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Не отговорих, защото бях слисана, като гледах обвинителния му пръст. Беше украсен с изумрудения пръстен. Той го носеше, но за разлика от мен нямаше никакъв дух, който да му служи. Това означаваше, че силите му са ограничени, че способността да призове Арук не беше същата като моята или тази на собствената му майка.

Въпреки отчайващото ми положение събрах кураж и опитах да се измъкна.

— Щях да те търся, Гунар. Ще раждам, имам нужда от помощ!
Обърках го.

— А кучката Люси? Защо не я пусна?

— Пуснах Нарвик. Люси не искаше да мръдне от лагера, беше уплашена от станалото...

— Какво се е случи?

— Нарвик изяде малките на Леа. Това е единственото оцеляло кутре.

И Гунар погледна мъничето, което даваше признания на тревога. Бяха минали повече от три часа, откакто майка му беше изчезнала, и се нуждаеше от дажбата си мляко.

— Ами Леа?

— Беше тежко ранена и побягна.

Гунар не се хвана на въдицата.

— И остави тук кутрето си?

Беше твърде късно да се поправя. Можех да кажа, че е умряла, но потвърдих и Гунар не ми повярва. Глупачка! Знаех много добре, както и Гунар, че Леа не би изоставила живото си кутре.

— Лъжеш ме! Накъде беше тръгнала? — И ме хвана за китката.

Прегълтнах мъчително. Гунар беше здрав, силен, с железни мускули, ако пожелаеше, можеше да ми извие ръцете и с едно простичко движение да ми строши костите.

— Да те търся — повторих аз, не особено убедително.

— Лъжа! — изръмжа гневно Гунар.

— Причиняваш ми болка — прошепнах.

— Ти също ми причиняваш болка, Селене, голяма болка.

Тонът на гласа му, драматизмът и решителният му строг вид ме уплашиха повече от силата му.

— Моля те, пусни ме — примолих се аз.

И страхът започна да ме завладява. Плъзна по цялото ми тяло. Плашеше ме липсата на състрадание у Гунар, неговата злина, съмнителните му машинации и жаждата му за кръв, която отгатвах у него и която ми напомняше за окървавената муцуна на Нарвик.

Гунар помести главата си с мъка.

— Не мога да те пусна, Селене, вече не мога, няма да те пусна. Ако избягаш, ще провалиш всичко.

— Твоя пленничка съм — избухнах и както винаги веднага съжалих, че го бях казала.

Той побесня.

— Глупачка! Не си ми пленничка. Докато си с мен, ще си защитена. Аз съм ти единственият коз, Селене. Не си ли даваш сметка?

Исках да заплача, но страхът пречеше на сълзите ми да се излеят. Бях парализирана.

— Пусни ме да си вървя.

Гунар ми изви още малко китката.

— Държах се добре с теб, Селене, грижих се за теб, пазих те. Така ли ми се отплащаш? Неблагодарна си.

Имаше нещо странно в гласа му, някакво съжаление, някакво страдание, което не можех, а и не исках да приема.

— Обичам те, Селене, повече, отколкото можеш да си представиш.

Опитах се да не предизвиквам насилието му, опитах се да го успокоя:

— Аз също те обичам, Гунар, обичам те.

Но той не ми пусна китката.

— Не е вярно, лъжеш ме, не знаеш какво е да обичаш. Нямаш си и най-малка представа. Егоистка си, импулсивна и капризна. Само за себе си мислиш.

— Съжалявам.

— Аз също, защото може би вече нямам време да ти го докажа.

Страхът изригна в мен, скова краката ми и изостри зрението ми. Забих поглед в пръстена. Ако можех да го стигна. Всичко беше толкова просто и същевременно сложно... Пръстенът беше там, пред очите ми, Леа търсеше мечката, а Гунар стоеше заплашително пред мен. Трябваше да взема пръстена. Протегнах ръка да хвана неговата, която държеше китката ми. Докоснах пръстена, потърках го силно и

решително, а Гунар ме пусна... защото точно в този момент вратата се отвори с трясък.

Огромната мечка се повдигна на задните си крака, показвайки всичката си мощ, и без да издаде звук, се нахвърли върху изненадания Гунар.

Реагирах, преди да го е довършила. Помолих я да спре, преди да му счупи гръбнака. Гунар беше в безсъзнание, тежко ранен от лапите ѝ, със счупени ръце и няколко ребра. Но не можех да го лекувам, не ми стана жал, не можех да сторя повече от това, което бях сторила — да спася живота му.

Свалих пръстена от пръста му и го надянах на своя, вързах Леа за шейната, пових кутрето с одеяло и ударих с камшик впряга да поеме след мечката, която поведе странната експедиция. Преданият инуит Арук пътуваше до мен.

— Ще ме защитаваш ли, Арук?

Духът беше объркан.

— Възхищавам ти се, много си смела.

— Смелостта няма да ми помогне, ако Ледената кралица ме спипа. Нямам нито пръчица, нито кинжал, а раждането ще отслаби силите ми.

Арук се усмихна.

— Имаш мен.

— Какво можеш да направиш?

Арук погледна назад и провери следите, които оставяше шейната след себе си.

— Трябва ти невидимост, за да родиш и защитиш дъщеря си. Ще се погрижа за вашата невидимост.

След нас гъста мъгла покри снега и стопи следите ни. Шейната, кучетата и аз навлязохме в магическа територия и пътувахме дни и нощи след неуморимата мечка. Спирахме се да похапнем и да съберем сили, а аз даже забравих за моята бременност.

Диана се погрижи да ми я напомни.

* * *

Селене спря и притисна ръка към гърдите си, без да откъсва очи от Анаид. Докато трая разказът ѝ, тревогата ѝ постепенно се бе засилвала и бе свивала сърцето ѝ. Току-що я бе пронизало остро предчувствие за наближаваща опасност. Бяха обградени.

— Трябва да направим нещо. Усещаш го, нали?

Анаид почти не можеше да говори. Също като майка си тя усещаше подозителна заплаха.

Селене внимателно отвори чантата си и подаде малка кутийка на Анаид.

— Надявах се да ти я подаря в края на тази история, но ще е по-добре да го сложиш сега.

Учудена, Анаид извади пръстена с изумруд.

— Това е магическият пръстен! — възклика тя.

Селене погледна към вратата. Въздъхна и се довери на интуицията си.

— Трябва да поискаш помощ от духовете. Единствено те могат да ни помогнат.

— Защо аз?

— Твой е. Това е твоят пръстен. Ти си единствената, която може да го използва.

— А ти не можеш ли?

— Вече не. Веднага ще разбереш.

— Какво искаш да направя?

— Когато си сложиш пръстена, ще се появи дух закрилник, готов да ти служи. Може би ще помисли, че си Одиш. Не го разубеждавай. Покажи се горда и надменна и му заповядай да ни защити.

— Да ни защити от кого?

— Хайде, сложи го.

Анаид не зададе повече въпроси и се подчини на майка си. Действително, като го сложи, пред нея се яви горделив алморавидски воин с благороднически берберски черти. Селене не можеше да го види, а Анаид се обърна към него:

— Добре дошъл. Бързо се отзова на моето повикване.

Изглеждаше изненадан и не можеше да се ориентира къде е.

— Моите уважения, госпожо. В кой век сме?

— Двайсет и първи.

— Бях призован след едно хилядолетие на бездействие като воин?

— Имам нужда от теб.

— На вашите услуги, госпожо. Горя от желание да завладея някое емирство, разположено по тези плодородни земи на Източното Средиземноморие.

Анаид се уплаши от жаждата му за завоевания и както я бе посъветвала Селене, реши да го впечатли.

— Аз съм Анаид, твоята кралица. Как се казваш?

Опитният воин я изгледа внимателно и хладнокръвно.

— Юсуф бен Ташфин, победоносен командващ в битките при Саграш и Залкака, от военното племе Шаханга, населявал териториите в Сахара, емир на Ал-Андалус и победител в Аледо.

Анаид бе принудена да го върне в действителността:

— Много неща са се случили от завладяването на Ал-Андалус.

— Предполагам.

— В опасност съм. Истинско щастие е да срещна воин като теб.

Бен Ташфин се наду като пуйк.

— Предполагам, че ви трябвам за стратег и лидер на вашите войски?

Анаид въздъхна и размисли. Не бе обмислила тази възможност, но не беше толкова абсурдно. Опита се да придаде строга интонация на гласа си. Онази, която използват във военните филми.

— С какви сили разполагаме, Бен Ташфин?

— Опитни алморавиди?

Анаид се съгласи. Нищо не губеше, ако опитаše.

— Като прегрупирам хората си, ще успея да събера хиляда смели бойни духове.

Анаид ахна изумена. Духовете също можеха да представляват голяма сила срещу Одиш. Не бе обмислила тази възможност.

— И като нося пръстена, ще ми се подчините безусловно...

Юсуф бен Ташфин сведе уважително глава и се поклони пред Анаид.

— Да, кралице моя.

Селене ги прекъсна:

— Анаид, духът може да ни защитава, но трябва да знаем срещу кого. Попитай го.

— Какво?

Селене извади обещите и ги показа на Анаид.

— Не Рок ти е подарил тези обещи.

Анаид стана неспокойна.

— Тогава кой?

Селене бе непреклонна:

— Който ти ги е подарил, е този, който ни преследва. Твойт дух ще ни защити.

Анаид го предчувствуваше, но не искаше да е така. Обърна се към духа:

— Кой ми подари тези обещи?

Бен Ташфин не се поколеба и за миг:

— Гунар, кралице. Да го нападнем ли?

Анаид ги изпусна слисана. Не беше обърнала внимание на съвпадението. Бяха същите обещи с рубини, които Гунар бе подарил на Селене, когато е навършила осемнайсет години. Били са част от съкровището във фермата в Исландия. Обърна се към майка си:

— Искаш да унищожа Гунар ли?

— Чуй ме, Анаид, трябва да знаеш всичко, всичко.

— Защо?

— Сега няма да мълча и ще ти разкажа докрай нашата история.

Трепереща, Анаид се сгуши до майка си. Пред вратата Бен Ташфин, безплътен, но могъщ, стоеше на пост и пазеше малката крепост.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА ПОЯВАТА НА ИЗБРАНИЦАТА

Раждането започна. Имахме достатъчно време, за да потърсим подслон. Контракциите ставаха все по-силни, все по-болезнени. Спрях шейната и предупредих мечката. Веднага се впусна да копае в снега и осъзнах, че ще изгради бърлога като онази, която е направила, за да скрие малкото си. Помогнах й, доколкото ми бе възможно. Нахраних кучетата, пуснах Леа да накърми Виктор и взех най-необходимото за раждането.

Не исках да мисля. Не исках и да си представя какво можеше да ми се случи, ако се появят усложнения. Никой не би могъл да ми помогне да намести главичката на момиченцето ми или да се напъва вместо мен, или да ме зашие, ако има разкъсвания. Беше все едно, контракциите бяха толкова остри и чести, че сигурно разкритието е било голямо. И изглежда беше така, понеже почувствах огромно желание да се напъвам. Удържах се, докато не се вмъкнах пълзешком в тунела, изкопан от мечката, покрих го с кожи, заредих се с кърпи и клекнах с треперещи крака да напъвам силно. Болката беше ужасна, усещах стотици наострени ножове да се забиват в корема и да потъват в плътта ми. Дишах учестено, на пресекулки. Времето между контракциите беше толкова кратко, че не ми оставаше миг да се съвзема. Липсваше ми ръка, за която да се хвана, копринен глас, който да ме насърчи, потупване по гърба да ме поздрави за смелостта. Имах чувството, че се пръскам, че ставам на парчета, че тялото ми се раздира.

Аз сама поех в ръце бебето, което излизаше от тялото ми. Най-сетне успях.

Диана се роди без грешка. Под белия слой мастна тъкан, която така и не почистих, защото я предпазваше от студа и инфекции, се появи моето красиво момиченце. Загърнах го в кожи и го притиснах до гърдите си. Ето я моята Диана. Вече я имаше, не беше измислица. Прегърнах я силно. Преbroих пръстчетата, погледнах изненаданите ѝ

очи и изпаднах в екстаз с ушичките, нослето и наситеносините ѝ очички. Плеснах я по дупето да изплаче. Раздвижи малките си ръчички, размаха ги и ме перна по носа.

Диана беше жива и заплака с мощен глас. Доближих я до себе си. Тя поклащаше глава отново и отново към гърдите ми, с полуотворена уста, докато накрая не докопа зърното и засука лакомо. Аз сама прерязах пъпната връв с улuto и я навих на пъпа ѝ. После изхвърлих плацентата и потънах в дълбок сън, който никой и нищо не прекъсна.

Пещерата беше топла, но имах нужда от храна и вода. Излязох след един ден, пълзейки и влачейки с мен дъщеричката си, а когато подадох глава от бърлогата, станах свидетел на приказна гледка. Ярка комета с най-дългата и стройна опашка, която бях виждала, набразди небето и приветства появата на Диана на бял свят.

Диана като че се усмихна и сякаш благодареше на звездата за дара ѝ, макар че беше твърде възможно само така да ми се е сторило. Бебе на един ден не може да се усмихва, а и очичките ѝ бяха още слепи. Съвпадение ли беше това? Случайност? Или ставаше дума за кометата, спомената в пророчеството? Не бях мислила за това. Не се замислях и за това коя е и каква ще стане Диана, нито пък виждах в нея нещо различно от другите. Успокояваше ме да знам, че е здраво и красиво бебе, нищо повече.

Качих се на шейната много отпаднала, седнах на капрата, хапнах сушена риба и разтопих сняг, но не беше достатъчно. Отново бях вдигнала температура и едва достигнах аптечката. Не можех да се разболея точно сега, в този момент. Не можех. Диана имаше нужда от мен. Взех антибиотик и се проснах на шейната, безсилна да я управлявам. Леа ме близна по ръката и ми припомни, че трябва да я вържа за впряга. Направих го със сетни сили. А когато шейната потегли, изгубих съзнание.

Дойдох на себе си часове по-късно. Арук беше до мен, но изглеждаше така, сякаш се стапяше, като че бе на път да се изпари.

Даже гласът му отслабваше:

— Селене, Селене, чуй ме, трябва да направиш едно усилие.

Аз не можех. Бях на границата на издръжливостта си.

— Селене, вземи кожите и момиченцето и влез в пещерата.

Мечката ще се грижи за теб.

— Ами кучетата? — прошепнах.

— Пусни ги — посъветва ме Арук.

Мисля, че така и направих. С моята малка, вързана на гърдите ми, и с оскъдните вещи, които успях да взема със себе си, влязох в пещерата, този път по-голяма и по-удобна, бърлогата на мечката. Там мечето ни прие много радушно. Потърка се в мен с топлото си кожухче и близна ръката ми. Топлотата и любовта му ме успокоиха, но не ми помогаха да сваля температурата.

Преди да загубя съзнание, помислих, че нито аз, нито малката Диана ще оцелеем от това последно изпитание.

Дни по-късно главата ме болеше и устата ми бе суха. Бях гладна, много гладна и чувствах тялото си изтръпнало, но вече нямах температура.

Къде се намирах? Мястото изглеждаше сигурно и топло. Почувствах странен гъдел по лицето си. Сетих се за Диана. Дъщеря ми! Къде е детето ми?

Потърсих опипом и усетих до себе си топла жива плът, свита на кълбце, но като отворих очи, се уплаших. Надвесена над нас — над бебето и над мен, но без да ни докосва, с неестествена за размерите ѝ нежност огромната мечка Камила подаваше гърдата си към устата на малката Диана. Не можех да повярвам на очите си, моето момиченце се хранеше с кърмата на огромната мечка. По време на заболяването ми Диана бе оцеляла благодарение на кърмата на Камила. Смеех се от радост, докато развълнувана наблюдавах сцената и изчаквах моето момиченце да задоволи апетита си. Спомних си за легендата, която преди ми се бе сторила невероятна, за бебето, спасено от мечка. Спомних си думите на сляпата гадателка: „О, Селене, позволи на великата царица на снега да я кърми и да й даде силата на Арктика!“

А от дълбините на паметта ми изплуваха първите два куплета от старите стихове на пророчеството на Ом за избраницата:

*Ще се роди в далечния край на света,
в замръзналия леден ад,
там; където морето се слива с небесната синева,
а ще израсне в сърцевината на земята,
там; където планинските върхове допират
звездите.*

*Ще се захрани от силата на мечката,
ще расте под топлите завивки на тюлена,
ще попива мъдростта на вълчицата
и накрая ще дължи живота си на хитростта
на лисицата.*

Побиха ме тръпки, като разпознах в собствените си патила предзнаменованията на пророчеството.

Диана бе видяла светлината в ледения ад, беше захранена с кърмата на мечката и оцеляваше под топлината на тюленовата кожа.

Като малка го повтарях толкова пъти, докато не го научих наизуст, без да знам, че аз самата ще играя главната роля.

Знаците на съдбата бяха неясни, но никога абсурдни.

Бях гладна и потърсих нещо за хапване. Като Божи дар намерих до себе си топъл тюленски дроб и странното е, че този път не се погнусих. Стори ми се вкусно и съживяващо. Имах нужда от храна, изпитвах глад за желязо и протеини. Трябваше да си възвърна силите и да се храня, за да имам кърма. Ядох суров дроб, ядох суров тюлен, ядох карантин на кит и месо от нарвал.

По време на престоя си в пещерата на мечката, обгърната в топлата й кожа и хранена с нейния улов, загубих представа за дните и нощите, но на всеки два-три часа малката ми ревла Диана ми напомняше за себе си и че се нуждае от мен, за да порасне. Мечето ни близеше често и в Диана виждаше другарче за игра, все още твърде миниатюрно, твърде крехко. Камила ръмжеше доволно, като гледаше как се възстановяваме. Редовно зареждаше пещерата с провизии и ни сгряваше с огромното си топло тяло. И аз живеех загрижена за малкия

живот, който туптеше на гърдите ми. Но щом й падна пъната връв, когато ръчичките ѝ понапълняха и Диана ме дари с първата си усмивка, вече сигурна, че тя ще оцелее, отново ме завладяха старите притеснения.

Какво ли бе станало с Гунар? А с вярната Леа и кутрето? Ами Арук? Откакто се събудих в пещерата на мечката, въпреки че призовавах инуитския дух, като търках пръстена, той не се бе явил повече пред мен. Бях ли загубила уменията си?

Колкото и да се опитвах, не успявах да се разбера с Камила и нейното малко. Нито разбирах ръмженето ѝ. За разлика отпреди, спомнях си колко непринудено общувах с нея тогава. Какво ми се е случило? Да не би с раждането на дъщеря си да бях изгубила уменията си?

За щастие, не всички. Един ден чух ясно призива на Деметер. Струваше ми се, че ще се пръсна от щастие. Скрита в бърлога под леда накрай света, Деметер успя да ме открие. Беше нейният призив.

Разбрах, че с края на бременността бе дошъл също и краят на изолацията. Сега бях в състояние да ѝ отговоря. Каква глупачка! От раждането не бях помислила за телепатична помощ, а съм можела да го направя.

Затова съсредоточих всичката си енергия към майка си и влязох в контакт с нея. Усетих отзивчивостта и топлотата ѝ. Събрах сили и ѝ отправих съобщение. Исках да я информирам за раждането на внучката ѝ и я помолих за помощ.

Бях обнадеждена. Вече не се чувствах сама. Отново бях част от общността. Веднъж приключила бременността, идваше и краят на моята изолация без връзка.

Деметер отново отправяше настоятелно призив, като ми изпращаше многократно едно съобщение. Означаваше движение. Разтревожих се. Деметер ме предупреждаваше от хиляди километри, че пак трябва да тръгна на път. Това значеше, че има основателна причина да напусна скривалището. И аз се подчиних.

Също както Ом бе постъпила с дъщеря си Ома в далечното минало, така и аз след дълго отсъствие излязох на бял свят от дълбините на земята.

А през това време земята се бе променила.

Ледовете се стапяха по бреговете на морето, а изпълнените с живот стъбълца неудържимо никнеха, пускаха дълбоко корени в пръстта и се разлистваха в свежозелено, напъпваха в бледи цветове, които пролетното слънце сгряваше и изпъльваше със сокове. Поех дълбоко дъх и гърдите ми се изпълниха с чистия въздух и с усещането за щастие. Слънчевата светлина бе обнадеждаваща, а дългата нощ и безкрайната полярна зима оставаха зад гърба ми. Щом бях преживяла тези невероятни мъки, то бях подготвена за всякакви превратности на съдбата. Или поне така си мислех, макар че нямах и най-бегла представа какво ме очаква.

Бяха минали два дълги месеца от раждането на Диана.

През това време кучетата, които пуснах на свобода, бяха изчезнали в търсене на храна и си бяха отишли безвъзвратно от бърлогата на мечката. Всички, освен вярната Леа. Чакаше ме с пълничкото си и игриво кутре Виктор, което се сприятели с мечето Хелга, бях го кръстила така в чест на викингската писателка.

Леа ме посрещна с радостен лай — който впрочем вече не можех да разбера — и ме придружи до изоставената шейна. Беше невъзможно да се тегли само от нея; дори и да пътувах с много лек багаж, щеше да ми е необходим впряг от поне четири кучета. Къде да намеря още три? А да вървя по леда с Диана на ръце и багажа на гръб, беше немислимо.

Но грешах. Имах на разположение друго животно, което да тегли шайната — моята мечка.

Камила спокойно се съгласи и откликна на молбата ми. С подчертано уважение поисках разрешение да ѝ сложа кашите. Настаних мечето Хелга до мен, а кутрето Виктор между двете и така потеглих на път, с шейна, теглена от куче и мечка.

Оформихме доста странна групичка, но аз лично бях много горда с компанията си. Бяхме като семейство.

Не аз направлявах шайната. Оставил се да бъда водена, уверена, че мечката майка Камила ще ме заведе до клана на мечките Омар.

Така и стана.

В лагера на ловците инуитите ме приеха с голяма изненада, и то едва след като ги убедих, че мечката е безобидна. Не можеха да

появрват, че Камила е кротка и добронамерена и че се разбира прекрасно с кучката Леа. Никога не бяха виждали мечка да тегли шейна, а още по-малко шейна, управлявана от млада бяла жена с бебе, придружена от мече и кученце.

За да се преори с мълчаливо проявеното към мен недоверие от страна на общността, излезе да ме посрещне насаме знахарката Сармик. Отнесе се с характерната инуитска любезнота. Предложи ми риба и бира в знак на гостоприемство и след като се увери, че никой не ни чува, ми заговори на древния език на Омар:

— Бъди добре дошла сред нас, Селене, дъщре на Деметер. Като материарша на клана на мечката приветствам теб и дъщеря ти.

И протегна ръце да ѝ подаде Диана.

Старицата свали качулката, която покриваше главата на момиченцето, и се усмихна с прелестна беззъба уста. На светлината на залеза наченките на пух по главицата на Диана имаха червенников оттенък.

От изненада очите ми се разшириха. Не бях се вглеждала в цвета на косата ѝ. Беше червен като огъня, като кръвта, като средиземноморския здрач.

Развълнувана, Сармик вдигна малката високо във въздуха, целуна крачетата ѝ в знак на почит и изпълнена от щастие, възклика:

— Майко О, обещанието ти се сбъдна. Кометата обяви нейното раждане и оттогава чакахме нетърпеливо нашата избраница. Ще си отида от този свят спокойна, защото на мен се падна честта да я приема в семейството си и да я държа в ръцете си.

Като каза това, тя изрече стиховете от пророчество на О:

*Един ден ще дойде тя — избранциата,
потомката на Ом,
с огън в косите,
с криле и люспи по тялото,
с вой, напиращ в гърлото,
и смъртта в очите отразена.*

*Ще възседне слънцето
и ще надвие луната.*

Ще изльжа, ако кажа, че не се развълнувах. Предаността и любовта, с които старата Сармик посрещна дъщеря ми, ме затрогнаха. И се оставил на грижите на набръчканите и любящи ръце, които измиха тялото и косата ми, изрязаха ми ноктите, намазаха кожата ми с крем, сложиха ми чисти дрехи и ми даваха топли супи, вкусни манджи и чаши чай.

Починах си известно време сред мирните инуити. Бяха разположили палатките си в близост до морето и се зареждаха с тюлени и белуги^[1]. Те ме научиха да ловя с множество кукички по техния метод на риболов, да разфасовам тюлени и да щавя кожи. Бяха шест семейства с децата си и вечер се събирахме на чаша чай и разговаряхме часове наред. Инуитите лесно и охотно се усмихваха и имаха предания поглед на дете. Сред тях беше трудно да усетиш злото или да се чувстваш напрегнат от опасността. Затова се чувствах толкова добре и не се притеснявах да отложа завръщането си на събора, който Сармик бе свикала.

Сармик ме бе помолила да ѝ дам време, за да събере мечките. Разстоянието между лагерите затрудняваше срещите им и трябваше да изчакаме следващото пълнолуние, до което оставаха още две седмици. На събора щеше да бъде представена Диана като избраницата и щеше да се назначи вярна охрана от мечки, които да гарантират нашата защита, докато ме предадат на клана на тюлена, по на юг, по-близо до цивилизацията.

Всички бяхме възхитени. Диана гледаше света с големите си сини очи, разбиращи и интелигентни. Нямаше празния поглед на бебе, нейният бе като на зрял човек, мъдър и прозорлив. Попиваше всичко, което видеше или чуеше, със същата жажда и ненаситност, с които сучеше. Много отрано, на три месеца, започна да гука. Искаше да общува, сякаш разбираше човешкия говор и обръщаше внимание, особено внимание към звуците на животните. Един следобед я хванах да ръмжи с мечето Хелга. Смаяна, видях как Диана ръмжи със същата свирепост като малка мечка и възторжено получаваше отговор от животното.

Спомних си думите на пророчеството: „С вой в гърлото и смърт в очите“ Винаги бяхме тълкували, че избраницата ще принадлежи към

клана на вълчицата и ще вие, за да общува с totема на клана — вълка, но никой никога не бе допускал, че тя ще има умението да общува и да се разбира с всички животни.

Внезапно mi стана ясно. Докато носех нейната кръв, и аз самата притежавах способността на Диана. Laех като куче, ръмжах като мечка и даже чувах ултразвука на китовете. Затова, когато се роди дъщеря ми, бях загубила това умение и прекъснах връзката си с духовете. Разбира се! Сега го проумявах!

Вече не виждах Арук, защото вероятно сега това го можеше само малката Диана. Преди аз го виждах, защото носех в тялото си Диана. Силата да общува с животните и мъртвите бе притежание единствено на избраницата. И за да проверя това подозрение, сложих пръстена с изумруд на ръчичката на момиченцето ми и потърках камъка.

Диана обърна глава вдясно от мен, където нямаше нищо, и се усмихна. Виждаше Арук. Тя можеше да призове Арук, който я защитаваше, макар и да не можех да говоря с него.

Тази увереност ме успокои. Прибрах пръстена и гушнах момиченцето си. Толкова малка, а същевременно така могъща. Пожелах от все сърце детството ѝ да не е като на възрастен. Пожелах да се наслаждава на живота във всеки момент и да се научи да се смее, да тича, да плува, да играе и да израсне, закриляна от семейство и дом. Там, в ледената тундра, се усещаше обичта на шест семейства и топлотата на това усещане смекчаваше сировия и студен пролетен вятър. Бяха чувства, пробуждани от началото на лятото. Животът отново се възраждаше и около мен всички се радваха на слънцето и на приятелството на инуитите.

Забавна и гальовна, Хелга правеше всевъзможни номера и заедно с кутрето Виктор, което ставаше все по-силно и палаво с всеки изминал ден, те спечелиха симпатиите на малки и големи, а накрая ядяха от ръцете на всички. Дори кучката Леа се сприятели с един любвеобилен мъжкар и двамата се заеха здравата със задачата да осигурят ново котило за другата зима.

Мечката Камила скиташе около лагера, без да се сприятелива с хората. Някои нощи чувах нейния рев, с който викаше мечето си. Хелга забързана откликваше на призыва на майка си.

А аз се хранех, почивах си, разхождах се под слънцето, което mi възвръщаше силите, и с всеки изминал ден се влюбвах все повече в

моята дъщеря Диана.

Всичко беше спокойно и твърде хубаво, за да е истина. Една измамна илюзия, която приключи в нощта, в която ме споходи тревожен сън.

Сънувах, че пътуваме с Диана на шейна, която летеше по леда, като заобикаляше огромни айсберги и се накланяше опасно ту на една, ту на друга страна. На всеки рязък завой бях на път да загубя равновесие и да падна върху хълзгавия лед. Бягахме от някакъв човек с пушка и на шайната аз знаех, че ако паднем, ще умрем.

Събудих се уплашена. Беше видение. Инстинктът ми на Омар ме предупреждаваше за дебнеща заплаха. Потърках си очите и проумях всичко по-ясно.

Старата Сармик влезе в палатката и не се изненада да ме намери будна.

— Трябва да тръгваш. Той наближава — прошепна старата знахарка.

— Ти също ли го видя на сън? — попитах вече напълно будна.

— На няколко часа е оттук. Скоро ще пристигне.

Уплаших се, имах лошо предчувствие.

— Кой е той?

— Белият ловец, рус, висок и много силен.

— Гунар!

Сармик потвърди, кимайки с глава:

— Така ли се назва?

Гунар се бе възстановил от раните и бе тръгнал да ме търси.

— Преследва ли ме?

— Преследва мечката.

— Защо?

— Мисли, че те е убила, иска бялата й кожа и ще я постигне. Не ще отстъпи в намерението си до гроб.

Значи... Гунар си мисли, че бялата мечка ме е отмъкнала и ме е изяла като куче.

— Но аз изчезнах с шайната — възразих на старата Сармик.

— Гунар мисли, че кучетата са избягали с шайната и са потънали в леда.

Арук ме бе защитил много успешно.

Опитах се да възпроизведа фактите. Гунар бе лошо ранен при нападението на мечката. Тя му се нахвърли и го рани. Остана в безсъзнание и когато се е събудил, вратата е била разбита, мебелите — на парчета, по пода на хижата е имало кръв, а в снега — стъпки от мечката. А мен ме е нямало.

За призрака Арук, който можеше да нашепва идеи на живите и да общува с мъртвите, не е било никакъв проблем да внуши на Гунар мисълта, че мечката ме е разкъсала и в бърлогата с малкото си са ме изяли. Това е бил хитрият му план. И сега Гунар преследваше голямата мечка майка Камила.

Дали целеше да отмъсти за смъртта ми? Нищо подобно. Правеше го от самолюбие и за да не признае своя провал. Възнамеряваше да се грижи за момиченцето и за мен дотогава, докато майка му ни отнемеше живота. Но не успя. Не, Гунар не искаше кожата на мечката, за да отмъсти за моята смърт. Той мразеше бялата мечка от много отдавна. Враждата и ненавистта им бе започнала още когато аз не съм била родена, когато са се срещнали за последно.

Сармик светкавично ми опаковаше нещата. Инуитските ловци бяха пъргави и тихи. Вдигаха лагера си с невероятна бързина и прекосяваха големи разстояния в преследване на дивеч. Ако исках да избягам от Гунар, трябваше да се държа като инуитски ловец.

Взех Диана, но Сармик поиска да я задържи.

— Не, остави я при нас, ще се грижим за нея. Тук ще е защитена.

— Ще я познае.

— Ще боядисам косата ѝ черна.

— Нуждае се от кърма.

— Дъщеря ми Каалат има, кърми детето си.

Признавам, че идеята на старата Сармик беше благоразумна. Диана беше много малка и с нея щях да се забавя в бягството, но ако я оставех, всичко щеше да се обезсмисли. Въпреки хитринката с боядисаната коса се боях Гунар да не предусети присъствието ѝ и сините ѝ очи да не я издадат. Беше неин баща, беше магьосник.

— Не мога да я оставя.

И старата Сармик ме разбра. Подаде ми Диана и посочи с пръст на север.

— Ледената кралица дебне. Видяла е кометата и знае, че Диана се е родила. Очаква те, за да ти я отнеме.

— Откъде знаеш?

Старата Сармик се усмихна с беззъба усмивка.

— Знам, защото ѝ попречих. Защитавах те. Беше под нашата закрила — моята и тази на мечката.

Почувствах се като мишка, притисната в ъгъла от две котки.

— Накъде да тръгна тогава? Къде мога да отида?

— На юг. Няма да дочакаме събора. Каалат ще те придружи.

Отказах. Не исках да излагам ничий живот на рисък, още по-малко на млада Омар с бебе.

— Не мога да приема. Не искам Каалат да рискува.

Но Сармик се надигна като ранена лъвица.

— Каалат би дала живота си и този на дъщеря си за избраницата от пророчеството. Тя е най-важна, тя ще ни избави за вечни времена от Ледената кралица. Каалат е горда да стане част от пророчеството и да защити избраницата.

Замълчах. Да откажеш толкова искрена помощ, е като да откажеш гостоприемство — нещо неразбирамо за западния човек, но въпрос на чест за една инуит.

Натоварихме шейната, Сармик върза три кучета и сложи Леа като водач на впряга. Младата инуитка Каалат, на ръце с малката Сармик, дойде усмихната и готова да потеглим. За багаж носеше само едно вързопче.

— Деметер е предупредила клана на тюлена. Аз ще те заведа при тях, а те ще те отведат на безопасно място.

Можах само да прегърна старата Сармик и да ѝ благодаря, че ме дари с най-доброто, което имаше — дъщеря си и внучката си.

— Не мога да дойда с теб в това пътуване, стара съм, а и вече мога спокойно да умра, понеже държах избраницата в ръцете си. Докато вие се измъквате, аз ще водя майката мечка, за да заблудим белия ловец.

Разбрах, че вероятно никога повече няма да видя голямата майка мечка, щедрата Камила, на която дължа живота си. В същия миг чух нейния рев, който не можеше да бъде съркан. Вдигнах очи и успях да

зърна за последен път силуeta на бялата мечка, който се открояваше на фона на необятната ледена пустош.

Сбогувах се тихо и далеч по-опитната в тези работи Каалат пое в свои ръце юздите на шейната и подвикна на кучетата, за да им заповяда да потеглят. Не се обърнах да кажа сбогом на старата Сармик. На лош късмет е да гледаш назад. Гледах само напред, винаги напред.

Кучетата бяха отпочинали и добре нахранени. Времето беше ясно, а ледът в добро състояние, но ние не напредвахме.

Двете с Каалат си дадохме сметка за това едва на третия ден, когато минахме повторно през една пукнатина, зейнала на брега на огромно езеро.

Бяхме си движили в кръг и се връщахме на същото място.

Каалат спря шейната и захлупи лице в шепите си. Не беше необходимо да казва нещо. От дълго време вече знаех, че ТЯ ни е хванала в капана си. Бях усетила присъствието й от момента, когато напуснахме лагера, в който бяхме защитени. Бяхме в ръцете й още щом шейната потегли и ни стискаше все по-силно, особено след като разбрахме, че Гунар е убил бялата мечка.

Това стана през втората нощ. Все още не бяхме заспали и изведнъж двете с Каалат почувствахме силна болка, като че куршумът бе пронизал нашите тела, но нищо не си казахме. Само малката Диана, обзета от същото предчувствие, безутешно заплака, като ни събра трите в тъжна прегръдка.

От този момент нататък загубих надежда, че ще мога да избягам от силата на Одиш. Гунар бе убил майката мечка и старата Сармик, както бе заявила пред нас, вече не виждаше смисъл да живее. Никой не ни закриляше и бяхме подвластни на Ледената кралица.

До някое време Каалат се опитваше да запази веселото си изражение, но това трая само докато съмненията й не се потвърдиха. Не отивахме на юг.

— Не мога да продължа. Карам шейната на юг, а тя отново се връща на север.

— Знам — отвърнах.

— Никога не ми се е случвало — младата инуитка беше отчаяна.

— Не е по твоя вина, Ледената кралица е — помъчих се да я успокоя.

Каалат пребледня. Макар и да подозираше това, самото споменаване на името на тази Одиш я вцепеняваше от страх. От малка бе слушала ужасни истории за Ледената кралица, която е царувала по тези земи от хилядолетия. Вкопчи се за дъщеричката си.

— Преди много, много години инуитите са ѝ давали първородните си дъщери при раждане. Като жертвоприношение — обясни ми тя със сълзи на очите. — Оставяли са току-що родените си бебета голи извън иглутата, за да смекчат гнева на господарката.

— Това е било отдавна — възразих плахо аз.

Каалат стисна дъщеричката си в прегръдките си.

— Иска нашите момиченца.

Стана ми жал. Стана ми много жал за нея. Успокоих я, като ѝ казах истината, въпреки че истината бе много тежка за мен:

— Грешиш. Иска само избраницата, дъщеря ми Диана. Остави ме тук и се прибирай у дома.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

Каалат ме слушаше, макар и да не искаше да чуе думите ми.

— Не мога да те оставя сама. Обещах да те придружа и ще го направя.

В шейната отзад малките Сармик и Диана се смееха, нехаещи за съдбата си и за тревогите на майките си.

Трябваше да взема решение. Подадох Диана на Каалат, взех нейната дъщеря Сармик и ѝ дадох да суче от мен. Каалат разбра и стори същото. Усмихнахме се на мъничките, които си бяха разменили майките и без да знаят, щяха да са млечни сестри завинаги. Беше вид обред за братство, който ние, Омар, практикувахме. Сармик и Диана щяха да са силни и смели, защото животът им се свързваше и волята им се удвояваше. Вълчицата и мечката заедно бяха много по-силни, отколкото поотделно.

Разменихме си отново децата, вече нахранени, с устенца, от които се стичаше кърма. Слязох от шейната с Диана на ръце и погалих Леа по козината. На ушенце много тихо ѝ прошепнах:

— Заведи ги вкъщи.

Леа близна лицето на Диана, гризна ме по ръката закачливо и задърпа шейната въпреки протестите на Каалат.

Шейната се отдалечи магически и изчезна в далечината. Връщащ се в лагера на инуитите, където Каалат трябваше замести Сармик и да заеме мястото на знахарка. Но не Леа я водеше. Студената ръка на Одиш я отдалечаваше от нейната обител, а вятърът, който излизаше от устата ѝ, тласкаше ските на шейната да се плъзгат бързо на изток. И тази същата ръка ме стискаше здраво и ме водеше към пещерата ѝ.

Решена да се изправя веднъж завинаги срещу проклетата Одиш, поех дълбоко въздух, вмъкнах се през процепа с детето си на ръцете и извиках:

— Ето ни, тук сме!

[1] Белуга — бял кит. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ЛЕДЕНАТА КРАЛИЦА

Стените на огромната пещера бяха покрити с руни, руни с мощно въздействие, предназначени да закрият от неприятели и да спират нежелани посетители. Парализиращи краката руни, които смразяваха волята и чудодейно защитаваха господарката на пещерата.

Силата на руните, омагьосани да прогонват всеки натрапник от светата обител, ми пречеше да вървя и приковаваше краката ми към леда, но силната ми воля и студената ръка на кралицата ми позволяваха да се движа напред, стъпка по стъпка.

Пещерата преминаваше в бял леден път, който се стесняваше в почти непроходими галерии, където въздухът не достигаше и бях принудена да се придвижвам, прилепена към стената, опирачки се на отсрешната страна, или пък се превръщаше в мрачен тунел, без никаква светлина и с толкова нисък таван, че трябваше да пълзя.

След изтощителното ходене единственият път, по който можехме да продължим, беше дълъг и мъчителен и изненадващо водеше до голяма подземна галерия, слабо осветена от отблъсъците светлина, процеждаща се през пролуките. Насред величествената зала се намираше голямо подземно езеро, което заемаше цялото пространство. Тъмно, заплашително, дълбоко.

Диана беше тревожна и усетих, че опасността е наблизо. И се приготвих да се защитавам. Нямаше да падна в капана, защото знаех, че нещо ме дебне.

Действително, след няколко секунди водата се раздвижи от странно вълнение и неочеквано една гигантска белуга изплува от дъното на езерото, отворила огромната си уста, готова да ме погълне заедно с детето ми. Мястото бе толкова тясно, че да се оттегля, беше малко вероятно и единствената ми реакция бе да хвърля Диана на земята в началото на тунела, от който току-що бяхме излезли, и да извадя улuto си, за да се защитя от чудовището. Звярът направи грандиозен скок, а когато падаше надолу, насочи хищната си паст към

мен. За няколко секунди над главата ми надвиснаха пет тона месо и мазнини, които щяха да ме повлекат към дъното на езерото. Не можех да направя нищо, освен да чакам смъртта. И тези секунди, тези частички от времето, толкова смешно незначителни, ми се сториха цяла вечност. Затворих ужасена очи в очакване да се стовари върху мен и зъбите ѝ шумно да се затворят, стискайки тялото ми в смъртоносна хватка. Представих си мига, в който ще изчезна от този свят, но нищо не се случи.

Изчаках благоразумно време и когато вдигнах поглед, не можех да повярвам на очите си. Китът висеше във въздуха, замразен и уловен в голям блок лед. Водата от езерото се бе превърнала в компактна ледена маса, а на върха ѝ стърчеше гротескната белуга с огромна изкривена уста и отворени очи — кървясали, жестоки очи.

Изглеждаше като магия. Всъщност беше магия. Но не аз я бях направила. Нямах вълшебна пръчица. Само се бях изправила пред белугата с моето улуто.

Улуто! Това беше. Улуто, което ми връчи сляпата гадателка, беше моето оръжие и с него можех да се защитавам и да нападам.

Чух плача на Диана. Когато я бях подхвърлила, се бе ударила в пода, но беше в безопасност и дори ако белугата ме бе погълнала, щеше да е невъзможно да я стигне. Какво ли щеше да ѝ се случи, ако не бях аз?

Вдигнах я от земята, успокоих я, погалих я по главичката и я целунах. Жivotът ни, нейният и моят, висеше на косъм.

И отново студената ръка ме сграбчи и ме принуди да продължа напред. Вързах Диана на гърба си, за да са ми свободни ръцете.

Вече бях нащрек и обезобразената фигура, която ми се изпречи на пътя в следващата галерия, не ме свари неподгответена. Разложеното ѝ окървавено лице беше полуусъсипано. Някакво животно ѝ бе отхапало едната буза и окото. Беше инуитка с полуизядено тяло, а от устата ѝ излизаше отчаян шепот, който ми смрази кръвта:

— Дай ми я. Дай ми момиченцето.

Беше покойница. Беше мъртва, а не осъден дух. Беше обладана и не говореше тя. Гласът, който извираше от мъртвото ѝ гърло, беше пронизителен и странен, като писъка на Лола, когато някой я разкриеше и притиснеше в ъгъла.

Баалат!

Запуших си устата с ръка, за да не изкрешя от ужас. Стоях пред Баалат. Сигурно и белугата е била тя.

Извадих улuto и без да я поглеждам в единственото око, което ѝ бе останало, се приближих към нея. С точен замах се опитах да отрежа мъртвата глава, но се сблъсках с леден блок.

Отстъпих няколко крачки назад и изумена се уверих, че изгнилият труп на инуитката е бил внезапно замразен.

Пак ли аз бях направила тази магия? Аз ли го правех? Можех ли да предизвиквам този магически ефект, без да си го поставям за цел? Толкова ли мощн беше ножът улу?

Спрях, погалих по главата малката Диана, за да я успокоя, и ясно видях, че се усмихва. Нямаше вид на човек, който се чувства застрашен или уплашен. Напротив, гукаше на нещо или на някого. Проследих погледа ѝ и останах възхитена. По стените от ледени кристали се отразяваше прелестно лице, което се усмихваше и ни наблюдаваше с ясносините си очи, бистри като планинско езеро. Лицето беше бяло, с нежни черти. Беше дамата от портрета. Беше Ледената кралица.

Изведнъж лицето ѝ се размножи и се отрази във всяка ледена повърхност на пещерата. Безброй усмивки, отразени в безброй огледала, а накрая се разнесе и кристалночист бодър смях, посрещнат с радостен вик от страна на моята малка Диана.

Бяхме във владението на Ледената кралица, бяхме в нейния дом, бяхме нейни пленнички.

— Добре дошли — произнесе отчетливо гласът. — Елате с мен.

И пред нас се появи красива ледена шейна. Беше абсурдно да отхвърля поканата, така че се качих на капрата и потеглихме.

Беше чудно пътуване. Спускахме се шеметно по стръмни тунели, плавахме по подземни реки, прекосихме изящни зали със сталактити и сталагмити. Беше бяла, красива и студена разходка, която като че нямаше край. Вятърът брулеше лицата ни, на мен и на Диана ни се бяха зачервили бузите, а разтуптените ни сърца щяха да изхвръкнат от вълнение. На всеки завой, на всеки подскок, се вкопчвах за капрата и потисках писък или нервен смях. Знаех, че няма да падна, макар това да си беше живо предизвикателство спрямо закона за гравитацията. Фантастичното пътешествие възкреси в мен радостта от увеселителните паркове, която ме завладяваше през лятото като дете, и

ме накара да забравя за миг, че с дъщеря ми бяхме пленнички на една от най-могъщите Одиш на земята.

Най-сетне шайната спря и стигнахме крайната точка на нашия маршрут.

Там, изправена пред нас — бяла, полупрозрачна и красива като Арктика — ни посрещна Ледената кралица. Усмихваше се и изглеждаше безобидна. Беше зряла, но прелестна жена. Одиш, при която благодарение на майчинството жестокостта бе видимо смекчена и макар да бе загубила свежестта на младостта, бе съхранила непокътнати русата си коса, сините очи, дългата изящна шия и изисканите си маниери.

Бяхме толкова близо, че енергията ѝ притъпяваше волята ми, но звуците, издавани от висящата на гърба ми Диана, ми възвърнаха способността да оказвам съпротива.

Извадих улuto си и се опълчих, без да я гледам в очите.

— Не се приближавай повече, няма да ти дам дъщеря си.

Дамата се изненада от моята реакция и се засмя.

— По-дива си, отколкото мислех, Селене.

Нямаше да се оставя melodичният ѝ глас да ме заблуди, нито ласкателните думи. Одиш бяха измамници. Подмамваха жертвите си, а после ги унищожаваха.

— Ще браня дъщеря си до последната си капка кръв.

— Вече го стори, също като мен.

— Като теб?

— Да. Защитавах и двете ви от множество нападки на Баалат.

Току-що се увери сама.

— Белугата? Мъртвата инуитка?

Дамата кимна с глава.

— Да, точно така. Баалат искаше да те плени, но не успя. Защото, откакто стъпи на моя територия, аз те закрилях. Нали не си имала проблем с Баалат? Кажи ми, не се ли озадачи как така тя престана да те преследва?

— Искаш да кажеш, че тласкана от амбицията си, Баалат е стигнала чак дотук, в Арктика?

— Естествено. Затова се прероди. Затова използва могъщата си магия, която ѝ позволи да се превъплъща в различни същества без воля. Но ти ѝ попречи.

Бях изумена:

— Аз ли?

Ледената кралица ме докосна от разстояние със студените си ръце. Почувствах ледената й милувка.

— Да, Селене, ти. Силата ти е огромна, желанието за живот също. Затова се намеси в моите планове и промени пророчеството, както намери за добре.

Възмутих се от обвинението й.

— Това не е вярно! Ти ни използва, мен и Мерицел. Възползва се от сина си, който ни накара да се влюбим в него, за да постигнеш целта си, за да бъде зачената избраницата.

Смехът на Ледената кралица отекна по всички кухини на пещерата, а ехото се понесе към дълбините на езерото.

— Наистина ли мислиш така? Гунар не ти ли каза истината?

Не исках да я слушам. За Одиш истината е само смътно понятие. Те объркват, лъжат, подмамват жертвите си — повтарях си аз, за да си го втълпя. Престорих се, че се вслушвам в нейните обяснения, но не си позволих да й повярвам.

Въпреки това нежният глас на Бялата дама ме завладяваше.

— Наистина, Гунар изпълняваше моите заповеди. Беше му наредено да направи така, че Мерицел — майка на избраницата според предсказанието — да се влюби в него, следвайки указанията, а после да я доведе тук бременна. Но ето че се появи ти. И Гунар, моят син, не ми се подчини. Въпреки моите заповеди отказа да следва плана и се отдаде на силата ти, на страстта ти. И Мерицел умря.

— Това не е вярно! — извиках.

Но тя продължи:

— Поздравления, Селене. Любовта на една жена е по-силна от могъществото на една майка. Гунар не знаеше за твоята бременност и затова беше щастлив с теб. Нещастието му започна в момента, когато го информирах, че си бременна и вашата дъщеря е избраницата. Когато вече бяхте в Исландия, той се опита да те разубеди да не идваш при мен. В Гренландия, въпреки постоянните ми опити да се намесвам, той отказа да те предаде и започна да преговаря с мен, поставяйки условия за вижданията ми с моята внучка след раждането й.

За миг, само за миг от тази безумна реч се развълнувах. Спомних си, че Гунар настояваше да не отивам с него. Но веднага отхвърлих

възможността постъпката му да е била искрена. Беше само уловка, номер, за да му повярвам сляпо и да се оставя да ме доведе тук, в тази студена пещера, пред суровия и безчувствен поглед на могъщата Бяла дама.

— Гунар мисли, че сме мъртви?

Дамата въздъхна.

— Горкият Гунар. Горкият ми син. Когато се излекува от раните си, имаше само една мисъл — да убие мечката и да отмъсти за смъртта ви.

— Защо не го извади от заблуждението му? Ти знаеше истината.

— Предпочитам да е объркан. Неговата страсть към теб ми дойде прекалено.

Учуди ме студенината и пресметливостта ѝ. Все пак Ледената кралица се усмихваше нежно на Диана, а тя ѝ отвръщаше, като протягаше ръчички към нея.

Отказах да позволя тази прегръдка.

— Не я докосвай!

Това я обиди и тя отвърна остро:

— Не ми отказвай! Тя ми е внучка, Селене! Имам право на нея. Без мен тя не би била жива.

Но аз бях гневна и възмутена.

— Стой надалече!

— Не ми ли вярваш?

Великата вещица се опитваше да ме убеди в добротата си, но промени намерението си и сбърчи чело.

— Добре. Ще изчезна. Да видим колко време ще успееш да опазиш детето си живо.

За части от секундата, достатъчни само за едно примигване, жената изчезна, а с нея си отидоха светлината и топлината.

След кратко мълчание и пълна тишина усетих присъствието на животно, което ме заплашваше. По леда се чуха тихи стъпки. Долових нечие дишане, което все повече приближаваше. Диана нервно ме риташе по гърба. Взираща се в мрака около себе си, размахах улуто във въздуха, обръщайки се рязко ту на едната, ту на другата страна, за да отбия опасността, която ме стягаше във все по-тесен и по-

задушаващ обръч. Бях жертва на преследването на хищник, който затягаше примката си около мен. Сигурна бях в това. Чувствах присъствието му и усещах как се готови за скок. Внезапно последва някакво светкавично движение и две червеникави очички проблеснаха в тъмнината и се впериха в моите, като за кратко плениха волята ми.

Вдигнах улуто, готова да пронижа нападателя си, наивно вярвайки, че както преди ще превърна своя противник в блок от лед. За моя изненада, звярът, оказа се арктически вълк, зави от болка от раната, след което разярен взе да кръжи наоколо. Не нападаше мен, а търсеше гърба ми, където бях сложила Диана.

Баалат беше коварна. Принуждаваше ме да се боря срещу собствената си раса, тази на вълците, караше ме да изпитвам омраза срещу моя тотем, да наруша табуто, което спазвах от малка. Вълците бяха мои приятели и сега Баалат, чудовищната Баалат се бе превъпътила в един от тях.

Диана се разплака и ме накара да застана нащрек. Скочих, но отчаяна усетих, че съм била изпреварена, че секунди преди това звярът се бе хвърлил върху дъщеря ми и я бе сграбчил. Държеше я в зъбите си и ако направех рязко движение, можеше да й откъсне парче месо... Почувствах се абсолютно безсилна... Отместих ръка назад, нападнах слепешката, улучих целта и този път забих улуто в муциуната на животното. Болката трябва да е била ужасна, също колкото грозния му вой, гърчовете на тялото му и яростта му, понеже то пусна плячката си, което всъщност беше моята цел, и се обърна срещу мен.

В момента, когато отвори уста, гответки се да отхапе ръката, с която държах улуто, и да я налага лакомо, стана чудо. Огромният арктически вълк бе превърнат в неподвижен блок от лед. И този път осъзнах, че Ледената кралица, а не ножът, спаси моя и живота на Диана. Тя бе авторът на магията, която ме бранеше.

Строполих се на земята, плувнала в пот и трепереща от усилието, и отчаяно започнах да разсъбличам детето, търсейки раната, която смятах, че звярът му бе причинил, но за щастие нищо не открих. С огромно облекчение установих, че зъбите му се бяха забили в тюленовата кожа, в която Диана бе увита, и дори не бяха докоснали розовата й плът.

Отново се разля светлина и Дамата пак се появи, но този път присъствието ѝ ми се стори мирно и успокояващо, а не каквото бе само преди няколко минути.

— Е, Селене? Сега вярваш ли ми?

— Благодаря — прошепнах аз.

— Такава е Баалат. Отчаяна е и е в състояние да опита всичко, за да унищожи избраницата.

— Да я унищожи? — повторих потресена.

— Естествено. Вече не се интересува от теб. След като се е родила избраницата, сега желае да я унищожи, защото не е нейна дъщеря. Това е единствената ѝ цел, която я е обсебила напълно.

Стиснах още по-силно в прегръдките си Диана. Опасността беше по-голяма, отколкото си мислех.

— Ами ти? Какво искаш?

Ледената кралица се засмя доволно.

— Внучка ми е. Желанието ми е да я опозная и да я обичам. Носи моята кръв.

Искаше ми се да възразя, но почувствах, че говори истината. Беше вярно, толкова вярно, колкото фактът, че очите на Диана бяха същите като на баба ѝ. Стоманеносини, като небето.

— А после?

Дамата ме погледна с любопитство.

— Нетърпелива си, Селене. После... ще видим.

— Какво ще видим?

— Ще видим кой ще я отгледа, кой ще я възпитава и кой ще ѝ помогне да осъзнае и да приеме важността на ролята, която ѝ е отредена.

От една страна, се успокоих: Ледената кралица беше права и бе постигнала целта си — във вените на Диана течеше нейната кръв и това бе гаранцията, че ще продължи живота, рода и властта ѝ. Беше заинтересована да запази Диана жива. Дотук нашите интереси съвпадаха. На практика тя беше мой съюзник.

Но аз бях Омар, а тя — Одиш, което беше непреодолима пропаст.

— Имам обаче един проблем, Селене. И двете го имаме.

Признаваше, че има слабо място. Това ме изненада.

Дали не беше друг номер, за да ме разчуваства?

— Какъв?

— Баалат отслабва силите ми. За да защитя Диана, непрекъснато използвам магия, но това не може да трае вечно.

Побиха ме тръпки. Разбирах я. Аз не бих могла да издържа на постоянните и пагубни атаки на Баалат.

— Има ли някакъв начин да се унищожи окончателно Баалат? — попитах аз.

Ледената кралица въздъхна.

— Да, но при сегашните обстоятелства аз не мога да се заема с това.

Любопитството ме погъделичка.

— Какъв е той?

— Да се слезе в света на мъртвите и да се помолят духовете да се намесят, за да я принудят да преустанови черните си магии.

— Духовете ли?

— Духовете са ѝ много сърдити. Възмутени са от нея или поне би трябвало да бъдат. Баалат е нарушила принципа им, според който мъртвите не се завръщат в света на живите.

Краката ми се разтрепериха само като си представих света на мъртвите.

— И защо не си го сторила досега? Ти можеш да изминеш пътя до мъртвите.

— Това би означавало да изоставя временно защитата на Диана.

Започнах да разбирам за какво говори.

— Искаш да кажеш, че ако изчезнеш дори само за минутка, Баалат ще се възползва от възможността да унищожи Диана?

Ледената кралица се усмихна.

— Именно. Разбрала си ме. На три пъти отслабих охраната и ти сама видя колко е бърза.

Бях потресена. Силата, която демонстрираше Ледената кралица, не беше празно самохвалство. Само показваше какво би се случило, ако спре да бди над мен. Баалат долавяше нейното отсъствие и се превъплъщаваше в първата материална форма, която можеше да ѝ свърши работа, за да реализира унищожителните си цели. Вече не ѝ трябваше да проявява ловкост и хитрина. Задачата ѝ ставаше проста, важното бе единствено да постигне желания резултат. Искаше да убие Диана.

— Аз мога ли да се боря срещу Баалат?

— Вече го изпробаха.

Почувствах се мръснишки използвана. Бях марионетка в ръцете ти, за пореден път.

— Значи си допуснала превъплъщаването й в белуга, в мъртва инуитка и във вълк, за да изпробваш рефлексите ми и способностите ми да се боря?

— Да.

Сряза ме така категорично, открыто и ясно, че нищо не можах да кажа.

— И?

— Имаш още много да се учиш.

Ставаше дума за живота на дъщеря ми. Не можеше вечно да завися от силата на друга Одиш, трябваше аз сама да я защитавам.

— Ще се науча.

— Това ми харесва. Смела си и си упорита. Ще опитаме.

И така, една Одиш ме научи как да се боря срещу друга Одиш. Нейните уроци дотолкова ми бяха от полза, че по-късно ми позволиха да издържа на тежкото изпитание, когато бях затворена между жените Одиш. Научих се да се пазя от тях, когато се ровеха в душата ми с мръсните си лапи. Научих се да устоявам на погледа им. Научих се по-бързо да замахвам улутко и да им нанасям рани там, където бяха уязвими. Научих се да правя заклинания, които забавяха движенията на противничката, а моите правеха по-енергични и по-резултатни.

При все това, въпреки младостта, силата и издръжливостта си, загубих битката срещу Баалат, преобразена на мечка, и бях на косъм да изгубя и живота си, който бе спасен благодарение на своевременната намеса на Ледената кралица.

— Съжалявам.

Само това успях да кажа. Изтощена, с наранен от удара на тежката мечешка лапа крак, признах, че не съм била достатъчно бърза, за да я спра. За пореден път оцелях благодарение на Бялата дама, която със силата на магията си я бе извадила от строя, замразявайки я в ледения блок.

Дамата бе необичайно бледа.

— Не мога да я защитавам вечно. Чувствам, че отслабвам. Живях векове наред откъсната от света, на сред ледовете. Прекъснах изолацията си единствено по време на раждането на Гунар и неговото детство.

— Какво предлагаши?

— Единствената алтернатива е да се слезе в света на мъртвите, да се призове тяхната сила и да се предотврати възкресението на Баалат.

Една идея започна да ми се върти в ума.

— Наистина ли само мъртвите имат властта да ѝ попречат да се завърне?

— Да, тяхната мощ е безпределна. Живите я подценяваме. Всеки, който е слизал в дълбините, знае това.

Коленете ми се подкосиха. Ледената кралица говореше за Пътя на Ом. Пътят, водещ към сенките на онези, които вече не бяха сред нас. Пътят към онази пустош, без време и без пространство, където материята не съществува, където телата се разтварят и стапят в нищото и властват сенки и призраци. Светът на мрака.

— Аз ще отида.

Ледената кралица не бе очаквала да го предложа. Вероятно дори не бе помислила за тази възможност.

— Ти ли?

— Да, аз. Ще защитя дъщеря си. Аз съм ѝ майка и това ще ми даде сили.

— Не, Селене, не. Никога никоя Омар не е слизала в дълбините.

— Тогава аз ще съм първата.

Макар и да го изрекох, не исках да го мисля. Просто беше единствената възможност Диана да бъде спасена.

Бялата дама ме гледаше с изумление.

— Ще ми повериш дъщеря си за това време?

Не се поколебах. Тя беше единственият човек, способен да я защити. Взех заспалата Диана и я положих в ръцете на баба ѝ.

Тя я загледа с умиление, погледът ѝ се смекчи, а по лицето ѝ се разля блага топлота. Нежно я залюля и тихичко ѝ запя песничка.

Какви ги вършех? Бях предала дъщеря си на Одиш? Да не си губех разсъдъка?

Не. Лудост имаше, но не тук, в тази зала. Лудостта вилнееше в мрака, откъдето Баалат дебнеше своята беззащитна плячка.

Докато не призовях мъртвите да насочат своята мощ срещу Черната дама, моето дете, моето момиченце щеше да е изложено на смъртна опасност.

Преди да потегля, накърмих Диана. Насладих се на вкусните гозби, които Ледената кралица ми предложи. Пих нектар от нейната чаша и изслушах съветите ѝ как да надмогна ужаса от смъртта и да се завърна сред живите.

Ако се проваля и не се върна, дъщеря ми щеше да е Одиш и да унищожи Омар.

По тази причина трябваше да се върна жива и здрава от Пътя на Ом.

Преди да потъна в пещерата, свързваща двата свята, попитах Ледената кралица:

— Как се казваш?

Тя ми се усмихна.

— Кристине, наричай ме Кристине.

С глас, задавен от сълзи, само успях да кажа:

— Грижи се за нея, Кристине, добре се грижи за нея.

И се спуснах в ужасяващите дълбини, без друга помощ, освен тази на моето улу.

ГЛАВА СЕДЕМНАДСЕТА ВОЙНАТА НА БАБИТЕ

За Пътя на Ом и за всичко, което преживях, докато стигна в света на мъртвите, почти нямам спомен — всичко ми е като в мъгла. Изличих го, за да оцелея. И ако все пак нещичко ми е останало в главата, то предпочитам да не говоря за това. Търде възможно е паметта ми да го е променила и изопачила в неистина. Сигурно в желанието си да го забравя съм го примесила със саги, митове и легенди, които предават по-поетично изминатия от мен път.

Заштото дори нашата, на магьосниците Омар, в крайна сметка смъртни, способност да разбираме някои явления се простира дотам, където свършва светът ни, светът на живите. Поемеш ли веднъж пътя към света на мъртвите, всичко се оказва абсурдно и неразбираемо.

И ако ние не можем да приемем, че огънят и изгарящата му мощ произлизат от водата, то значи не можем да отворим сетивата си, за да видим и разберем онези, които вече не съществуват.

Колко наивни сме живите, като се мислим за могъщи! Ако знаехме къде е истинската власт, бихме преосмислили нашите страсти.

Затова забравих. Затова исках да залича тези мрачни мисли от главата си, защото намерението ми бе да се завърна.

Кристине много ясно ме предупреди, че никога няма да се върна от света на мъртвите, ако по Пътя на Ом загубя желанието за живот и се оставя да умра.

Признавам, че многократно се обезсърчавах. Изпитвах страх, който ме приковаваше, докато се спусках надолу към непознатото — толкова силен, че нямах сили да бутна вратите, които ми се изпречваха на пътя. Неизвестността, която ме очакваше зад всяка поредна врата, изчерпваше силите ми и тази преумора постепенно подриваше надеждите ми и заличаваше всяка илюзия. Неведнъж ме обземаше

желание да спра и да остана кратко притихнала край пътя, в покой вовеки веков.

Но винаги, когато си казвах: „Не мога повече, оставам тук“, си представях детето си, разплакано, с жадно отворени устенца да чака да бъде накърмено от мен. Този образ бе единственото, което ми даваше кураж и сили да продължа напред.

Най-сетне, след като преминах черното езеро и след страховития цербер, който ме посрещна на другия бряг, успях да преодолея тежките изпитания, благодарение на това че следвах указанията на Ледената кралица.

Най-сетне вратите към света на мъртвите бяха отворени пред мен.

И за първи път жива Омар премина през желязната стена, проникна в дълбините и бе посрещната от духовете на мъртвите.

Пристигнах с празни ръце, но с гърди, напращели от кърма, и очи, пълни със сълзи.

Постъпих точно както ме бе учила Кристине. Коленичих пред мъртвите и разплакана, горещо ги замолих да пожаят живота на дъщеря ми, избраницата от пророчеството, която Баалат искаше да унищожи с черните си магии. Бях кратка и ясна. Исках справедливост.

И те ме изслушаха.

Изслушаха думите ми с образцово преклонение. После ме накараха да изчакам.

Чаках дълго, чаках и чаках в безвремието, докато накрая ми съобщиха, че са взели решение.

Мъртвите се показаха състрадателни. Мъртвите, които помолих за милост към дъщеря ми и пред които обвиних Баалат в нарушаване на принципите за живот, бяха справедливи.

След като се съветваха при затворени врати, те осъдиха поведението на Баалат, прецениха действията й като недопустими, а посегателството над едно тъй беззащитно момиченце определиха като произвол, признак на безчестие и липса на всякакво достойнство.

После произнесоха присъдата. Пред мен осъдиха Баалат да остане в плен и никога да не види изпълнено желанието си за мъст. И въпреки че Баалат се съпротивляваше и крещеше, те я укротиха със

сила, с въжетата на горчилката и озлоблението омотаха непокорния ѝ дух и против волята ѝ я подчиниха.

Баалат бе осъдена да остане в мрака, без никакъв шанс някога да се върне в света на живите.

При все това, според благородните закони на мъртвите, ѝ бе дадена думата миг преди да си тръгна по обратния път, когато сърцето ми бе преизпълнено от щастие и мечтаех отново да прегърна завинаги топлото телце на дъщеря си.

Тогава Баалат, останала вечен пленник на закона на мъртвите, произнесе ужасните думи:

— Ще се върна по волята на Диана. Когато тя навърши петнайсет години, Властелинът на жезъла на О и любовта на Диана ще ми дадат силата да скъсам моите окови и да се завърна в света на живите.

Мъртвите незабавно накараха Баалат да замълчи, но не можеха да премахнат и обезсилят предсказанието, то бе магическо.

Това бяха думите на Баалат, думи на обещание и закана.

Това бе нейната прокоба, в която никога не повярвах, но която никога не ми даде покой. И вместо да измина обратния път с радост в душата, се влачих, превита от тежките мисли и тревогата какво ли ще ни донесе несигурното бъдеще след петнайсет години.

В света на живите нямах представа колко време бе изтекло в мое отсъствие. Не знаех какво ще се случи оттук нататък. Не знаех дали моята съюзничка Кристине няма да ми стане враг. Нито дали ще трябва да се боря, за да се защитя от атаките на Ледената кралица, която искаше да вземе избраницата.

Правех догадки и премислях всичко това, докато вървях нагоре към светлината и дробовете ми се изпълваха с кислород, а очите с цветове. Постепенно животът се връщаше пулсиращ във вените ми, а човешките чувства отново приемаха форма, след като ги бях изгубила при слизането. Коленете ми омекнаха, когато си спомних целувките на Гунар. Пръстите ми изтръпнаха от желание да докосна тялото на Диана. Пресъхналата ми уста беше жадна за вода, а стомахът ме присвиваше от глад. Отново бях жива. Раждах се отново.

И също както би сторила Ом в прастари времена, се върнах обратно там, откъдето бях тръгнала, с непроменена човешка природа и

със закален дух. Повече никога нямаше да съм същата, никога нямаше да съм като останалите хора, не познали отвъдното. И ако, от една страна, преживяното ме правеше по-уязвима, по-смирена, то от друга — ме правеше безкрайно по-мъдра и по-зряла.

Изненадата при моето завръщане надмина всичките ми очаквания. Когато стъпих в същата ледена зала, откъдето бях тръгнала, се озовах пред дъщеричката си, такава, каквато я оставих, такава, както я бях запомнила — детенцето ми, скъпото ми чедо, сладко заспало в тюленовите кожи, с блажена физиономия и с пръстче в уста. Сега обаче тя не беше сама. До баба й по бащина линия стоеше Деметер, баба й по майчина линия. Моята майка — могъща, мъдра и внушителна. Беше ме потърсила и открила накрай света.

Бях дълбоко развълнувана, но това не ми попречи да мисля трезво.

Какво става? Това да не е някакво семейно събиране?
Нищо подобно.

Двете стояха една срещу друга със сериозни лица, с напрегнато и съсредоточено изражение. Гледаха се една друга, не откъсваха поглед, а в ръцете си всяка държеше своята пръчица.

Изведнъж осъзнах, че те воюват, че са се вкопчили в безмилостна схватка, която в момента е в мъртва точка, понеже всяка владееше противничката си, но не можеше да нанесе решителния победен удар, защото бе застинала в плен на магията на другата магьосница. Осъдени на замръзнала неподвижност. Бяха реми и можеха да останат така дълго време, ако някой не наклонеше везните в полза на едната или другата.

С крайчеца на окото си те ме зърнаха, но никоя от тях не прояви неблагоразумието да отклони поглед и да свали гарда. В изражението и на двете долових надежда...

Без да изпуска контрола, Деметер каза с решителен глас:

— Селене, очаквах те, знаех, че ще успееш. Помогни ми.

Не се помръднах от мястото си.

На лицето на Кристине се изписа признателна усмивка.

— Селене, благодаря ти, че унищожи Баалат. Помогни ми.

Деметер се намеси категорично:

— Селене, не се колебай. Колебанието ще те тласне към злото. Следвай инстинкта си, Селене. Става дума за спасението на дъщеря ти.

А Кристина възрази с нежния си глас:

— Селене, знаеш, че Диана носи кръвта на Одиш, и добре знаеш, че затова Омар няма да я приемат като избраницата. Не слушай Деметер. Иска да ти я отнеме, защото не може да я приеме.

Стоях като закована и слушах ту едната, ту другата, но постепенно в мен назряваше решението.

Деметер прошепна с убедителен глас:

— Селене, дъще, никога не съм те изоставяла, винаги съм бдяла над теб и ще бдя и над дъщеря ти. Не обръщай внимание на Одиш. Жените Одиш лъжат.

В този момент се опълчих срещу майка си:

— Нима ти не лъжеш? Не ме ли излъга, когато ме накара да повярвам, че живея с две простосмъртни, а всъщност бяха две Омар?

Пристигах напред и застанах между тях, за да им дам възможност да си отдъхнат и да съберат сили. Погледът ми се спря на бялата ръка на Кристина и си спомних пророчеството на сляпата гадателка: „Имай страх от белотата на нейните ръце и от леда в сърцето й, в противен случаи ще те унищожи.“

Неочаквано хванах дръжката на моето улу и замахнах.

— Ти ме измами, Деметер. — И като си повтарях наум думите на гадателката, извиках: — Но аз съм Омар и ще си остана такава завинаги.

Със сълзи на очи раних бялата ръка на доверчивата Кристина. Избих от дланта ѝ пръчицата иолових разочарованието и мъката, които ѝ причиних. Бях я накарала да ми повярва, че аз ѝ вярвам. Бях я измамила със собствените ѝ похвати на Одиш, изиграх я, както Гунар си бе играл с мен, с престорената си любов към мен. Но не можах да стигна докрай. Отказвах да участвам в заговора срещу Кристина. Дължах ѝ живота си и този на Диана.

— Деметер, твоя е.

Коства ми твърде много да предам Кристина, но никога не забравих думите на сляпата гледачка: „Ледената кралица преследва плячката, но не очаква оръжието.“

Коленичих до люлката на Диана и извърнах очи, за да не стана свидетел на края на Кристине.

Вероятно Деметер си даде сметка за състоянието ми, понеже прояви милост. Чух я да произнася заклинанието за неподвижност:

— Омагьосвам те, Кристине, и те заклинам да останеш неподвижна до сетния ми дъх. Животът ми ще бди над изпълнението на твоята присъда.

Кристине, прекрасната Кристине застина, пленена в леден блок, а ледът запечата болката в очите ѝ от това, че е била измамена.

Не смеех да я погледна и се хвърлих в обятията на Деметер.

— Мамо! — възкликах с искрена радост.

Тя ме прие сърдечно. Ръцете ѝ бяха силни, гърдите ѝ топли и нежни и в нейната прегръдка най-сетне се почувствах защитена от всички опасности на този свят. Деметер повдигна брадичката ми и с непозната за мен нежност ме погали по бузата с грапава, но ласкова ръка.

— Моето момиче... Колко страдах заради теб!

За пръв път я разбрах. Вече не бях само дъщеря, бях станала майка и успях да проумея, че въпреки всички различия и недоразумения Деметер ме обичаше повече от всичко, както аз винаги, винаги ще обичам дъщеря си.

С Диана на ръце, се сбогувах тихомълком с красивата Ледена кралица, която щеше да остане пленничка на студа, докато Деметер е жива. Настанена върху една шейна, водена от две любезни инуитки от клана на тюлена, се отдалечих заедно с майка си и дъщеря си от най-красивото и пусто място на света — Ледената пустиня.

Назад остана споменът за Гунар, а образът му изстиваше също като леда, сковал майка му.

Назад остана Леа с кутрето си Виктор и с нейната лоялност.

Назад остана щедрата рунтава Камила, гостоприемната мечка. Назад остана и мечето Хелга, млечна сестра на дъщеря ми, както и малката инуитка Сармик.

Назад останаха също тъгата, страхът, самотата и опасенията, че няма да имам свой дом.

Назад останаха мечтите и моето непокорство, проявено в безумния ми опит да бъда простосмъртна.

Назад останаха завинаги червеният цвят на косата на моето момиче, както и нейното име Диана. Боядисахме косата ѝ в черно, а името ѝ го обърнахме, за да отбележим символично новата ера на забравата, в която Анаид, а не Диана, щеше да остане скрита. Никой нямаше да научи, че тя е избраницата, докато не се сдобие със силата, уравновесеността и мъдростта, които ти дава единствено жизненият опит.

Докато не навърши петнайсет години.

И Деметер направи за теб, Анаид, това, което не стори за мен. Остана в продължение на петнайсет години на едно и също място, напусна клана и племето и със сляпа преданост и всеотдайност се посвети на една-единствена цел — да те обича.

* * *

Анаид не можеше да повярва на историята.

Тогава Деметер е загинала, защитавайки я, след петнайсет години абсолютна преданост. И нежната дама Кристине Олав, която я закриляше и бдеше над нея през цялото време, докато майка ѝ беше отвлечена от Одиш, ѝ е баба.

Деметер я обичаше.

Кристине я обичаше.

А баща ѝ Гунар е живял с мисълта, че е мъртва.

И тя, Анаид Цинулис, или по-точно Анаид Гунардотир, беше полу-Омар, полу-Одиш. Оттам нейната постоянна двойственост, оттам нейните умения, оттам отговорната мисия.

Краката ѝ се разтрепериха.

Беше прегърнала майка си Селене, която само на осемнайсет години я е родила сама, сред ледовете, защитена от една мечка, а после е слязла в ада по Пътя на Ом и се е освободила от ужасната Баалат.

— Разбра ли сега? Разбра ли защо не бива да говориш с никого?

Анаид разбра твърде много неща.

— Заради пророчеството, направено от Баалат?

— Точно така. Баалат се закле, че когато навършиш петнайсет години, ти самата ще я помолиш да се върне. А срещу пророчеството духовете са безсилни.

Анаид пребледня.

— И Баалат ще се завърне да ме унищожи.

— Теб, избраницата.

— И какво трябва да сторим, за да не се случи?

Селене въздъхна.

— Няма друг начин, освен да се върнем обратно по Пътя на Ом и отново да поискаме справедливост от мъртвите. Въпреки че този път ще бъде различно.

— Защо?

— Защото ти си тази, която трябва да го направи.

— Аз ли?

— Вече ходатайствах веднъж за теб. Те ще изслушат само избраницата.

Анаид усети студена пот по ръцете си и този път осъзна на какво се дължеше страхът от неясното присъствие около караваната, където се бяха настанили. В мрака отвън кръжеше Баалат. Под каква ли форма?

И тогава проумя всичко. Този нов имейл, този псевдоним, тази странна настоятелност на Рок да привлече вниманието й...

— Прекалено късно е — прошепна Анаид.

Селене разбра веднага, хвана я за раменете, нервна, разстроена.

— Повтори.

— Съжалявам, струва ми се, че вече я извиках. Помолих я да дойде.

Селене не можеше да повярва:

— Не може да бъде! Как? Кога?

Анаид беше смела и захапа устните си до кръв. Тогава проговори:

— Съжалявам, много съжалявам, извинявай... Не знаех.

— Как стана?

— Свърза се с мен, като се представи за Рок. Мислех, че е Рок, и бях учудена, защото непрекъснато ме молеше да му кажа мислите си и силно да си пожелая да дойде.

— И направи ли го?

Анаид си призна:

— Харесвам го, луда съм по него. Мислех, че говоря с Рок.

— Помоли ли го да дойде?

— Да. Каза ми, че ще дойде да ме види скоро...

— Сигурна ли си, че е била тя?

Анаид засрамена сведе поглед.

— Бях сляпа. Не знам как не си дадох сметка. Псевдонимът му беше... Бейби Айде Ах Лудо Абсурдно Твой.

— БААЛАТ! — извика ужасена Селене.

— Тя е била — предположи Анаид.

— Коя.

— Тази ръка навън, която се опита да ме удуши. Вече съществува, вече я призовах, вече се е освободила от оковите.

И точно в този момент се почука на вратата.

Селене и Анаид едновременно отреагираха светкавично. Загасиха лампите и извадиха атаметата си. Остриетата лъснаха под слабата лунна светлина.

Юсуф бен Ташфин погледна Анаид с преклонение.

— Не отваряйте, кралице моя.

Анаид притисна ръка към сърцето си. Сега знаеше, че Селене не може да види или чуе алморавидския воин. Така че зададе въпроса:

— Кой е?

— Гунар.

С копнеж Анаид се спусна към вратата, без да може Селене да ѝ попречи.

Наистина. Стоеше там, пред нея. Висок, рус, със същите наситени светлосини очи като нейните, с най-приветливата усмивка на света и с отворени обятия, в очакване. Там беше Гунар, баща ѝ.

Селене извика, но Анаид направи крачка към него и двамата се сляха в прегръдка.

Издание:

Автор: Майте Каранса

Заглавие: Ледената пустиня

Преводач: Александрина Кузманова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: ИК „Уникорп“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: испанска

Излязла от печат: 17.07.2015 г.

Редактор: Боряна Щонева

Художник: Ралица Димитрова

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 978-954-330-333-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9441>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.